Kohtulahendite kogumik

EUROOPA KOHTU OTSUS (esimene koda)

4. oktoober 2024*

Sisukord

I. Õiguslik raamistik . . . 5

A. Direktiiv 2014/59/EL . . . 5

B. Ühtse kriisilahenduskorra määrus . . . 5

II. Vaidluse taust . . . 15

A. Banco Populari majanduslik olukord aastatel 2016 ja 2017 . . . 16

B. Kriisilahendusmenetluse käik . . . 17

C. Vaidlusalune kriisilahendusskeem . . . 19

D. Vaidlusaluse kriisilahendusskeemi vastuvõtmisele järgnenud asjaolud . . . 21

III. Menetlus Üldkohtus ja vaidlustatud kohtuotsus . . . 22

A. Menetlus Üldkohtus . . . 22

B. Vaidlustatud kohtuotsus . . . 23

IV. Apellatsioonimenetluse poolte nõuded . . . 23

V. Apellatsioonkaebuse analüüs . . . 24

A. Sissejuhatavad kaalutlused . . . 24

B. Esimene ja neljas kuni kuues väide, mis käsitlevad ELTL artikli 296, ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 18, kriisilahendusnõukogu hoolsuskohustuse, harta artikli 47, EIÕK artikli 6 ja võistlevuse põhimõtte rikkumist . . . 25

1. Viies väide . . . 25

a) Poolte argumendid . . . 25

* Kohtumenetluse keel: hispaania.

b) Euroopa Kohtu hinnang . . . 27
1) Vastuvõetavus . . . 27
2) Sisulised küsimused . . . 28
2. Esimene väide . . . 32
a) Poolte argumendid . . . 32
b) Euroopa Kohtu hinnang . . . 33
1) Vastuvõetavus . . . 33
2) Sisulised küsimused . . . 34
i) Esimese väite esimene osa . . . 34
ii) Esimese väite teine osa . . . 35
3. Neljas väide . . . 37
a) Poolte argumendid . . . 37
b) Euroopa Kohtu hinnang . . . 37
4. Kuues väide . . . 38
a) Poolte argumendid . . . 39
b) Euroopa Kohtu hinnang . . . 39
1) Vastuvõetavus . . . 39
2) Sisulised küsimused . . . 40
C. Seitsmes väide, et on rikutud harta artikleid 17 ja 52 ning ELL artikli 5 lõiget 4 . . . 41
1. Poolte argumendid . . . 41
2. Euroopa Kohtu hinnang . . . 42
a) Vastuvõetavus . . . 42
b) Sisulised küsimused . . . 43
D. Teine väide, mille kohaselt on rikutud ühtse kriisilahenduskorra määruse artikleid 14 ja 20, direktiivi 2014/59 artiklit 39, hoolsuskohustust ja ELTL artiklit 296 . . . 48
1. Poolte argumendid . . . 48
2. Euroopa Kohtu hinnang . . . 49

a) Vastuvõetavus 49

b) Sisulised küsimused 50

1) Teise väite esimene ja neljas osa 50

2) Teise väite teine osa 52

E. Kolmas ja kaheksas väide, et rikutud on omandiõigust ja proportsionaalsuse põhimõtet . . . 53

1. Kolmas väide 53

a) Poolte argumendid 53

b) Euroopa Kohtu hinnang 54

1) Vastuvõetavus 54

2) Sisulised küsimused 55

2. Kaheksas väide 56

a) Poolte argumendid 57

b) Euroopa Kohtu hinnang 58

VI. Kohtukulud 58

Apellatsioonkaebus – Majandus- ja rahapoliitika – Pangandusliit – Määrus (EL) nr 806/2014 – Krediidiasutuste ja teatavate investeerimisühingute ühtne kriisilahenduskord – Maksejõuetu või tõenäoliselt maksejõuetuks jääva ettevõtja suhtes kohaldatav kriisilahendusmenetlus – Banco Popular Español SA kriisilahenduse skeemi vastuvõtmine – Artikli 18 lõige 1 – Kriisilahendusskeemi vastuvõtmise tingimused – Ühtse Kriisilahendusnõukogu (SRB) kohustused – Hoolsuskohustus – Põhjendamiskohustus – Artikkel 88 – Konfidentsiaalsuskohustus – Artikkel 14 – Kriisilahenduse eesmärgid – Asjasse puutuva ettevõtja tegevuse lõppemine – Müügitingimused ja tingimused, millel pakkumusega võib nõustuda – Euroopa Liidu põhiõiguste harta – Artikkel 17 – Aktsionäride omandiõigus – Määruse nr 806/2014 kehtivus

Kohtuasjas C-535/22 P,

mille ese on Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 56 alusel 9. augustil 2022 esitatud apellatsioonkaebus,

Aeris Invest Sàrl, asukoht Luxembourg (Luksemburg), esindajad: *abogados* E. Galán Burgos, R. Vallina Hoset ja M. Varela Suárez ning hiljem *abogados* C. Jaramillo Samper, R. Vallina Hoset ja M. Varela Suárez,

apellant,

teised pooled menetluses:

Euroopa Komisjon, esindajad: L. Flynn, P. Němečková, A. Nijenhuis, A. Steiblytė ja D. Triantafyllou, keda abistas *abogado* J. Rivas Andrés,

Ühtne Kriisilahendusnõukogu (SRB), esindajad: H. Ehlers, M. S. Fernández Rupérez, A. R. Lapresta Bienz ja J. Rius Riu, keda abistas *abogado* F. B. Fernández de Trocóniz Robles ning *Rechtsanwälte* B. Meyring ja S. Schelo,

kostjad esimeses kohtuastmes,

Hispaania Kuningriik, esindajad: L. Aguilera Ruiz ja M. J. Ruiz Sánchez,

Euroopa Parlament, esindajad: J. Etienne, P. López-Carceller, M. Menegatti, L. Stefani ja L. Visaggio,

Euroopa Liidu Nõukogu, esindajad: J. Haunold, H. Marcos Fraile ja A. Westerhof Löfflerová,

Banco Santander SA, asukoht Santander (Hispaania), esindajad: *abogados* J. Remón Peñalver, J. M. Rodríguez Cárcamo, A. M. Rodríguez Conde ja D. Sarmiento Ramírez-Escudero,

menetlusse astujad esimeses kohtuastmes,

EUROOPA KOHUS (esimene koda),

koosseisus: koja president A. Arabadjiev, kohtunikud T. von Danwitz (ettekandja), P. G. Xuereb, A. Kumin ja I. Ziemele,

kohtujurist: T. Ćapeta,

kohtusekretär: A. Calot Escobar,

arvestades kirjalikku menetlust,

olles 14. märtsi 2024. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,

on teinud järgmise

kohtuotsuse

1 Apellant palub oma apellatsioonkaebuses tühistada Euroopa Liidu Üldkohtu 1. juuni 2022. aasta otsuse Aeris Invest *vs.* komisjon ja SRB (T-628/17, edaspidi „vaidlustatud kohtuotsus“, EU:T:2022:315), millega Üldkohus jättis rahuldamata tema ELTL artikli 263 alusel esitatud hagi, milles paluti tühistada Ühtse Kriisilahendusnõukogu (edaspidi „kriisilahendusnõukogu“) täitevistungi 7. juuni 2017. aasta otsus SRB/EES/2017/08 Banco Popular Español SA kriisilahendusskeemi vastuvõtmise kohta (edaspidi „vaidlusalune kriisilahendusskeem“) ning komisjoni 7. juuni 2017. aasta otsus (EL) 2017/1246, millega kinnitatakse Banco Popular Español SA kriisilahenduse skeem (ELT 2017, L 178, lk 15, parandus ELT 2017, L 320, lk 31).

I. Õiguslik raamistik

A. Direktiiv 2014/59/EL

2 Euroopa Parlamendi ja nõukogu 15. mai 2014. aasta direktiivi 2014/59/EL, millega luuakse krediidiasutuste ja investeerimisühingute finantsseisundi taastamise ja kriisilahenduse õigusraamistik ning muudetakse nõukogu direktiivi 82/891/EMÜ ning Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiive 2001/24/EÜ, 2002/47/EÜ, 2004/25/EÜ, 2005/56/EÜ, 2007/36/EÜ, 2011/35/EL, 2012/30/EL ja 2013/36/EL ning Euroopa Parlamendi ja nõukogu määruseid (EL) nr 1093/2010 ja (EL) nr 648/2012 (ELT 2014, L 173, lk 190; parandused ELT 2020, L 283, lk 2, ning ELT 2021, L 178, lk 8, 10 ja 11), artikli 38 „Ettevõtte võõrandamise vahend“ lõikes 2 on sätestatud:

„Lõike 1 kohane üleandmine toimub äris tavalistel tingimustel, asjaolusid arvesse võttes, ja vastavalt [Euroopa L]iidu riigiabi raamistikule.“

3 Selle direktiivi artikli 39 „Ettevõtte võõrandamise vahend: menetlusnõuded“ lõikes 2 on sätestatud:

„Ilma et see piiraks liidu riigiabi raamistiku kohaldamist, toimub lõikes 1 osutatud turundamine vastavalt järgmistele kriteeriumidele:

a) see on võimalikult läbipaistev ega esita sisuliselt eksitavat teavet finantsinstitutsiooni vara, õiguste, kohustuste, aktsiate või muude omandiõiguse instrumentide kohta, mida kriisilahendusasutus kavatseb üle anda, võttes arvesse asjaolusid ning eelkõige finantsstabiilsuse säilitamise vajadust;

b) ühtki võimalikku omandajat ei asetata teiste võimalike omandajatega võrreldes põhjendamatult soodsamasse ega ebasoodsamasse olukorda;

[…]

f) eesmärk on saavutada asjaomaste aktsiate või muude omandiõiguse instrumentide, vara, õiguste või kohustuste võimalikult kõrge võõrandamisehind.

Käesolevas lõikes osutatud põhimõtted ei takista kriisilahendusasutust võtmast ühendust konkreetsete võimalike omandajatega, tingimusel et järgitakse käesoleva lõike punkti b.

[…]“.

B. Ühtse kriisilahenduskorra määrus

4 Euroopa Parlamendi ja nõukogu 15. juuli 2014. aasta määruse (EL) nr 806/2014, millega kehtestatakse ühtsed eeskirjad ja ühtne menetlus krediidiasutuste ja teatavate investeerimisühingute kriisilahenduseks ühtse kriisilahenduskorra ja ühtse kriisilahendusfondi

raames ning millega muudetakse määrust (EL) nr 1093/2010 (ELT 2014, L 225, lk 1; parandused ELT 2014, L 372, lk 9, ELT 2021, L 178, lk 12 ja 13; edaspidi „ühtse kriisilahenduskorra määrus“), põhjendused 24, 26, 58 ja 116 on sõnastatud järgmiselt:

„(24) Arvestades, et ainult liidu institutsioonid võivad kehtestada liidu kriisilahenduspoliitika ja kuna iga kriisilahendusskeemi vastuvõtmisel jääb teatav kaalutlusruum, on vaja sätestada [Euroopa Liidu N]õukogu ja [Euroopa K]omisjoni piisav kaasamine institutsioonidena, kes [ELTL] artikli 291 kohaselt võivad teostada rakendusvolitusi. Kriisilahendusnõukogu tehtud kriisilahendusotsuste kaalutlusaspekte peaks hindama komisjon. Arvestades kriisilahendusotsuste märkimisväärset mõju liikmesriikide ja kogu liidu finantsstabiilsusele ning liikmesriikide fiskaalsuveräänsusele, on tähtis, et rakendusvolitused teatavate kriisilahendusega seotud otsuste tegemiseks antaks nõukogule. Seepärast peaks just nõukogu komisjoni ettepaneku alusel teostama tõhusat kontrolli selle üle, kuidas kriisilahendusnõukogu on hinnanud avaliku huvi olemasolu, ning hindama kõiki olulisi muudatusi, mis on tehtud [Ühtsest Kriisilahendusfondist (edaspidi „fond“)] konkreetsele kriisilahenduse meetmele antavas abisummas. Peale selle tuleks komisjonile anda õigus võtta vastu delegeeritud õigusakte, et sätestada täiendavad kriteeriumid või tingimused, mida kriisilahendusnõukogu peab oma eri õiguste kasutamisel arvesse võtma. Selline kriisilahendusülesannete andmine ei tohiks mingil juhul takistada finantsteenuste siseturu toimimist. Euroopa Pangandusjärelevalve [(edaspidi „EBA“)] peaks seega säilitama oma rolli ja praegused volitused ja ülesanded: ta peaks välja töötama kõigile liikmesriikidele kohaldatavad liidu õigusaktid ja nende järjekindlale kohaldamisele kaasa aitama ning edendama kriisilahendustavade ühtlustamist kogu liidus.

[…]

(26) [Euroopa Keskpank (edaspidi „EKP“)] kui [nõukogu 15. oktoobri 2013. aasta määrusega (EL) nr 1024/2013, millega antakse Euroopa Keskpangale eriülesanded seoses krediidiasutuste usaldatavusnõuete täitmise järelevalve poliitikaga (ELT 2013, L 287, lk 63), loodud] ühtse järelevalvemehhanismi raames tegutsev järelevalveasutus ja kriisilahendusnõukogu peaksid olema võimelised hindama, kas krediidiasutus on maksejõuetu või tõenäoliselt maksejõuetuks jääv ning kas on põhjendatult alust oodata, et mõni alternatiivne erasektoripoolne või järelevalvemeede hoiaks selle maksejõuetuse mõistliku aja jooksul ära. Kui kriisilahendusnõukogu leiab, et kõik kriteeriumid kriisilahenduse käivitamiseks on täidetud, peaks ta kriisilahendusskeemi vastu võtma. Kriisilahendusskeemi vastuvõtmise menetlus, millesse on kaasatud komisjon ja nõukogu, tugevdab kriisilahendusnõukogu jaoks vajalikku tegevuslikku iseseisvust, olles samas kooskõlas Euroopa Liidu Kohtu tõlgendusega asutustele volituste delegeerimise põhimõtte kohta […].

[…]

(58) Maksejõuetu ettevõtja lõpetamine ja likvideerimine tavalises maksejõuetusmenetluses võib ohustada finantsstabiilsust, põhjustada katkestusi oluliste teenuste osutamises ning nõrgendada hoiustajate kaitset. Sellisel juhul on kriisilahenduse vahendite kasutamiseks olemas avalik huvi. Kriisilahenduse eesmärgid peaksid seepärast olema oluliste finantsteenuste jätkamise tagamine, finantssüsteemi stabiilsuse säilitamine, moraaliriski vähendamine, vähendades sõltuvust maksejõuetutele ettevõtjatele antavast avaliku sektori finantstoetusest, ning hoiustajate kaitse.

[…]

(116) Kriisilahenduse meetmetest peaks nõuetekohaselt teatama ja need tuleb avalikustada, välja arvatud käesolevas määruses nimetatud piiratud erandjuhtudel. Arvestades aga, et teave, mida kriisilahendusnõukogu, liikmesriikide kriisilahendusasutused ja nende kutselised nõustajad kriisilahenduse käigus saavad, on tõenäoliselt tundlik, tuleks enne kriisilahendusotsuse avalikustamist sellise teabe suhtes kohaldada ametisaladuse hoidmise nõudeid. Tuleb arvesse võtta, et kriisilahenduse kava sisu ning üksikasju puudutav teave ja nende kavade hindamise tulemused võivad avaldada kaugeleulatuvat mõju, eriti asjaomastele ettevõtjatele. Tuleb eeldada, et mis tahes teave otsuse kohta enne selle tegemist, olenemata sellest, kas see puudutab kriisilahenduse eeltingimuste täitmist, konkreetse vahendi kasutamist või menetluses võetavat mis tahes meedet, mõjutab selle meetmega seotud avalikke ja erahuve. Juba pelgalt teave selle kohta, et kriisilahendusnõukogu ja liikmesriikide kriisilahendusasutused uurivad konkreetset ettevõtjat, võib avaldada sellele ettevõtjale kahjulikku mõju. Seetõttu tuleb sellise teabe puhul, nagu kriisilahenduse kavade sisu ja üksikasjad ning nendega seoses tehtavate hindamiste tulemused, tagada asjakohane konfidentsiaalsuse säilitamise kord.“

5 Vastavalt ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 5 lõike 2 teisele lõigule on lisaks nõukogule ja komisjonile ka kriisilahendusnõukogu kohustatud esiteks järgima siduvaid regulatiivseid ja rakenduslikke tehnilisi standardeid, mille on välja töötanud EBA ja vastu võtnud komisjon vastavalt Euroopa Parlamendi ja nõukogu 24. novembri 2010. aasta määrusele (EL) nr 1093/2010, millega asutatakse Euroopa Järelevalveasutus (Euroopa Pangandusjärelevalve), muudetakse otsust nr 716/2009/EÜ ning tunnistatakse kehtetuks komisjoni otsus 2009/78/EÜ (ELT 2010, L 331, lk 12), ning teiseks suuniseid ja soovitusi, mille on välja andnud EBA vastavalt sellele määrusele.

6 Ühtse kriisilahenduskorra määruse artiklis 14 „Kriisilahenduse eesmärgid“ on ette nähtud:

„1. Tegutsedes artiklis 18 osutatud kriisilahendusmenetluse kohaselt, võtavad kriisilahendusnõukogu, nõukogu ja komisjon ning asjakohasel juhul liikmesriikide kriisilahendusasutused oma vastavate kohustuste puhul arvesse kriisilahenduse eesmärke ning valivad sellised kriisilahenduse vahendid ja õigused, mis nende arvates aitaksid konkreetsel juhul kõige paremini saavutada kriisilahenduse eesmärke.

2. Lõikes 1 osutatud kriisilahenduse eesmärgid on järgmised:

a) tagada kriitiliste funktsioonide jätkuvus;

b) vältida olulist negatiivset mõju finantsstabiilsusele, eelkõige hoides ära finantsraskuste ülekandumise, sealhulgas turuinfrastruktuuridele, ja säilitades turudistsipliini;

c) kaitsta avaliku sektori vahendeid, minimeerides tuginemist erakorralisele avaliku sektori finantstoetusele;

d) kaitsta [Euroopa Parlamendi ja nõukogu 16. aprilli 2014. aasta direktiivi 2014/49/EL hoiuste tagamise skeemide kohta (ELT 2014, L 173, lk 149)] kohaldamisalasse kuuluvaid hoiustajaid ja [Euroopa Parlamendi ja nõukogu 3. märtsi 1997. aasta direktiivi 97/9/EÜ investeeringute tagamise skeemide kohta (ELT 1997, L 84, lk 22)] kohaldamisalasse kuuluvaid investoreid;

e) kaitsta klientide rahalisi vahendeid ja vara.

Esimeses lõigus osutatud eesmärkide täitmisel püüavad kriisilahendusnõukogu, nõukogu ja komisjon ning asjakohasel juhul liikmesriikide kriisilahendusasutused hoida kriisilahenduse kulud võimalikult väikesed ja vältida väärtuse hävitamist, välja arvatud juhul, kui see on vajalik kriisilahenduse eesmärkide saavutamiseks.

3. Kui käesoleva määruse eri sätetest ei tulene teisiti, on kriisilahenduse eesmärgid tähtsuselt võrdsed ning nende tasakaalustamisel lähtutakse iga juhtumi olemusest ja asjaoludest.“

7 Selle määruse artikli 15 „Kriisilahenduse üldpõhimõtted“ lõikes 1 on ette nähtud:

„Tegutsedes artiklis 18 osutatud kriisilahendusmenetluse kohaselt, võtavad kriisilahendusnõukogu, nõukogu, komisjon ja asjakohasel juhul liikmesriikide kriisilahendusasutused kõik vajalikud meetmed tagamaks, et kriisilahendus toimub kooskõlas järgmiste põhimõtetega:

a) kriisilahendusmenetluses oleva finantsinstitutsiooni aktsionärid katavad kahjumi esimeses järjekorras;

[…]“.

8 Nimetatud määruse artiklis 18 „Kriisilahendusmenetlus“ on sätestatud:

„1. Kriisilahendusnõukogu võtab artikli 7 lõikes 2 osutatud ettevõtjate ja konsolideerimisgruppide ning artikli 7 lõike 4 punktis b ja lõikes 5 osutatud ettevõtjate ja konsolideerimisgruppide jaoks, kui nende lõigete kohaldamise tingimused on täidetud, kriisilahendusskeemi käesoleva artikli lõike 6 kohaselt vastu ainult siis, kui ta hindab oma täitevistungil pärast neljanda lõigu kohase teatise kättesaamist või omal algatusel, et järgmised eeltingimused on täidetud:

a) ettevõtja on maksejõuetu või jääb tõenäoliselt maksejõuetuks;

b) võttes arvesse ajastust ja muid asjakohaseid asjaolusid, puudub põhjendatud väljavaade, et mõni ettevõtja suhtes võetav alternatiivne erasektoripoolne meede, sealhulgas finantsinstitutsioonide kaitseskeemi meetmed, või järelevalvemeede, sealhulgas varase sekkumise meetmed või asjaomaste kapitaliinstrumentide allahindamine või konverteerimine kooskõlas artikliga 21, aitaks ettevõtja maksejõuetust mõistliku aja jooksul ära hoida;

c) kriisilahendusmeede on vajalik avaliku huvi seisukohast vastavalt lõikele 5.

Esimese lõigu punktis a viidatud eeltingimust hindab EKP pärast kriisilahendusnõukoguga konsulteerimist. Kriisilahendusnõukogu võib sellise hinnangu oma täitevistungil anda ainult siis, kui ta on EKP-le oma kavatsusest eelnevalt teada andnud ja kui EKP ei anna kolme kalendripäeva jooksul arvates teate kättesaamisest seda hinnangut ise. EKP esitab kriisilahendusnõukogule viivitamata kogu vajaliku teabe, mida kriisilahendusnõukogu selle hindamise läbiviimiseks nõuab.

Kui EKP hindab, et esimese lõigu punktis a sätestatud eeltingimus on esimeses lõigus osutatud ettevõtja või konsolideerimisgrupi puhul täidetud, edastab ta hindamise tulemuse viivitamata komisjonile ja kriisilahendusnõukogule.

Esimese lõigu punktis b viidatud eeltingimust hindab kriisilahendusnõukogu oma täitevistungil või, kui see on kohaldatav, liikmesriigi kriisilahendusasutus tihedas koostöös EKPga. EKP võib kriisilahendusnõukogule või asjaomastele liikmesriikide kriisilahendusasutustele samuti teatada, et tema hinnangul on punktis b sätestatud eeltingimus täidetud.

2. Ilma et see piiraks juhtumeid, mille puhul EKP on otsustanud kooskõlas määruse […] nr 1024/2013 artikli 6 lõike 5 punktiga b vahetult täita krediidiasutuste järelevalvega seotud ülesandeid, lõike 1 kohase teatise saamise korral, või kui kriisilahendusnõukogu kavatseb anda artikli 7 lõikes 3 osutatud ettevõtja või konsolideerimisgrupi suhtes omal algatusel lõike 1 kohase hinnangu, edastab kriisilahendusnõukogu oma hindamise tulemuse viivitamata EKP-le.

[…]

4. Lõike 1 punkti a kohaldamisel käsitatakse ettevõtjat maksejõuetuna või tõenäoliselt maksejõuetuks jäävana, kui tema puhul esineb üks või mitu järgmistest asjaoludest:

a) ettevõtja rikub või on objektiivseid tõendeid, mis toetavad järeldust, et finantsinstitutsioon rikub lähiajal tegevusloa kehtimise nõudeid viisil, mis õigustaks tegevusloa kehtetuks tunnistamist EKP poolt, sealhulgas põhjusel, et finantsinstitutsiooni kahjum või tõenäoline kahjum ammendab kõik tema omavahendid või olulise osa nendest;

b) ettevõtja vara ei kata kohustusi või on objektiivseid tõendeid, mis toetavad järeldust, et ettevõtja vara ei kata lähiajal kohustusi;

c) ettevõtja ei suuda või on objektiivseid tõendeid, mis toetavad järeldust, et ettevõtja lähiajal ei suuda oma võlgu või muid kohustusi tasuda nende sissenõutavaks muutumisel;

d) vajatakse erakorralist avaliku sektori finantstoetust, välja arvatud juhul, kui seda antakse tõsiste häirete leevendamiseks liikmesriigi majanduses ja finantsstabiilsuse säilitamiseks järgmises vormis:

[…]

5. Käesoleva artikli lõike 1 punkti c kohaldamisel käsitatakse kriisilahenduse meedet avaliku huvi seisukohast vajalikuna, kui see on vajalik ühe või mitme artiklis 14 viidatud kriisilahenduse eesmärgi saavutamiseks ja see on nende eesmärkidega proportsionaalne ning ettevõtja lõpetamine ja likvideerimine tavalises maksejõuetusmenetluses ei aitaks kriisilahenduse eesmärke samavõrra saavutada.

6. Kui kõik lõikes 1 sätestatud tingimused on täidetud, võtab kriisilahendusnõukogu vastu kriisilahendusskeemi. Kriisilahendusskeemiga:

a) algatatakse ettevõtja kriisilahenduse menetlus;

b) määratakse kindlaks kriisilahendusmenetluses oleva finantsinstitutsiooni puhul kasutatavad kriisilahenduse vahendid, millele on osutatud artikli 22 lõikes 2, eelkõige kohustuste ja nõudeõiguste teisendamise vahendi kasutamisel artikli 27 lõigete 5 ja 14 alusel tehtavad erandid;

c) määratakse kindlaks fondi kasutamine kriisilahenduse meetme toetamiseks kooskõlas artikliga 76 ja artikli 19 kohaselt tehtava komisjoni otsusega.

7. Vahetult pärast kriisilahendusskeemi vastuvõtmist edastab kriisilahendusnõukogu selle komisjonile.

24 tunni jooksul pärast seda, kui kriisilahendusnõukogu on kriisilahendusskeemi edastanud, kinnitab komisjon kriisilahendusskeemi või esitab selle kohta vastuväiteid kaalutlusõigust kätkevates aspektides, mida käesoleva lõike kolmas lõik ei hõlma.

12 tunni jooksul pärast seda, kui kriisilahendusnõukogu on kriisilahendusskeemi edastanud, võib komisjon teha nõukogule ettepaneku:

a) esitada kriisilahendusskeemi kohta vastuväited põhjendusega, et kriisilahendusnõukogu vastu võetud skeem ei vasta lõike 1 punktis c osutatud avaliku huvi kriteeriumile;

b) kiita kriisilahendusnõukogu kriisilahendusskeemis ettenähtud fondi summa oluline muutmine heaks või esitada selle kohta vastuväide.

[…]

8. Kui nõukogu on selle vastu, et algatada finantsinstitutsiooni kriisilahendusmenetlus, ja põhjendab seda sellega, et lõike 1 punktis c osutatud avaliku huvi kriteerium ei ole täidetud, lõpetatakse ja likvideeritakse asjaomane ettevõtja kohaldatava siseriikliku õiguse kohaselt.

[…]“.

9 Sama määruse artiklis 20 „Kriisilahenduse eesmärgil toimuv väärtuse hindamine“ on sätestatud:

„1. Enne kriisilahenduse meetme kohta otsuse tegemist või asjaomaste kapitaliinstrumentide allahindamise või konverteerimise õiguse kasutamist tagab kriisilahendusnõukogu, et artiklis 2 osutatud ettevõtja vara ja kohustuste väärtust hindab õiglaselt, hoolikalt ja realistlikult isik, kes on sõltumatu mis tahes ametiasutusest, sealhulgas kriisilahendusnõukogust, liikmesriigi kriisilahendusasutusest ja asjaomasest ettevõtjast.

2. Võttes arvesse lõiget 15, käsitatakse väärtuse hindamist lõplikuna, kui kõik lõigetes 1 ja 4–9 sätestatud nõuded on täidetud.

3. Kui lõike 1 kohane sõltumatu väärtuse hindamine ei ole võimalik, võib kriisilahendusnõukogu teostada artiklis 2 osutatud ettevõtja vara ja kohustuste esialgse väärtuse hindamise vastavalt käesoleva artikli lõikele 10.

4. Väärtuse hindamise eesmärk on hinnata sellise artiklis 2 osutatud ettevõtja vara ja kohustuste väärtust, mis vastab artiklites 16 ja 18 sätestatud kriisilahenduse eeltingimustele.

5. Väärtuse hindamise eesmärgid on järgmised:

a) saada teavet selleks, et teha kindlaks, kas on täidetud kriisilahenduse eeltingimused või kapitaliinstrumentide allahindamise või konverteerimise tingimused;

b) saada teavet selleks, et teha otsus artiklis 2 osutatud ettevõtja suhtes võetava sobiva kriisilahenduse meetme kohta, kui kriisilahenduse eeltingimused on täidetud;

c) saada teavet selleks, et teha otsus omandiõiguse instrumentide tühistamise või nende väärtuse alandamise ulatuse kohta ning asjaomaste kapitaliinstrumentide allahindamise või konverteerimise ulatuse kohta, kui kasutatakse asjaomaste kapitaliinstrumentide allahindamise või konverteerimise õigust;

d) saada teavet selleks, et teha otsus kõlblike kohustuste allahindamise või konverteerimise ulatuse kohta, kui rakendatakse kohustuste ja nõudeõiguste teisendamise vahendit;

e) saada teavet selleks, et teha otsus üleantava vara, õiguste, kohustuste või omandiõiguse instrumentide kohta ja otsus kriisilahendusmenetluses olevale finantsinstitutsioonile või olenevalt olukorrast omandiõiguse instrumentide omanikele tehtava vastusoorituse väärtuse kohta, kui rakendatakse sildasutuse vahendit või vara eraldamise vahendit;

f) saada teavet selleks, et teha otsus üleantava vara, õiguste, kohustuste või omandiõiguse instrumentide kohta, ja selleks, et kriisilahendusasutus saaks kindlaks määrata, mida peetakse artikli 24 lõike 2 punkti b kohaldamisel äris tavalisteks tingimusteks, kui rakendatakse ettevõtte võõrandamise vahendit;

g) tagada, et igal juhul võetakse kogu artiklis 2 osutatud ettevõtja vara vähendav kahjum täies ulatuses arvesse kriisilahenduse vahendite rakendamise või asjaomaste kapitaliinstrumentide allahindamise või konverteerimise õiguse kasutamise ajal.

6. Ilma et see piiraks liidu riigiabi raamistiku kohaldamist, põhineb väärtuse hindamine võimaluse korral konservatiivsetel eeldustel, sealhulgas kohustuste täitmata jätmise määra ja kahjumi suuruse puhul. Väärtuse hindamisel ei eeldata, et […] antakse […] mis tahes potentsiaalset erakorralist avaliku sektori finantstoetust või keskpanga erakorralist likviidsusabi või keskpanga sellist likviidsusabi, [mis] on mittestandardne […]

[…]

10. Kui asja kiireloomulisust arvestades ei ole lõigetes 7 ja 9 sätestatud nõudeid võimalik täita või kui kohaldatakse lõiget 3, tuleb läbi viia esialgne hindamine. Esialgne hindamine peab vastama lõikes 4 sätestatud nõuetele ja selles ulatuses, nagu asjaolusid arvestades on mõistlikult saavutatav, lõigetes 1, 7 ja 9 sätestatud nõuetele. Esimeses lõigus nimetatud väärtuse esialgne hindamine peab sisaldama täiendava kahjumi puhvrit koos asjakohaste põhjendustega.

11. Kui väärtuse hindamine ei vasta kõigile lõigetes 1 ja 4–9 sätestatud nõuetele, peetakse seda esialgseks seni, kuni lõikes 1 osutatud sõltumatu isik viib läbi hindamise, mis vastab täielikult kõigile nimetatud lõigetes sätestatud nõuetele. Kõnealune lõplik järelhindamine viiakse läbi niipea, kui mõistlikult võimalik. See võidakse läbi viia lõigetes 16, 17 ja 18 osutatud väärtuse hindamisest eraldi või sellega samaaegselt ning sama sõltumatu isiku poolt, kuid kõnealune järelhindamine toimub sellest eraldiseisvalt. Lõpliku järelhindamise eesmärk on:

a) tagada, et artiklis 2 osutatud ettevõtja vara vähendav kahjum võetakse selle ettevõtja raamatupidamisarvestuses täies ulatuses arvesse;

b) saada teavet selleks, et teha otsus taastada võlausaldajate nõuded või suurendada vastusoorituse väärtust kooskõlas käesoleva artikli lõikega 12.

12. Juhul kui lõpliku järelhindamise tulemusel on artiklis 2 osutatud ettevõtja vara hinnanguline netoväärtus suurem kui selle ettevõtja väärtuse esialgse hindamise tulemusel saadud vara hinnanguline netoväärtus, võib kriisilahendusnõukogu paluda liikmesriigi kriisilahendusasutusel teha järgmist:

a) kasutada õigust suurendada nõudeõiguste teisendamise vahendi raames võlausaldajate või asjaomaste kapitaliinstrumentide omanike alla hinnatud nõuete väärtust;

b) anda sildasutusele või vara valitsemise ettevõtjale korraldus suurendada seoses vara, õiguste ja kohustustega kriisilahendusmenetluses olevale finantsinstitutsioonile tehtava vastusoorituse väärtust või vastavalt olukorrale omandiõiguse instrumentide omanikele seoses nende omandiõiguse instrumentidega tehtava vastusoorituse väärtust.

13. Olenemata lõikest 1 annab lõigete 10 ja 11 kohaselt koostatud esialgne väärtuse hindamine kriisilahendusnõukogule põhjendatud aluse otsuseks võtta tarvitusele kriisilahenduse meede, sealhulgas liikmesriikide kriisilahendusasutustele korralduse andmine maksejõuetu finantsinstitutsiooni enda kontrolli alla võtmiseks, või asjaomaste kapitaliinstrumentide allahindamise või konverteerimise õiguse kasutamiseks.

[…]

15. Väärtuse hindamine on kriisilahenduse vahendi kohaldamist või kriisilahendusõiguste kasutamist käsitleva otsuse või kapitaliinstrumentide allahindamise või konverteerimise õiguse kasutamist käsitleva otsuse lahutamatu osa. Väärtuse hindamine ei anna iseseisvat kaebeõigust, kuid selle võib vaidlustada koos kriisilahendusnõukogu otsusega.

16. Selleks et hinnata, kas aktsionäre ja võlausaldajaid oleks koheldud paremini, kui kriisilahendusmenetluses oleva finantsinstitutsiooni suhtes oleks algatatud tavaline maksejõuetusmenetlus, tagab kriisilahendusnõukogu, et niipea, kui see on pärast kriisilahenduse meetme või meetmete elluviimist võimalik, viib lõikes 1 osutatud sõltumatu isik läbi hindamise. Kõnealune hindamine on lõigete 1–15 kohaselt tehtavast väärtuse hindamisest eraldiseisev.

[…]“.

10 Ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 21 „Kapitaliinstrumentide allahindamine ja konverteerimine“ lõikes 1 on ette nähtud:

„Kriisilahendusnõukogu kasutab asjaomaste kapitaliinstrumentide allahindamise ja konverteerimise õigust, tegutsedes vastavalt artiklis 18 sätestatud menetlusele, seoses artikli 7 lõikes 2 osutatud ettevõtjate ja konsolideerimisgruppidega ning artikli 7 lõike 4 punktis b ja lõikes 5 osutatud ettevõtjate ja konsolideerimisgruppidega, kui nende lõigete kohaldamise tingimused on täidetud, ainult siis, kui ta hindab oma täitevistungil pärast teise lõigu kohase teatise kättesaamist või omal algatusel, et üks või rohkem järgmistest tingimustest on täidetud:

a) enne kriisilahenduse meetmete võtmist on kindlaks tehtud, et artiklites 16 ja 18 sätestatud kriisilahenduse eeltingimused on täidetud;

[…]“.

11 Määruse artiklis 22 „Kriisilahenduse vahendite rakendamise üldpõhimõtted“ on sätestatud:

„1. Kui kriisilahendusnõukogu otsustab rakendada artikli 7 lõikes 2 osutatud ettevõtja või konsolideerimisgrupi ning artikli 7 lõike 4 punktis b ja lõikes 5 osutatud ettevõtja või konsolideerimisgrupi suhtes, kui nende lõigete kohaldamise tingimused on täidetud, kriisilahenduse vahendit ja see kriisilahenduse meede kahjustaks võlausaldajaid või põhjustaks nende nõuete konverteerimise, annab kriisilahendusnõukogu liikmesriikide kriisilahendusasutustele korralduse kasutada artikli 21 kohast asjaomaste kapitaliinstrumentide allahindamise ja konverteerimise õigust vahetult enne kriisilahenduse vahendi kohaldamist või koos sellega.

2. Artikli 18 lõike 6 punktis b osutatud kriisilahenduse vahendid on järgmised:

a) ettevõtte võõrandamine;

b) sildasutuse loomine;

c) vara eraldamine;

d) kohustuste ja nõudeõiguste teisendamine.

[…]

4. Kriisilahenduse vahendeid kasutatakse selleks, et täita artiklis 14 sätestatud kriisilahenduse eesmärgid kooskõlas artiklis 15 sätestatud kriisilahenduse põhimõtetega. Neid võib kasutada eraldi või mis tahes kombinatsioonis, välja arvatud vara eraldamise vahendit, mida võib rakendada ainult koos mõne teise kriisilahenduse vahendiga.

[…]“.

12 Nimetatud määruse artikkel 24 „Ettevõtte võõrandamise vahend“ on sõnastatud järgmiselt:

„1. Kriisilahendusskeemi raames seisneb ettevõtte võõrandamise vahend järgmise üleandmises omandajale, kes ei ole sildasutus:

a) kriisilahendusmenetluses oleva finantsinstitutsiooni emiteeritud omandiõigust tõendavad instrumendid või

b) kriisilahendusmenetluses oleva finantsinstitutsiooni kogu vara, õigused ja kohustused või mis tahes osa varast, õigustest ja kohustustest.

2. Ettevõtte võõrandamise puhul määratakse kriisilahendusskeemis kindlaks järgmised üksikasjad:

[…]

b) äris tavalised tingimused, võttes arvesse asjaolusid ning kriisilahendusmenetluses tekkinud kulusid, mille kohaselt üleandmine toimub liikmesriigi kriisilahendusasutuse poolt vastavalt [direktiivi 2014/59] artikli 38 lõigetele 2, 3 ja 4;

[…]

d) kord, mille kohaselt liikmesriigi kriisilahendusasutus turundab kõnealust ettevõtjat või instrumente, vara, õigusi ja kohustusi vastavalt [direktiivi 2014/59] artikli 39 lõigetele 1 ja 2;

e) kas on tõenäoline, et turundamisnõuete järgimine liikmesriigi kriisilahendusasutuse poolt võib seada ohtu kriisilahenduse eesmärgid, nagu on kirjeldatud käesoleva artikli lõikes 3.

3. Ettevõtte võõrandamisel ei pea kriisilahendusnõukogu järgima lõike 2 punktis e sätestatud turundamisnõudeid, kui ta otsustab, et kõnealuste nõuete järgimine seaks tõenäoliselt ohtu ühe või enama kriisilahenduse eesmärgi saavutamise, ning eelkõige kui kriisilahendusnõukogu leiab, et:

a) kriisilahendusmenetluses oleva finantsinstitutsiooni maksejõuetusest või tõenäolisest maksejõuetusest tuleneb oluline oht finantsstabiilsusele või maksejõuetus või tõenäoline maksejõuetus suurendab sellist ohtu, ning

b) kõnealuste nõuete järgimine kahjustaks tõenäoliselt ettevõtte võõrandamise vahendi tulemuslikkust sellise ohu leevendamisel või takistaks artikli 14 lõike 2 punktis b sätestatud kriisilahenduse eesmärgi saavutamist.“

13 Ühtse kriisilahenduskorra määruse artikkel 29 reguleerib selle määruse alusel tehtud otsuste rakendamist liikmesriikide kriisilahendusasutuste ja kriisilahendusnõukogu poolt ning selle artikli lõike 5 esimeses lauses on sätestatud, et kriisilahendusnõukogu avaldab oma ametlikul veebisaidil kriisilahendusskeemi koopia või kokkuvõtva teate kriisilahenduse meetme mõju kohta, eelkõige selle mõju kohta jaeklientidele.

14 Nimetatud määruse artikli 34 „Teabenõuded“ lõigetes 1 ja 2 on sätestatud:

„1. Käesolevas määruses osutatud ülesannete täitmiseks võib kriisilahendusnõukogu liikmesriikide kriisilahendusasutuste kaudu või – pärast nende teavitamist, kasutades kogu EKP-le või liikmesriikide pädevatele asutustele kättesaadavat teavet – vahetult nõuda, et järgmised juriidilised või füüsilised isikud esitaksid kogu teabe, mis on vajalik käesoleva määrusega kriisilahendusnõukogule pandud ülesannete täitmiseks:

a) artiklis 2 osutatud ettevõtjad;

b) artiklis 2 osutatud ettevõtjate töötajad;

c) kolmandad isikud, kes on artiklis 2 osutatud ettevõtjate ülesandeid või tegevusi teostavad allhankijad.

2. Lõikes 1 osutatud ettevõtjad ja isikud esitavad kõnealuse lõike kohaselt nõutava teabe. Ametisaladuse hoidmise nõuded ei vabasta neid ettevõtjaid ega isikuid kohustusest esitada sellist teavet. Nõutava teabe esitamist ei loeta ametisaladuse hoidmise nõude rikkumiseks.“

15 Ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 76 lõike 1 punktis e on sätestatud, et kriisilahendusskeemi raames võib kriisilahendusnõukogu kasutada kriisilahendusvahendeid nende tulemusliku kohaldamise tagamiseks vajalikus ulatuses aktsionäridele või võlausaldajatele hüvitise maksmise eesmärgil, kui pärast artikli 20 lõike 5 kohast hindamist on nad kandnud suuremat kahju, kui nad oleksid kandnud pärast artikli 20 lõike 16 kohast hindamist tavalise maksejõuetusmenetluse alusel toimunud likvideerimise korral.

16 Sama määruse artikli 88 „Ametisaladus ja teabevahetus“ lõikes 1 on sätestatud:

„Kriisilahendusnõukogu liikmete, aseesimehe, artikli 43 lõike 1 punktis b viidatud kriisilahendusnõukogu liikmete, töötajate ning kriisilahendusülesandeid täitvate osalevate liikmesriikide lähetatud või vahetustöötajate suhtes kohaldatakse ka pärast nende ametikohustuste lõppemist ametisaladuse hoidmise nõudeid vastavalt [ELTL] artiklile 339 ja liidu õigusaktide asjaomastele sätetele. Eelkõige on neil keelatud avalikustada töö käigus seoses käesoleva määruse kohaste ülesannete täitmisega või pädevalt asutuselt või kriisilahendusasutuselt saadud konfidentsiaalset teavet ühelegi isikule või asutusele, välja arvatud juhul, kui see toimub nende käesolevale määrusele vastavate ülesannete täitmise käigus või kui kõnealune teave esitatakse kokkuvõtlikult või on koostatud selliselt, et artiklis 2 osutatud ettevõtjaid ei ole võimalik kindlaks teha, või asutuselt või ettevõtjalt, kes selle teabe andis, on saadud eelnev selgesõnaline nõusolek.

Ametisaladuse hoidmise nõuetega hõlmatud teavet ei tohi avaldada ühelegi avaliku ega erasektori ettevõtjale, välja arvatud juhul, kui see on vajalik kohtumenetluse otstarbel.

Ametisaladuse hoidmise nõudeid kohaldatakse ka võimalike omandajate suhtes, kellega on võetud ühendust selleks, et valmistada ette ettevõtja kriisilahendust vastavalt artikli 13 lõikele 3.“

17 Ühtse kriisilahenduskorra määruse artikkel 90 „Juurdepääs dokumentidele“ on sõnastatud järgmiselt:

„1. Kriisilahendusnõukogu valduses olevate dokumentide suhtes kohaldatakse Euroopa Parlamendi ja nõukogu [30. mai 2001. aasta] määrust (EÜ) nr 1049/2001 [üldsuse juurdepääsu kohta Euroopa Parlamendi, nõukogu ja komisjoni dokumentidele (EÜT 2001, L 145, lk 43; ELT eriväljaanne 01/03, lk 331)].

[…]

4. Isikutel, kelle suhtes kohaldatakse kriisilahendusnõukogu otsuseid, on õigus tutvuda kriisilahendusnõukogu toimikuga, võttes arvesse teiste isikute õigustatud huvi kaitsta oma ärisaladusi. Toimikuga tutvumise õigus ei hõlma konfidentsiaalset teavet ega kriisilahendusnõukogu asutusesiseseks kasutuseks ettenähtud ettevalmistavaid dokumente.“

II. Vaidluse taust

18 Banco Popular Español SA (edaspidi „Banco Popular“) oli krediidiasutus, mille üle tegi otsest järelevalvet EKP.

19 Aeris Invest on Luksemburgi õiguse alusel asutatud juriidiline isik, kes oli Banco Populari aktsionär.

A. Banco Populari majanduslik olukord aastatel 2016 ja 2017

20 Asjaolud, mis puudutavad muutusi Banco Populari majanduslikus olukorras 2016. ja 2017. aastal ja mis on esitatud vaidlustatud kohtuotsuse punktides 26–46, võib kokku võtta järgmiselt.

21 Banco Popular suurendas 2016. aastal kapitali 2,5 miljardi euro võrra.

22 Kriisilahendusnõukogu 5. detsembri 2016. aasta täitevistungil võeti vastu Banco Populari kontserni kriisilahenduskava (edaspidi „2016. aasta kriisilahenduskava“). 2016. aasta kriisilahenduskavas eelistati kriisilahendusvahendina ühtse kriisilahenduskorra määruse artiklis 27 sätestatud kohustuste ja nõudeõiguste teisendamise vahendit.

23 Banco Popular avaldas 3. veebruaril 2017 oma 2016. aasta majandusaasta aruande, milles teatas vajadusest võtta kasutusele 5,7 miljardi euro ulatuses erakorralisi reserve, mis tõi kaasa 3,485 miljardi euro suuruse konsolideeritud kahjumi, ning uue presidendi ametisse nimetamisest.

24 DBRS Ratings Ltd (DBRS), hilisema ärinimega DBRS Morningstar, alandas 10. veebruaril 2017 Banco Populari reitingut negatiivse väljavaatega, kuna Banco Populari kapitalipositsioon oli nõrgenenud, sest tema netokahjum oli suurem kui käesolevas kohtuotsuses eespool punktis 23 osutatud majandusaasta aruandes prognoositud, kuigi Banco Popular oli teinud pingutusi vähendada endiselt suurt halbade varade mahtu.

25 Banco Popular tegi 3. aprillil 2017 teatavaks siseauditi tulemused, kust nähtus, et 2016. aasta majandusaasta aruannet võib olla vaja korrigeerida. Need kohandused tehti Banco Populari 2017. aasta esimese kvartali finantsaruandes.

26 Pärast seda teadet alandas DBRS Morningstar 6. aprillil Banco Populari reitingut, jäädes negatiivse väljavaate juurde. Vastavalt 7. aprillil ja 21. aprillil 2017 alandasid Banco Populari reitingut ka Standard & Poor’s ja Moody’s Investors service (edaspidi „Moody’s“), hinnates reitingu väljavaate negatiivseks.

27 Juhatuse esimees teatas 10. aprillil 2017 toimunud Banco Populari aktsionäride üldkoosolekul, et arvestades kontserni olukorda seoses omavahendite ja halbade varade mahuga, kavandab pank kapitali suurendamist või ettevõtte võõrandamise tehingu tegemist. Banco Populari president-peadirektor vahetati välja vähem kui aasta pärast ametisse nimetamist.

28 Banco Popular alustas 2017. aasta aprillis eraõiguslikku müügiprotsessi enda võõrandamiseks mõnele tugevale konkurendile ja nii oma finantsolukorra taastamiseks. Banco Populari omandamisest huvitatud võimalike omandajate pakkumuste esitamise tähtajaks määrati 10. juuni 2017.

29 Banco Popular esitas 5. mail 2017 oma 2017. aasta esimese kvartali finantsaruande, milles ta teatas 137 miljoni euro suurusest kahjumist.

30 12. mail 2017 langes Banco Populari likviidsuskatte nõue (*Liquidity Coverage Requirement*) alla Euroopa Parlamendi ja nõukogu 26. juuni 2013. aasta määruse (EL) nr 575/2013 krediidiasutuste ja investeerimisühingute suhtes kohaldatavate usaldatavusnõuete kohta ja määruse (EL) nr 648/2012 muutmise kohta (ELT 2013, L 176, lk 1) artikli 460 lõike 2 punktis c sätestatud 80protsendilise miinimummäära.

31 Banco Santander SA teatas 16. mai 2017. aasta kirjas Banco Popularile, et tal ei ole võimalik eraõigusliku müügiprotsessi raames siduvat pakkumust esitada.

32 Banco Popular teavitas 16. mail 2017 Comisión nacional del mercado de valorest (riiklik väärtpaberituru komisjon, Hispaania) asjasse puutuvast asjaolust, et eraõigusliku müügiprotsessi raames näitasid potentsiaalsed omandajad üles oma huvi, ent ühtki siduvat pakkumust ei saadud.

33 Agentuur Fitch Ratings Ltd langetas 19. mail 2017 Banco Populari pikaajalist reitingut.

34 Kriisilahendusnõukogu esimees Elke König andis 23. mail 2017 telekanalile Bloomberg intervjuu, kus temalt küsiti muu hulgas Banco Populari olukorra kohta.

35 2017. aasta mais teatati Banco Populari raskustest mitmes ajakirjandusartiklis.

36 2017. aasta juuni esimestel päevadel võeti Banco Popularist massiliselt raha välja.

37 Banco Popular esitas 5. juuni 2017. aasta hommikul Banco de Españale (Hispaania Pank) esimese erakorralise likviidsusabi taotluse ning seejärel pealelõunal teise, milles suurendas taotletavat summat rahavoogude suure liikumise tõttu. Lähtudes Hispaania Panga taotlusest ning EKP poolt samal päeval Banco Populari erakorralise likviidsusabi taotlusele antud hinnangust, ei esitanud EKP nõukogu vastuväiteid Banco Popularile erakorralise likviidsusabi andmisele ajavahemikul kuni 8. juunini 2017. Banco Popular sai ühe osa sellest erakorralisest likviidsusabist, ent seejärel teatas Hispaania Pank, et tal ei ole võimalik Banco Popularile anda täiendavat erakorralist likviidsusabi.

B. Kriisilahendusmenetluse käik

38 Vaidlustatud kohtuotsuse punktides 47–67 esitas Üldkohus kriisilahendusmenetluse käiku puudutavad asjaolud, mille võib kokku võtta järgmiselt.

39 Kriisilahendusnõukogu tellis 23. mail 2017 audiitoribüroolt Deloitte (edaspidi „Deloitte“) kui sõltumatult eksperdilt Banco Populari väärtuse hindamise vastavalt ühtse kriisilahenduskorra määruse artiklile 20.

40 Kriisilahendusnõukogu nõudis 24. mail 2017 ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 34 alusel Banco Popularilt tema väärtuse hindamise läbiviimiseks vajalikku teavet. 2. juunil 2017 nõudis kriisilahendusnõukogu Banco Popularilt andmete esitamist ka eraõigusliku müügiprotsessi kohta ning juurdepääsuvõimaluse loomist selle protsessi raames viimase poolt loodud turvalisele elektroonilisele andmeruumile.

41 Kriisilahendusnõukogu 3. juuni 2017. aasta täitevistungil võeti vastu otsus SRB/EES/2017/06, mille adressaat on Fondo de Reestructuración Ordenada Bancaria (pankade nõuetekohase ümberkorraldamise fond, Hispaania; edaspidi „FROB“) ja mis puudutab Banco Populari turundamist. Kriisilahendusnõukogu andis heakskiidu sellele, et FROB alustab viivitamata Banco Populari müügiprotsessi, ning tegi FROBile teatavaks turundamisega seotud nõuded vastavalt direktiivi 2014/59 artiklile 39. Eelkõige märkis kriisilahendusnõukogu, et FROB peab ühendust võtma nende viie potentsiaalse omandajaga, kellele esitati kutse pakkumuste esitamiseks eraõigusliku müügiprotsessi raames.

42 Kaks viiest potentsiaalsest omandajast otsustasid müügiprotsessis mitte osaleda ning ühe kõrvaldas EKP usaldatavusnõuetega seotud põhjustel.

43 Need kaks potentsiaalset omandajat, kes olid otsustanud müügiprotsessis osaleda, ehk Banco Santander ja Banco Bilbao Vizcaya Argentaria SA allkirjastasid 4. juunil 2017 konfidentsiaalsuslepingu ning said 5. juunil 2017 juurdepääsu elektroonilisele andmeruumile.

44 Lähtudes ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 20 lõike 5 punktist a, kinnitas kriisilahendusnõukogu 5. juunil 2017 väärtuse esimese hindamise tulemuse (edaspidi „hinnang 1“), mille eesmärk oli saada teavet selleks, et teha kindlaks, kas selle määruse artikli 18 lõike 1 esimeses lõigus sätestatud kriisilahenduse eeltingimused on täidetud.

45 Vastavalt nimetatud määruse artikli 18 lõike 1 teisele lõigule hindas EKP 6. juunil 2017 pärast kriisilahendusnõukoguga konsulteerimist, kas Banco Popular on maksejõuetu või jääb tõenäoliselt maksejõuetuks.

46 Vaidlustatud kohtuotsuse punktist 61 nähtub, et pärast seda hindamist asus EKP seisukohale, et võttes arvesse Banco Populari majandusliku olukorra arengut aastatel 2016 ja 2017, nagu seda on kirjeldatud kokkuvõtlikult käesoleva kohtuotsuse punktides 21–37, eelkõige hoiuste liigset väljavoolu, selle panga likviidsete vahendite kaotamise kiirust ja tema võimetust muud likviidset vara leida, esinevad objektiivsed asjaolud, millest nähtub, et Banco Popular ei ole lähitulevikus tõenäoliselt võimeline tähtajaks oma võlgu tasuma või muid kohustusi täitma. EKP järeldas, et vastavalt ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 18 lõike 1 esimese lõigu punktile a ja lõike 4 esimese lõigu punktile c oli Banco Popular maksejõuetu või igal juhul lähitulevikus tõenäoliselt maksejõuetuks jääv.

47 Samal päeval teatas Banco Popular EKP-le, et tema juhatus on jõudnud järeldusele, et pank jääb tõenäoliselt maksejõuetuks.

48 Müügiprotsessiga seotud faktilised asjaolud, nagu need nähtuvad vaidlustatud kohtuotsuse punktidest 63–67, võib kokku võtta järgmiselt.

49 6. juuni 2017. aasta kirjaga edastas FROB müügiprotsessi puudutava teabe ja määras pakkumuste esitamise tähtpäevaks 6. juuni 2017. aasta südaöö.

50 Samal päeval teatas FROBile Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, kes oli üks kahest Banco Populari potentsiaalsest omandajast, et tema pakkumust ei esita.

51 Selsamal 6. juunil 2017 esitas Deloitte kriisilahendusnõukogule ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 20 lõike 10 alusel koostatud teise väärtuse hindamise tulemuse (edaspidi „hinnang 2“). Hinnangu 2 eesmärk oli hinnata Banco Populari varade ja kohustuste väärtust, anda hinnang sellele, kuidas koheldaks aktsionäre ja võlausaldajaid juhul, kui Banco Populari suhtes viidaks läbi tavaline maksejõuetusmenetlus, ning esitada teave, mille põhjal on võimalik teha otsus üleantavate aktsiate ja omandiõiguse instrumentide kohta ning mis võimaldab kriisilahendusnõukogul kindlaks määrata, millised on ettevõtte võõrandamise vahendi rakendamise korral äris tavalised tingimused. Selles hinnangus hinnati Banco Populari majanduslikuks väärtuseks parima stsenaariumi korral 1,3 miljardit eurot, halvima stsenaariumi korral –8,2 miljardit eurot ning parima hinnangu kohaselt –2 miljardit eurot.

52 Banco Santander tegi 7. juunil 2017 siduva pakkumuse.

53 FROB teatas 7. juuni 2017. aasta kirjas kriisilahendusnõukogule, et Banco Santander tegi pakkumuse 7. juunil kell 3.12 ning et hinnaks, mida viimane Banco Populari aktsiate müügi eest pakkus, oli üks euro. FROB märkis, et tema juhatus käsitab Banco Santanderit konkurentsile avatud müügiprotsessis osalenud pakkujana ning on otsustanud teha kriisilahendusnõukogule ettepaneku nimetada Banco Populari kriisilahendusskeemi vastuvõtmist puudutavas kriisilahendusnõukogu otsuses omandajaks Banco Santander.

C. Vaidlusalune kriisilahendusskeem

54 Kriisilahendusnõukogu võttis 7. juunil 2017 ühtse kriisilahenduskorra määruse alusel Banco Populari suhtes vastu vaidlusaluse kriisilahendusskeemi.

55 Kriisilahendusnõukogu märkis selle skeemi põhjendustes 19, 21–25, põhjenduse 26 punktis c ning põhjendustes 36 ja 46 järgmist:

– arvestades, et 5. detsembril 2016 võttis kriisilahendusnõukogu vastu kriisilahenduskava, milles määrati kindlaks kriisilahenduse strateegia ja tehti kindlaks eelistatav kriisilahenduse vahend (põhjendused 19, 21 ja 22);

– arvestades, et EKP hinnangust maksejõuetuse või tõenäoliselt maksejõuetuks jäämise kohta ilmneb, et alates 2016. aasta oktoobrist on Banco Populari likviidsuspositsioon kõigis kliendisegmentides hoiuste väljavõtmise tõttu märkimisväärselt halvenenud; arvestades, et sellest tuleneb, et pangal ei ole piisavalt võimalusi oma likviidsuspositsiooni taastamiseks, et oma kohustused õigeaegselt täita (põhjendus 23);

– arvestades, et Banco Populari likviidsusolukorra kiire halvenemise on põhjustanud mitu asjaolu, nimelt:

  – 2017. aasta veebruaris teatas Banco Popular vajadusest kasutada 5,7 miljardi euro ulatuses erakorralisi reserve, mis tõi kaasa 3,485 miljardi euro suuruse konsolideeritud kahjumi, ning nimetas ametisse uue presidendi;

  – 10. veebruaril 2017 alandas DBRS Morningstar Banco Populari reitingut;

  – 3. aprillil 2017 tegi Banco Popular *ad hoc* avaliku pöördumise siseauditi tulemuse kohta, mis võib märkimisväärselt mõjutada finantsaruandlust, ning kinnitas, et vahetab vähem kui aasta pärast tema ametisse asumist välja oma peadirektori;

  – 7. aprillil ja 21. aprillil 2017 alandasid Banco Populari reitingut vastavalt Standard & Poor's ja Moody's;

  – 12. mail 2017 ei vastanud Banco Popular enam 80protsendilise likviidsuskatte nõudele ega olnud seejärel enam suuteline taastama enda vastavust sellele õigusaktidest tulenevale lävendile;

  – pidev negatiivne meediakajastus, mis puudutas Banco Populari finantstulemusi ja väidetavalt peatselt realiseeruvat maksejõuetuse või likviidsuse kaotamise riski, põhjustas hoiuste väljavoolu suurenemise ja

– 6. juunil 2017 alandasid DBRS Morningstar ja Moody's Banco Populari reitingut (põhjendus 24);

– arvestades, et eespool nimetatud asjaolud on kaasa toonud hoiuste märkimisväärse väljavoolu (põhjendus 25);

– arvestades, et pärast EKP-lt heakskiidu saamist sai Banco Popular 5. juunil 2017 esimese erakorralise likviidsusabi, ent täiendavat erakorralist likviidsusabi ei olnud Hispaania Pangal võimalik talle anda (põhjenduse 26 punkt c);

– arvestades, et 6. juunil 2017 teatas Banco Popular EKP-le, et tema juhatus on jõudnud järeldusele, et pank jääb tõenäoliselt maksejõuetuks (põhjendus 36), ja

– arvestades, et 2016. aasta kriisilahenduskavas ette nähtud kriisilahenduse vahend ei vastanud kriisilahenduse kuupäeval valitsenud asjaoludele (põhjendus 46).

56 Vaidlusaluse kriisilahendusskeemi artiklis 1 otsustas kriisilahendusnõukogu algatada Banco Populari suhtes kriisilahendusmenetluse alates kriisilahenduse kuupäevast, kuna ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 18 lõike 1 esimeses lõigus ette nähtud tingimused olid täidetud.

57 Selle kohta nähtub vaidlusaluse kriisilahendusskeemi artiklitest 2–4, et kriisilahendusnõukogu leidis kõigepealt, et Banco Popular on maksejõuetu või tõenäoliselt jääb maksejõuetuks, seejärel, et puuduvad muud meetmed, millega saaks mõistliku aja jooksul Banco Populari maksejõuetust ära hoida, ning viimaks, et kriisilahenduse meede, mis seisneb Banco Populari ettevõtte võõrandamise vahendis, on vajalik selleks, et tagada panga kriitiliste funktsioonide jätkuvus ja vältida olulist negatiivset mõju finantsstabiilsusele, eriti Hispaanias.

58 Seetõttu otsustas kriisilahendusnõukogu vaidlusaluse kriisilahendusskeemi artikli 5 lõikes 1, et:

„Banco Populari suhtes kohaldatav kriisilahenduse vahend on ettevõtte võõrandamine vastavalt [ühtse kriisilahenduskorra määruse] artiklile 24, mis toimub aktsiate üleandmise teel omandajale. Kapitaliinstrumentide allahindamine ja konverteerimine toimub vahetult enne ettevõtte võõrandamise vahendi kohaldamist."

59 Vaidlusaluse kriisilahendusskeemi artiklis 6 täpsustati selle allahindamise ja ettevõtte võõrandamise tingimusi. Kriisilahendusnõukogu otsustas selle skeemi artikli 6 lõikes 1:

– esmalt hinnata alla Banco Populari aktsiakapitali nimiväärtus summas 2 098 429 046 eurot, millega kaasneb Banco Populari aktsiate tühistamine 100% ulatuses;

– seejärel konverteerida Banco Populari emiteeritud ja vaidlusaluse kriisilahendusskeemi kuupäeval käibel olevate täiendavate esimese taseme kapitaliinstrumentide kogu nimiväärtus Banco Populari uuesti emiteeritud aktsiateks, mis on „I uued aktsiad";

– seejärel hinnata I uute aktsiate nimiväärtus alla nullini, millega kaasneb nende I uute aktsiate tühistamine 100% ulatuses,

– ja lõpuks konverteerida Banco Populari emiteeritud ja kriisilahendusotsuse kuupäeva seisuga käibel olevate teise taseme kapitaliinstrumentide kogu nimiväärtus Banco Populari uuesti emiteeritud aktsiateks, mis on „II uued aktsiad".

60 Vaidlusaluse kriisilahendusskeemi artikli 6 lõikes 3 on sätestatud, et allahindamis- ja konverteerimismeetmete aluseks on väärtuse hinnang 2, mida toetavad FROB poolt läbi viidud läbipaistva ja avatud müügiprotsessi tulemused.

61 Vaidlusaluse kriisilahendusskeemi artikli 6 lõikes 5 märkis kriisilahendusnõukogu, et kasutas ettevõtte võõrandamise vahendiga seotud õigust, mis tuleneb ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 24 lõike 1 punktist a, ning määras, et II uued aktsiad, mille suhtes ei ole kolmandatel isikutel mis tahes õigusi, antakse 1 euro suuruse tasu eest üle Banco Santanderile. On täpsustatud, et omandaja on üleandmiseks nõusoleku juba andnud.

62 Kriisilahendusnõukogu märkis samuti, et II uute aktsiate üleandmine peaks toimuma omandaja 7. juuni 2017. aasta siduva pakkumise alusel ja selle üleandmise peaks läbi viima FROB.

63 Vaidlusalune kriisilahendusskeem esitati komisjonile heakskiitmiseks 7. juunil 2017.

64 Samal päeval võttis see institutsioon vastu otsuse 2017/1246, millega kiideti heaks vaidlusalune kriisilahendusskeem, ja teavitas sellest otsusest kriisilahendusnõukogu. Selle otsuse põhjendusest 4 nähtub, et:

„Komisjon nõustub kriisilahendusskeemiga. Eelkõige nõustub ta [kriisilahendusnõukogu] esitatud põhjendustega selle kohta, miks kriisilahendus on avalikes huvides vajalik vastavalt [ühtse kriisilahenduskorra] määruse artikli 18 lõikele 5.“

65 Kriisilahendusnõukogu edastas vaidlusaluse kriisilahendusskeemi 7. juunil 2017 FROBile, avaldades samal ajal oma veebisaidil teabe selle skeemi vastuvõtmise kohta koos dokumendiga, milles oli kokku võetud kriisilahenduse mõjud.

66 Samal kuupäeval võttis FROB vastavalt ühtse kriisilahenduskorra määruse artiklile 29 vajalikud meetmed vaidlusaluse kriisilahendusskeemi rakendamiseks.

D. Vaidlusaluse kriisilahendusskeemi vastuvõtmisele järgnenud asjaolud

67 Deloitte edastas 14. juunil 2018 kriisilahendusnõukogule ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 20 lõigetes 16–18 sätestatud erinevat kohtlemist käsitleva hinnangu, mille eesmärk oli kindlaks teha, kas aktsionäre ja võlausaldajaid oleks koheldud paremini, kui Banco Populari suhtes oleks läbi viidud tavaline maksejõuetusmenetlus. 31. juulil 2018 saatis Deloitte kriisilahendusnõukogule selle hinnangu lisa, parandades mõned vormivead.

68 Kriisilahendusnõukogu avaldas 11. juulil 2017 oma veebisaidil vaidlusaluse kriisilahendusskeemi mittekonfidentsiaalse versiooni. Sellest versioonist oli kriisilahendusnõukogu kustutanud muu hulgas teabe, mis oli esitatud selle skeemi põhjendustes 23–26 ja puudutas Banco Populari likviidsuskriisi, ning vaidlusaluse kriisilahendusskeemi artikli 6 lõigete 3 ja 4 olulised osad, mis käsitlesid allahindamise ja konverteerimise õiguse kasutamist.

69 2017. aasta juulis avaldas EKP oma veebisaidil mittekonfidentsiaalse versiooni oma hinnangust Banco Populari maksejõuetuse või tõenäoliselt maksejõuetuks jäämise kohta.

70 Kriisilahendusnõukogu avaldas 2. veebruaril ja 31. oktoobril 2018 vaidlusaluse kriisilahendusskeemi vähem tsenseeritud mittekonfidentsiaalsed versioonid, milles oli nüüd näha osa teabest, mis varem oli kustutatud ja millele on viidatud käesoleva kohtuotsuse punktis 68, jättes siiski avaldamata teatavad arvandmed. Sellega seoses avaldas ta ka hinnangu 1 ja hinnangu 2 mittekonfidentsiaalsed versioonid.

III. Menetlus Üldkohtus ja vaidlustatud kohtuotsus

71 Apellant esitas vaidlusaluse kriisilahendusskeemi ja otsuse 2017/1246 tühistamiseks hagiavalduse, mis saabus Üldkohtu kantseleisse 18. septembril 2017.

A. Menetlus Üldkohtus

72 Dokumendis, mis saabus kohtukantseleisse 15. novembril 2017, palus kriisilahendusnõukogu Üldkohtu kodukorra artikli 92 lõike 3 alusel Üldkohtul määrata menetlustoimingud seoses mõne selle taotluse lisas mainitud dokumendi esitamisega. 30. novembri 2017. aasta otsusega otsustas Üldkohus seda menetlustoimingute tegemise taotlust selles menetlusstaadiumis mitte rahuldada.

73 Dokumentides, mis saabusid Üldkohtu kantseleisse vastavalt 6. ja 30. novembril ning 5. ja 13. detsembril 2017, esitasid Banco Santander, nõukogu, Hispaania Kuningriik ja Euroopa Parlament avalduse astuda menetlusse komisjoni ja kriisilahendusnõukogu nõuete toetuseks. Üldkohus rahuldas need menetlusse astumise avaldused vastavalt 6. augusti 2018. aasta ja 12. aprilli 2019. aasta otsustega.

74 Üldkohus tegi oma kodukorra artiklis 89 sätestatud menetlust korraldavate meetmete raames 16. veebruaril 2018 kriisilahendusnõukogule ettepaneku esitada vaidlusaluse kriisilahendusskeemi viimane mittekonfidentsiaalne versioon ja hinnangu 2 mittekonfidentsiaalne versioon, mis olid avaldatud tema internetisaidil. Kriisilahendusnõukogu esitas need dokumendid määratud tähtaja jooksul.

75 Kirjaga, mis saabus Üldkohtu kantseleisse 21. jaanuaril 2020, esitas apellant uue väite kodukorra artikli 84 tähenduses. Komisjon, kriisilahendusnõukogu, Hispaania Kuningriik, parlament, nõukogu ja Banco Santander esitasid oma märkused ettenähtud tähtaja jooksul.

76 Kirjaga, mis saabus Üldkohtu kantseleisse 2. oktoobril 2020, esitas apellant uusi tõendeid vastavalt kodukorra artikli 85 lõikele 3. Komisjon, kriisilahendusnõukogu, Hispaania Kuningriik, parlament, nõukogu ja Banco Santander esitasid oma märkused ettenähtud tähtaja jooksul.

77 Üldkohus nõudis 16. märtsil 2021 kodukorra artiklis 89 ette nähtud menetlust korraldavate meetmete raames komisjonilt ja kriisilahendusnõukogult välja mitu dokumenti. 2021. aasta 30. märtsi ja 20. aprilli kirjades vastas kriisilahendusnõukogu, et taotletud dokumendid olid tervikuna või osaliselt konfidentsiaalsed ning nende esitamine on võimalik, kui Üldkohus otsustab teha vastava menetlustoimingu.

78 12. mai 2021. aasta kohtumäärusega pani Üldkohus kriisilahendusnõukogule ühelt poolt Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 24 esimese lõigu ja teiselt poolt kodukorra artikli 91 punkti b, artikli 92 lõike 3 ning artikli 103 alusel kohustuse esitada täielikud versioonid vaidlusalusest kriisilahendusskeemist, hinnangust 2, EKP 6. juuni 2017. aasta hinnangust Banco Populari

maksejõuetuse või tõenäoliselt maksejõuetuks jäämise kohta ning ka tervikteksti ja konfidentsiaalse versiooni Banco Populari 6. juuni 2017. aasta kirjast EKP-le koos lisaga ning EKP 18. mai 2017. aasta kirjast Banco Popularile.

79 Üldkohus eemaldas 9. juuni 2021. aasta kohtumäärusega toimikust kriisilahendusnõukogu poolt 12. mai 2021. aasta kohtumääruse täitmiseks esitatud dokumentide konfidentsiaalsed versioonid ning edastas apellandile, Hispaania Kuningriigile, parlamendile, nõukogule ja Banco Santanderile Banco Populari 6. juuni 2017. aasta kirja EKP-le ilma lisata.

B. Vaidlustatud kohtuotsus

80 Apellant põhjendas oma hagi kümne väitega.

81 Esimene väide puudutas ELTL artiklites 15 ja 296 ning Euroopa Liidu põhiõiguste harta (edaspidi „harta“) artiklites 42 ja 47 nimetatud põhjendamiskohustuse ja kaitseõiguste rikkumist. Teine väide puudutas põhimõtte *nemo auditur propriam turpitudinem allegans* ning ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 88 rikkumist. Kolmas väide oli ühtse kriisilahenduskorra määruse õigusvastasuse vastuväide, mille kohaselt on ühtse kriisilahenduskorra määruse artiklid 21 ja 24 vastuolus volituste delegeerimist puudutavate põhimõtetega. Neljas väide oli ühtse kriisilahenduskorra määruse õigusvastasuse vastuväide, mille kohaselt rikuvad ühtse kriisilahenduskorra määruse artiklid 15 ja 22 harta artiklis 17 nimetatud omandiõigust ning ELL artikli 5 lõikes 4 sätestatud proportsionaalsuse põhimõtet. Viies väide oli ühtse kriisilahenduskorra määruse õigusvastasuse vastuväide, mille kohaselt rikuvad selle määruse artiklid 18 ja 20 harta artiklites 17 ja 41 käsitletud ärakuulamisõigust. Kuues väide puudutas harta artiklis 17 käsitletud omandiõiguse ning ELL artikli 5 lõike 4 rikkumist. Seitsmes väide puudutas harta artiklites 17 ja 41 käsitletud ärakuulamisõiguse rikkumist. Kaheksas väide puudutas ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 18, hoolsuskohustuse ja ELTL artikli 296 rikkumist. Üheksas väide puudutas ühtse kriisilahenduskorra määruse artiklite 14 ja 20, hoolsuskohustuse ning ELTL artikli 296 rikkumist. Kümnes väide puudutas nimetatud määruse artikli 14, hoolsuskohustuse ja ELTL artikli 296 rikkumist.

82 Üldkohus jättis vaidlustatud kohtuotsusega hagi tervikuna rahuldamata.

83 Selles kohtuotsuses jättis ta rahuldamata ka apellandi taotlused võtta menetlust korraldavaid meetmeid ja teha menetlustoiminguid.

IV. Apellatsioonimenetluse poolte nõuded

84 Apellant palub Euroopa Kohtul:

– tühistada vaidlustatud kohtuotsus;

– rahuldada Üldkohtus esitatud nõue tühistada vaidlusalune kriisilahendusskeem ja otsus 2017/1246 ning tunnistada ELTL artikli 277 alusel ühtse kriisilahenduskorra määruse artiklid 15 ja 22 mittekohaldatavaks ja

– mõista mõlema astme kohtukulud välja Euroopa Komisjonilt ja kriisilahendusnõukogult.

85 Komisjon, kriisilahendusnõukogu, parlament, nõukogu, Hispaania Kuningriik ja Banco Santander paluvad igaüks Euroopa Kohtul jätta apellatsioonkaebus rahuldamata ja mõista kohtukulud välja apellandilt.

86 Juhul kui Euroopa Kohus rahuldab apellatsioonkaebuse ja otsustab vastavalt Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artiklile 61 teha ise tühistamishagi kohta otsuse, palub Banco Santander tal ELTL artikli 264 teise lõigu alusel piirata tehtava kohtuotsuse ulatust, jättes Banco Populari Banco Santanderile müümise tagajärjed kehtima. Nõukogu palub Euroopa Kohtul selsamal juhul tuvastada, et miski ei sea kahtluse alla ühtse kriisilahenduskorra määruse artiklite 15, 18, 20, 21, 22 ja 24 õiguspärasust.

V. Apellatsioonkaebuse analüüs

87 Apellatsioonkaebuse põhjenduseks esitab apellant kaheksa väidet, mille kohaselt on rikutud vastavalt:

– ühtse kriisilahenduskorra määruse artiklit 18, hoolsuskohustust ja ELTL artiklit 296 (esimene väide);

– ühtse kriisilahenduskorra määruse artikleid 14 ja 20, hoolsuskohustust ja ELTL artiklit 296 (teine väide);

– hoolsuskohustust, harta artikleid 17 ja 47 ning ühtse kriisilahenduskorra määruse artiklit 14 (kolmas väide);

– harta artikliga 47 tunnustatud kaitseõigusi ja ELTL artiklit 296 (neljas väide);

– ELTL artiklit 296 ja harta artiklist 47 tulenevaid kaitseõigusi vaidlusaluse kriisilahendusskeemi ja hinnangu 2 konfidentsiaalsuse osas (viies väide);

– harta artiklit 47 ning Roomas 4. novembril 1950 alla kirjutatud Euroopa inimõiguste ja põhivabaduste kaitse konventsiooni (edaspidi „EIÕK“) artiklit 6 osas, milles Üldkohus jättis rahuldamata apellandi taotluse nõuda välja dokumente (kuues väide);

– harta artikleid 17 ja 52 osas, milles Üldkohus lükkas tagasi nende väite ühtse kriisilahenduskorra määruse artiklite 15 ja 22 õigusvastasuse vastuväite (seitsmes väide), ning

– harta artikleid 17 ja 52 ning ELL artikli 5 lõiget 4 (kaheksas väide).

A. Sissejuhatavad kaalutlused

88 Kõigepealt tuleb märkida, et hagis, millest tulenevalt on esitatud käesolev apellatsioonkaebus, palus apellant tühistada nii vaidlusaluse kriisilahendusskeemi kui ka otsuse 2017/1246.

89 Kuigi Euroopa Kohus on 18. juuni 2024. aasta kohtuotsuses komisjon *vs.* SRB (C-551/22 P, EU:C:2024:520, punktid 102 ja 103) juba otsustanud, et vaidlusalune kriisilahendusskeem ei ole vaidlustatav akt ELTL artikli 263 neljanda lõigu tähenduses, mistõttu on hagi seda skeemi puudutavas osas vastuvõetamatu, on komisjoni otsusel 2017/1246, millega see skeem kinnitati, sellise akti tunnused, mille peale saab ELTL artikli 263 neljanda lõigu alusel esitada tühistamishagi.

90 Samas on Euroopa Kohus täpsustanud, et komisjoni sellise otsuse nagu otsus 2017/1246 peale esitatud tühistamishagi raames võivad aga asjaomased füüsilised või juriidilised isikud tugineda selle kriisilahendusskeemi õigusvastasusele, mille see institutsioon on heaks kiitnud, andes seega skeemile siduvad õiguslikud tagajärjed, ning see tagab neile isikutele piisava kohtuliku kaitse. Lisaks lähtutakse sellest, et sellise kinnitamisega võtab komisjon omaks selle kriisilahendusskeemi elemendid ja põhjendused, mistõttu ta peab vajaduse korral nende eest liidu kohtus vastust andma (18. juuni 2024. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* SRB, C-551/22 P, EU:C:2024:520, punkt 96 ja seal viidatud kohtupraktika).

91 Väiteid, millega vaidlustatakse vaidlusaluse kriisilahendusskeemi õiguspärasus, tuleb seega analüüsida selles kontekstis.

B. Esimene ja neljas kuni kuues väide, mis käsitlevad ELTL artikli 296, ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 18, kriisilahendusnõukogu hoolsuskohustuse, harta artikli 47, EIÕK artikli 6 ja võistlevuse põhimõtte rikkumist

92 Esimeses ja neljandas kuni kuuendas väites, mida tuleb analüüsida esimesena, väidab apellant sisuliselt, et muu hulgas vaidlusaluse kriisilahendusskeemi ning hinnangu 1 ja hinnangu 2 tervikversiooniga tutvumine on vajalik selleks, et ta saaks kasutada oma õigust tõhusale õiguskaitsevahendile (viies väide), et vaidlusaluse kriisilahendusskeemi põhjendused olid ebapiisavad ja vastuolulised teabe tõttu, mis on sellest ning hinnangust 1 ja 2 kustutatud (esimene ja neljas väide), ning et seetõttu oleks Üldkohus pidanud menetlust korraldava meetmega nõudma välja nende dokumentide terviktekstid ja täiendavad dokumendid (kuues väide).

1. Viies väide

93 Viiendas väites leiab apellant, et Üldkohus rikkus õigusnormi, sest ta kohaldas vääralt ELTL artiklit 296 ja harta artiklit 47, otsustades vaidlustatud kohtuotsuse punktides 354–402, et vaidlusaluses kriisilahendusskeemis ja hinnangus 2 sisalduv konfidentsiaalne teave ei olnud tema õiguse tõhusale õiguskaitsevahendile teostamiseks vajalik. Väide koosneb neljast osast.

a) Poolte argumendid

94 Viienda väite esimeses osas väidab apellant, et vastupidi sellele, mida Üldkohus otsustas vaidlustatud kohtuotsuse punktides 356–359, oli tal ELTL artikli 296 ja harta artikli 47 alusel õigus sellele, et talle edastatakse vaidlusaluse kriisilahendusskeemi tervikversioon, isegi kui ta ei olnud selle adressaat.

95 Ta märgib sellega seoses, et ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 88 lõike 1 alusel oleks ta pidanud hagi esitamiseks saama tutvuda vaidlusaluse kriisilahendusskeemi terviktekstiga. Lisaks meenutab ta, et õigus tutvuda akti põhjendustega on kohaldatav mitte ainult asjaomase otsuse adressaatidele, vaid ka kolmandatele isikutele, keda otsus puudutab. Neil asjaoludel tuleb märkida, et kuigi sellise otsuse avaldamata või teatavaks tegemata jätmisel peavad need isikud küsima selle tervikteksti, saab hagi esitamise tähtaeg kulgema hakata alles alates hetkest, mil nad saavad teada asjaomase akti täpse sisu ja põhjendused, mistõttu nad saavad tõhusalt teostada oma kaebeõigust. 2017. aastal taotles apellant aga just nimelt võimalust tutvuda vaidlusaluse kriisilahendusskeemi terviktekstiga.

96 Viienda väite teises osas väidab ta, et Üldkohus rikkus ELTL artiklit 296 ja harta artiklit 47, kuna ta otsustas vaidlustatud kohtuotsuse punktides 381 ja 388, et vaidlusaluse kriisilahendusskeemi tsenseeritud versiooni avaldamine oli ühtse kriisilahenduskorra määruse artikliga 88 kooskõlas.

97 Nimelt takistas vaidlusaluse kriisilahendusskeemi algul avaldatud versioon apellandil eelkõige teada saada kriisilahenduse eesmärke ja tutvuda hinnanguga 1. Isegi vaidlusaluse kriisilahendusskeemi praegune versioon ei võimalda mõista kõiki neid eesmärke ega Banco Populari likviidsuskriisi ulatust ega põhjuseid, miks erakorralist likviidsusabi ei olnud võimalik anda, ega ka seda, miks allahindamisel valiti väärtus, mis oli väiksem kui 8,2 miljardit eurot.

98 Apellandi sõnul kinnitab niisugust kriitika põhjendatust asjaolu, et 16. veebruaril 2018 kohustas Üldkohus kriisilahendusnõukogu esitama nende dokumentide täielikuma versiooni, ning asjaolu, et tema arvates põhineb vaidlustatud kohtuotsus peamiselt 2018. aastal kättesaadavaks tehtud teabel. Lisaks, vastupidi sellele, mida Üldkohus leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktides 389–393, ei põhinenud kriisilahendusnõukogu apellatsioonikomisjoni 28. novembri 2017 ja 19. juuni 2018. aasta otsused, millega hiljem võimaldati nende dokumentidega tutvuda, mingil viisil vaidlusaluse kriisilahendusskeemi vastuvõtmise järgsele ajale.

99 Viienda väite kolmandas osas väidab apellant, et Üldkohus rikkus ELTL artiklit 296 ja harta artiklit 47, kui ta esiteks otsustas vaidlustatud kohtuotsuse punktides 394 ja 395, et kaitseõigusi ei rikutud, kuna apellandil oli võimalik esitada hagi ja märkused vaidlusaluse kriisilahendusskeemi uute versioonide peale. Apellandi sõnul ei tähenda pelk võimalus esitada hagi siiski seda, et kaitseõigusi sai tõhusalt kasutada. Ta leiab selles küsimuses, et isikutel, keda otsus puudutab, peab olema õigus nõuda välja otsuse terviktekst, et esitada tühistamishagi. Nimelt, kui kogu teave ei ole kättesaadav, on võimatu sõnastada ja ammendavalt käsitleda hagi asjakohaseid väiteid. Lisaks on väga raske esitada Üldkohtule uusi väiteid pärast hagi esitamist ja seda kinnitab asjaolu, et käesoleval juhul ei võtnud Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 701–704 ja 710–713 arvesse kahte esimeses astmes repliigis esitatud uut väidet või tunnistas need vastuvõetamatuks.

100 Teiseks otsustas Üldkohus selle kohtuotsuse punktides 396 ja 397 ekslikult, et põhjenduse puudumist saab korrigeerida tagantjärele, kuna konfidentsiaalne teave sisaldus algusest peale vaidlusaluses kriisilahendusskeemis, hinnangus 1 ja hinnangus 2, kuigi neid ei olnud apellandile edastatud.

101 Viienda väite neljandas osas leiab apellant, et Üldkohus rikkus ELTL artiklit 296 ja harta artiklit 47, kui ta otsustas vaidlustatud kohtuotsuse punktis 723 viidatud 9. juuni 2021. aasta kohtumääruses, et vaidlusaluse kriisilahendusskeemi, hinnangu 2 ja Banco Populari maksejõuetuse või tõenäoliselt maksejõuetuks jäämise kohta antud hinnangu terviktekst ei ole hagi lahendamisel asjakohane. Sellega seoses märgib ta, et nende dokumentidega tutvumise taotluse on ta esitanud selleks, et tal oleks võimalik esitada uusi argumente või lausa uusi väiteid.

102 Lisaks on nimetatud dokumentide tervikversioonid suures ulatuses teada mitte ainult kriisilahendusnõukogule ja komisjonile, vaid ka Üldkohtule, ning seetõttu mõjutavad need paratamatult teataval määral nende esitatud argumentidest arusaamist. Nii tugines Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 278 Banco Populari poolt EKP-le 6. juunil 2017 saadetud kirja lisale, samas kui seda dokumenti ei oldud apellandile edastatudki. Seda arvestades on nimetatud dokumentide edastamata jätmine vastuolus võistlevuse põhimõttega.

103 Komisjon ja Banco Santander väidavad, et viies väide on vastuvõetamatu, kuna apellant piirdub Üldkohtus esitatud väidete ja argumentide sõnasõnalise kordamise või taasesitamisega. Kriisilahendusnõukogu väidab, et selle väite kolmas osa on vastuvõetamatu, kuna selle väiteosa toetuseks esitatud argumentatsioon, st et tal oli hagiavalduse esitamiseks vaja kogu teavet, esitati esimest korda oma apellatsioonkaebuses.

104 Sisu osas väidavad komisjon, kriisilahendusnõukogu, Hispaania Kuningriik ja Banco Santander, et viies väide ei ole põhjendatud.

b) Euroopa Kohtu hinnang

1) Vastuvõetavus

105 Mis puudutab kõigepealt komisjoni ja Banco Santanderi esitatud vastuvõetamatuse vastuväidet, siis tuleb meenutada, et väljakujunenud kohtupraktika kohaselt tuleneb ELTL artikli 256 lõike 1 teisest lõigust, Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 58 esimesest lõigust ning Euroopa Kohtu kodukorra artikli 168 lõike 1 punktist d ja artikli 169 lõikest 2, et apellatsioonkaebuses tuleb täpselt märkida selle kohtuotsuse kritiseeritavad osad, mille tühistamist nõutakse, samuti seda nõuet konkreetselt toetavad õiguslikud argumendid, vastasel juhul on apellatsioonkaebus või asjaomane väide vastuvõetamatu. Nende sätete ette nähtud põhjendamiskohustusele ei vasta apellatsioonkaebus, mis piirdub juba Üldkohtus esitatud väidete ja argumentide, sealhulgas selle kohtu poolt otseselt tagasi lükatud asjaoludel põhinevate väidete ja argumentide sõnasõnalise kordamise või taasesitamisega ega sisalda argumente, millega toodaks konkreetselt esile vaidlustatud kohtuotsuses väidetavalt sisalduv õigusnormi rikkumine. Selline apellatsioonkaebus kujutab tegelikult endast ainult nõuet, millega soovitakse saavutada Üldkohtule juba esitatud hagiavalduse uuesti läbivaatamine, mis ei kuulu aga Euroopa Kohtu pädevusse (11. jaanuari 2024. aasta kohtuotsus Planistat Europe ja Charlot *vs.* komisjon, C-363/22 P, EU:C:2024:20, punktid 40 ja 41 ning seal viidatud kohtupraktika).

106 Ent kui apellant vaidlustab selle, kuidas Üldkohus on liidu õigust tõlgendanud või kohaldanud, võib esimeses kohtuastmes läbi vaadatud õiguslikke asjaolusid apellatsioonimenetluses uuesti arutusele võtta. Kui apellant ei saaks oma apellatsioonkaebust Üldkohtus juba esitatud väidete ja argumentidega põhjendada, kaotaks apellatsioonimenetlus osaliselt oma mõtte (12. septembri 2006. aasta kohtuotsus Reynolds Tobacco jt *vs.* komisjon, C-131/03 P, EU:C:2006:541, punkt 51, ning 9. juuli 2020. aasta kohtuotsus Haswani *vs.* nõukogu, C-241/19 P, EU:C:2020:545, punkt 50 ja seal viidatud kohtupraktika).

107 Käesoleval juhul on aga apellatsioonkaebuse viienda väite eesmärk sisuliselt seada kahtluse alla Üldkohtu otsus mitmes õigusküsimuses, mis talle esimeses kohtuastmes esitati ja mis puudutavad eelkõige institutsioonidel ELTL artikli 296 alusel lasuvat põhjendamiskohustust ja harta artikliga 47 tagatud õigust tõhusale kohtulikule kaitsele. Ka ei saa seda väidet tunnistada tervikuna vastuvõetamatuks, sest selles on täpselt näidatud vaidlustatud kohtuotsuse kritiseeritavad osad ning apellatsioonkaebuse aluseks olevad argumendid.

108 Samas osas, milles apellant kritiseerib viienda väite teises osas vaidlustatud kohtuotsuse punkte 389–393 – kuna kriisilahendusnõukogu apellatsiooninõukogu võttis väidetavalt oma 28. novembri 2017 ja 19. juuni 2018. aasta otsustes, milles ta vastas apellandi poolt esitatud dokumentidega tutvumise taotlusele, teatavate andmete konfidentsiaalsuse hindamisel arvesse vaidlusaluse kriisilahendusskeemi vastuvõtmisest möödunud aega –, tuleb märkida, et ta ei väida

ega veelgi vähem tõenda, et Üldkohus moonutas tõendeid, kui ta leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktis 392, et kuna need otsused tehti vastavalt rohkem kui kuus kuud ja üks aasta pärast vaidlusaluse kriisilahendusskeemi vastuvõtmist, võis aja möödumine mõjutada apellatsiooninõukogu hinnangut küsimuses, kas tingimused, millest asjasse puutuva teabe konfidentsiaalsus sõltus, olid täidetud.

109 Ent väljakujunenud kohtupraktika kohaselt tuleneb ELTL artikli 256 lõikest 1 ja Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 58 esimesest lõigust, et apellatsioonkaebus on piiratud õigusküsimustega ning seega on ainult Üldkohus pädev tähtsust omavaid faktilisi asjaolusid tuvastama ja tõendeid hindama. Faktiliste asjaolude ja tõendite hindamine ei ole õigusküsimus, mis iseenesest kuuluks Euroopa Kohtu poolt apellatsiooni korras läbivaatamisele, välja arvatud juhul, kui tegemist on nende moonutamisega (25. jaanuari 2022. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* European Food jt, C-638/19 P, EU:C:2022:50, punkt 71 ja seal viidatud kohtupraktika).

110 Seega on viienda väite teine osa vastuvõetamatu osas, milles sellega vaidlustatakse vaidlustatud kohtuotsuse punktid 389–393.

111 Lõpuks, mis puudutab selle väite kolmandat osa, siis väidab kriisilahendusnõukogu vääralt, et see on vastuvõetamatu põhjusel, et apellant tõi esimest korda alles oma apellatsioonkaebuses esile vajaduse saada kogu teave, et kasutada õigust hagi esitada. Nimelt nähtub esimeses kohtuastmes esitatud hagiavaldusest, et pärast seda, kui kriisilahendusnõukogu oli keeldunud seda teavet esitamast, palus apellant Üldkohtul nõuda muu hulgas vaidlusaluse kriisilahendusskeemi ja hinnangu 1 tervikversiooni esitamist, et ta saaks kontrollida muu hulgas seda, et käesolevas asjas on täidetud tingimused, mis ühtse kriisilahenduskorra määruse artiklites 18 ja 20 kriisilahendusmeetme võtmiseks ette on nähtud.

2) Sisulised küsimused

112 Viienda väite neljandas osas väidab apellant sisuliselt, et ELTL artikli 296 ja harta artikli 47 alusel pidi talle antama õigus tutvuda vaidlusaluse kriisilahendusskeemi ja ettevalmistavate hinnangute täisversioonidega, sealhulgas nendes dokumentides sisalduva konfidentsiaalse teabega. Seadmata kahtluse alla vaidlusaluse kriisilahendusskeemi põhjenduste piisavust ennast, kritiseerib ta asjaolu, et selle skeemi algversioonis sisalduvad teatud põhjendused ja teave olid alguses internetis avaldatud versioonis kustutatud ja need avalikustati alles osaliselt pärast hagi esitamist.

113 Sellega seoses tuleb kõigepealt meenutada, et põhjendamiskohustus on oluline vorminõue, mida tuleb eristada põhjenduste põhjendatusest, mis on vaidlusaluse akti sisulise õiguspärasuse küsimus (18. jaanuari 2024. aasta kohtuotsus Jenkinson *vs.* nõukogu jt, C-46/22 P, EU:C:2024:50, punkt 130 ja seal viidatud kohtupraktika).

114 Euroopa Kohtu praktikast ilmneb ka see, et ELTL artiklis 296 nõutud põhjendusest peab selgelt ja ühemõtteliselt nähtuma õigusakti vastu võtnud institutsiooni arutluskäik, et huvitatud isikul oleks võimalik mõista võetud meetme põhjendusi ja pädeval kohtul oleks võimalik teha kontrolli; sellised põhjendused peavad siiski olema kohandatud asjaomase akti laadiga ja selle vastuvõtmise kontekstiga. Seda arvestades ei ole nõutud, et põhjendustes oleks täpsustatud kõiki asjakohaseid faktilisi ja õiguslikke asjaolusid, kuna põhjenduste piisavust ei tule hinnata mitte ainult nende sõnastust, vaid ka konteksti ja kõiki asjaomast valdkonda reguleerivaid õigusnorme silmas pidades ning arvestades huvi, mis võib olla akti adressaatidel selgituste saamiseks (vt selle kohta

8. mai 2019. aasta kohtuotsus Landeskreditbank Baden-Württemberg *vs.* EKP, C-450/17 P, EU:C:2019:372, punktid 85 ja 87, ning 29. septembri 2022. aasta kohtuotsus ABLV Bank *vs.* Ühtne Kriisilahendusnõukogu, C-202/21 P, EU:C:2022:734, punkt 193 ja seal viidatud kohtupraktika).

115 Ka on Euroopa Kohus juba leidnud, et otsuse põhjenduste täpsuse aste peab olema proportsionaalne materiaalsete võimaluste ja tehniliste tingimuste või tähtaegadega, millest kinni pidades see tuleb teha. Seega ei ole liidu institutsioonid õigusakti koostamisel kohustatud võtma seisukohta selgelt teisejärguliste asjaolude suhtes ega ennetama võimalikke vastuväiteid (vt selle kohta 10. juuli 2008. aasta kohtuotsus Bertelsmann ja Sony Corporation of America *vs.* Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, punkt 167 ja seal viidatud kohtupraktika, ning 6. novembri 2012. aasta kohtuotsus Éditions Odile Jacob *vs.* komisjon, C-551/10 P, EU:C:2012:681, punkt 48).

116 Mis puudutab harta artiklit 47, siis nõuab selle artikliga tagatud kohtuliku kontrolli tõhusus Euroopa Kohtu väljakujunenud praktika kohaselt, et huvitatud isikul peab olema võimalik tutvuda tema suhtes tehtud otsuse põhjendustega, lugedes kas otsust ennast või saades oma sellekohase taotluse põhjal teada selle põhjendused, ilma et see piiraks pädeva kohtu õigust nõuda asjaomaselt asutuselt nende teatavakstegemist, selleks et võimaldada tal kaitsta oma õigusi parimates võimalikes tingimustes ja otsustada täielikult informeerituna, kas on tarvis pöörduda pädevasse kohtusse, ning anda kohtule täielik võimalus kontrollida asjaomase otsuse õiguspärasust (4. juuni 2013. aasta kohtuotsus ZZ, C-300/11, EU:C:2013:363, punkt 53 ja seal viidatud kohtupraktika, ning 24. novembri 2020. aasta kohtuotsus Minister van Buitenlandse Zaken, C-225/19 ja C-226/19, EU:C:2020:951, punkt 43).

117 Mis puudutab täpsemalt põhjenduste teatavakstegemist muudele isikutele kui akti adressaat, siis tuleb meenutada, et Euroopa Kohus on juba otsustanud, et liidu institutsioonid, organid ja asutused on põhimõtteliselt kohustatud kohaldama ärisaladuse kaitse põhimõtet – mis on liidu õiguse üldpõhimõte, mida on täpsustatud muu hulgas ELTL artiklis 339 – mitte avaldada eraettevõtja konkurentidele tema esitatud konfidentsiaalset teavet (15. juuli 2021. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* Landesbank Baden-Württemberg ja SRB, C-584/20 P ja C-621/20 P, EU:C:2021:601, punkt 109 ja seal viidatud kohtupraktika).

118 Nende kohustuste järgimise tagamiseks on Euroopa Kohus mitmes liidu õiguse valdkonnas asunud seisukohale, et õigussubjekti huve kahjustava akti põhjendus, mis põhineb eraõiguslike ettevõtjate suhtelisele positsioonile antud hinnangul, võib teatud määral olla piiratud, et kaitsta nende ettevõtjatega seotud teavet, mis kuulub ärisaladuse alla. Samas ei saa ärisaladuse hoidmise kohustus võtta põhjendamiskohustuselt selle sisu. Seega, kuigi niisugune akt võib ärisaladuse hoidmise kohustust arvestades olla piisavalt põhjendatud, ilma et see sisaldaks eelkõige kõiki arvandmeid, millele arutluskäik tugineb, peab põhjendusest siiski selgelt ja üheselt selguma nii see arutluskäik kui ka kasutatud metoodika (vt selle kohta 1. juuli 2008. aasta kohtuotsus Chronopost ja La Poste *vs.* UFEX jt, C-341/06 P ja C-342/06 P, EU:C:2008:375, punktid 108–111; 21. detsembri 2016. aasta kohtuotsus Club Hotel Loutraki jt *vs.* komisjon, C-131/15 P, EU:C:2016:989, punkt 48, ning 15. juuli 2021. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* Landesbank Baden-Württemberg ja SRB, C-584/20 P ja C-621/20 P, EU:C:2021:601, punktid 110, 111 ja 120).

119 Ühtse kriisilahenduskorra määrusega kehtestatud korra raames on ELTL artiklis 339 ette nähtud ametisaladuse hoidmise nõude järgimist täpsustatud eelkõige selle määruse artikli 88 lõike 1 teises lõigus, mis keelab kriisilahendusnõukogul avalikustada nende nõuetega hõlmatud teavet mõnele teisele avalik-õiguslikule või eraõiguslikule üksusele, välja arvatud juhul, kui see on vajalik kohtumenetluses. Lisaks on selle määruse artikli 90 lõikes 4 sätestatud, et isikutel, kelle suhtes kriisilahendusnõukogu on teinud otsuse, on õigus tutvuda kriisilahendusnõukogu toimikuga,

tingimusel et võetakse arvesse teiste isikute õigustatud huvi kaitsta oma ärisaladusi, ning sõnaselgelt täpsustatud, et toimikuga tutvumise õigus ei hõlma konfidentsiaalset teavet ega kriisilahendusnõukogu ettevalmistavaid sisedokumente.

120 Mis puudutab selle väite esimest kuni kolmandat osa, mida tuleb analüüsida koos, siis tuleneb eeltoodud kaalutlustest, et Üldkohus leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktis 357 õigesti, et kuna apellant ei olnud FROBile adresseeritud vaidlusaluse kriisilahendusskeemi adressaat, ei tulnud talle igal juhul kogu seda skeemi edastada.

121 Lisaks märkis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 381, et apellant ei esitanud oma hagiavalduses konkreetset argumenti, mis oleks tõendanud, et vaidlusaluses kriisilahendusskeemis kustutatud teabe konfidentsiaalseks tunnistamine oli vastuolus läbipaistvuse põhimõttega. Seda arvestades ei rikkunud Üldkohus õigusnormi, kui ta leidis selle kohtuotsuse punktis 388, et käesoleva kohtuotsuse punktides 117 ja 118 meenutatud kohtupraktika on analoogia alusel kohaldatav kriisilahendusnõukogu valduses olevale konfidentsiaalsele teabele ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 88 lõike 1 teise lõigu tähenduses. Selle kohtupraktika kohaselt ei ole aga kolmandal isikul, keda see skeem puudutab, alati õigust saada selle tervikversioon.

122 Vastupidi sellele, mida väidab apellant viienda väite esimeses osas, ei ole selle tõlgendusega vastuolus asjaolu, et ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 88 lõike 1 teise lõigu alusel kohaldatakse ametisaladuse hoidmise nõudega hõlmatud teabe avalikustamise keeldu, „välja arvatud juhul, kui see on vajalik kohtumenetluse otstarbel“.

123 Nimelt tuleb seda reservatsiooni, mis tasakaalustab ühelt poolt ELTL artiklist 339 ning teiselt poolt ELTL artiklist 296 ja harta artiklist 47 tulenevaid nõudeid, tõlgendada käesoleva kohtuotsuse punktides 117 ja 118 meenutatud kohtupraktikat arvestades. Seega tuleb asuda seisukohale, et ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 88 lõike 1 teine lõik nõuab kriisilahendusnõukogult, et vaidlusaluse kriisilahendusskeemi põhjendusest nähtuks selgelt ja üheselt selle nõukogu arutluskäik ja tema kasutatud metoodika, kuid see ei pane talle siiski kohustust avaldada ärisaladusena käsitatavat teavet, eelkõige kõiki arvandmeid, mida selles skeemis mainitakse, nagu seda kinnitab selle määruse põhjendus 116.

124 Nimelt nähtub sellest põhjendusest, et „kriisilahenduse kava sisu ning üksikasju puudutav teave ja nende kavade hindamise tulemused võivad avaldada kaugeleulatuvat mõju, eriti asjaomastele ettevõtjatele“, mistõttu „tuleb […] tagada asjakohane konfidentsiaalsuse säilitamise kord“.

125 Lisaks on ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 88 lõike 1 teises lõigus, arvestades selle määruse põhjendust 116, nõutud konfidentsiaalsuse eesmärk mitte ainult kaitsta otseselt puudutatud ettevõtjate konkreetseid huve, vaid ka tagada, et kriisilahendusnõukogu saaks tegelikult talle selle määrusega usaldatud ülesandeid täita. Selleks annavad ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 34 lõiked 1 ja 2 kriisilahendusnõukogule muu hulgas õiguse nõuda krediidiasutustelt kogu teavet, mis on vajalik tema ülesannete täitmiseks, ilma et ametisaladuse hoidmise kohustusega seotud nõuded vabastaksid krediidiasutused sellise teabe esitamise kohustusest. Kui ei saa usaldada, et esitatud konfidentsiaalne teave jääb põhimõtteliselt konfidentsiaalseks, võib see kahjustada nende ülesannete täitmiseks vajaliku teabe sujuvat edastamist (vt analoogia alusel seoses direktiiviga 2004/39/EÜ finantsinstrumentide turgude kohta 19. juuni 2018. aasta kohtuotsus Baumeister, C-15/16, EU:C:2018:464, punktid 31–33).

126 Viienda väite teises osas väidab apellant, et Üldkohus otsustas vaidlustatud kohtuotsuse punktides 381 ja 388, et vaidlusaluse kriisilahendusskeemi tsenseeritud versiooni avaldamine vastas selle määruse artikli 88 lõike 1 teisest lõigust tulenevatele nõuetele. Need argumendid lähtuvad siiski selle skeemi konfidentsiaalsust puudutavate punktide ilmselgelt väärast tõlgendamisest, käsitlemata selle mittekonfidentsiaalses versioonis näha olevate põhjenduste piisavust. Apellandi argumendid on vastuolus ka selle kohtuotsuse punktis 400 esitatud kaalutlusega, milles Üldkohus märkis sisuliselt, et ta ei käsitlenud argumente vaidlusaluse kriisilahendusskeemi mittekonfidentsiaalses versioonis avaldatud põhjenduste väidetava ebapiisavuse kohta mitte vaidlustatud kohtuotsuse punktides 354–399, vaid selle kohtuotsuse teises osas, nimelt punktides 330–353.

127 Mis puudutab selles kontekstis vaidlustatud kohtuotsuse punkte 394 ja 395, siis kuigi Üldkohus märkis nendes punktides, et selle skeemi mittekonfidentsiaalse versiooni ning selle skeemi, hinnangu 1 ja hinnangu 2 vähem konfidentsiaalsete versioonide avaldamine võimaldas apellandil esitada hagi ja esitada argumente nende versioonide alusel, soovis ta vastata apellandi argumentidele, mis puudutasid väidetavat võimatust kaitsta oma õigusi, kuna ta ei saanud tutvuda nende dokumentide tervikversioonidega. Seevastu ei leidnud Üldkohus nendes punktides kusagil, et ainuüksi asjaolust, et apellant esitas hagi, piisas selle tõendamiseks, et on järgitud tema õigust tõhusale õiguskaitsevahendile.

128 Kuna – nagu on märgitud käesoleva kohtuotsuse punktis 126 – Üldkohtu analüüs vaidlustatud kohtuotsuse punktides 354–399 ei puudutanud vaidlusaluse kriisilahendusskeemi avalikustatud põhjenduste väidetavat ebapiisavust, siis on tulemusetud apellandi argumendid, mis tuginevad sellisele ebapiisavusele ja mis on kokku võetud käesoleva kohtuotsuse punktides 97 ja 98.

129 Lõpuks põhineb vaidlustatud kohtuotsuse punktide 396 ja 397 kohta esitatud kriitika ka nende punktide ilmselgelt vääral tõlgendusel. Üldkohus tuvastas nimelt – ilma et ta oleks samas nõustunud sellega, et aktist, mis on õigusvastane puuduliku põhjenduse tõttu, võidakse hiljem puudused kõrvaldada –, et kriisilahendusnõukogu ei olnud vaidlusaluse kriisilahendusskeemi ning hinnangu 1 ja hinnangu 2 põhjendusi täiendanud teabega, mida nendes dokumentides juba algusest peale ei oleks olnud. Vastupidi, Üldkohtu järelduste kohaselt, mida apellant ei ole vaidlustanud, avaldas kriisilahendusnõukogu järgemööda oma veebisaidil teavet, mis oli nendes dokumentides juba algul olemas, kuid mida peeti konfidentsiaalseks.

130 Järelikult on viienda väite esimene kuni kolmas osa selles osas, milles need on vastuvõetavad, põhjendamatud.

131 Selle väite neljandas osas leiab apellant, et kui ta palus, et Üldkohus teeks kohustuslikuks vaidlusaluse kriisilahendusskeemi, hinnangu 2 ja EKP hinnangu Banco Populari maksejõuetuse või tõenäoliselt maksejõuetuks jäämise kohta terviktekstide esitamise, oli ta eesmärk esitada uusi argumente või isegi uusi väiteid. Neil asjaoludel leiab ta, et Üldkohus rikkus ELTL artiklit 296 ja harta artiklit 47, kui ta otsustas vaidlustatud kohtuotsuse punktis 723 viidatud 9. juuni 2021. aasta kohtumääruses, et nende dokumentide terviktekst ei ole esimeses astmes esitatud hagi lahendamisel asjakohane.

132 Sellega seoses tuleb märkida, et kuna konfidentsiaalse teabe kaitse võib ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 88 lõike 1 teise lõigu alusel – tõlgendatuna käesoleva kohtuotsuse punktides 117 ja 118 meenutatud kohtupraktikat arvestades – õigustada teatavate arvandmete kustutamist vaidlusaluse kriisilahendusskeemi põhjendustest, õigustab see kaitse ka seda, et apellant ei saa neid andmeid vaidlustada. Nimelt on asjaolu, et sellises olukorras ei saa teatud arvandmeid endid

vaidlustada, ühelt poolt ELTL artiklist 339 ning teiselt poolt ELTL artiklist 296 ja harta artiklist 47 tulenevate nõuete ühitamise vajaduse otsene tagajärg, mis selle kohtupraktika kohaselt põhjendab ärisaladuse alla kuuluva teabe avaldamata jätmist.

133 Tuleb täpsustada, et nende arvandmete osas ei ole siiski puudu igasugune hagi esitamise võimalus, kuna sama kohtupraktika kohaselt peab sellise akti põhjendusest, mis isikut kahjustab ja sisaldab arvandmeid, selgelt ja üheselt selguma kasutatud arutluskäik ja metoodika. Kui see puudub, on puudutatud isikul õigus esitada hagi liidu kohtusse.

134 Neil asjaoludel ei rikkunud Üldkohus õigusnormi, kui ta otsustas vaidlustatud kohtuotsuse punktis 723 viidatud 9. juuni 2021. aasta kohtumääruses, et nende dokumentide terviktekst ei ole esimesse kohtuastmesse esitatud hagi lahendamisel asjakohane.

135 Lisaks, kuigi apellant väidab, et avalikustamata teave mõjutas Üldkohtu otsust, piisab, kui märkida, et ta ei põhjenda kuidagi oma argumente ja tugineb vaidlustatud kohtuotsuse punkti 278 puudutavas osas selle kohtuotsuse ilmselgelt ekslikule tõlgendamisele. Nimelt nähtub selle punkti sõnastusest endast, et Üldkohus ei tuginenud Banco Populari poolt EKP-le 6. juunil 2017 saadetud kirja lisale, vaid üksnes kordas selles kirjas sisalduvat teavet selle lisa kohta. Apellant ei vaidle vastu sellele, et see kiri talle edastati.

136 Järelikult tuleb viies väide osaliselt vastuvõetamatuse ja osaliselt põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

2. Esimene väide

137 Esimeses väites leiab apellant, et Üldkohus leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktides 275–327 vääralt, et kriisilahendusnõukogu järgis ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 18 lõike 1 esimese lõigu punktides a ja b ette nähtud kriisilahenduse tingimuste hindamisel oma hoolsuskohustust ja ELTL artiklit 296. See väide jaguneb kaheks osaks.

a) Poolte argumendid

138 Esimese väite esimeses osas väidab apellant, et vastupidi sellele, mida Üldkohus leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktides 292–302, rikkus kriisilahendusnõukogu ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 18 lõike 1 esimese lõigu punkte a ja b, hoolsuskohustust ja ELTL artiklist 296 tulenevat põhjendamiskohustust, kuna ta ei kogunud põhjalikult ja erapooletult kõiki Banco Populari likviidsuskriisiga seotud faktilisi asjaolusid ega täpsustanud põhjusi, miks ta leidis, et see kriis ei olnud ajutine.

139 Apellandi hinnangul ei olnud likviidsuskatte nõude täitmata jätmine kriisilahenduse põhjus, kuid selle tagajärg oli, et EKP pidi andma Banco Popularile tähtaja oma olukorra taastamiseks ja võis vajaduse korral määrata talle karistusi, mida ta aga ei teinud. Ta leiab, et kriisilahendusnõukogu tugines ainult ühele kriteeriumile, mis puudutas võimalust või võimatust saada 7. juunil 2017 erakorralist likviidsusabi, mis apellandi sõnul tõendab, et kriis oli ajutine. Vastavalt vaidlustatud kohtuotsuse punktis 294 viidatud EBA 6. augusti 2015. aasta suunistele erinevate asjaolude tõlgendamise kohta, mille puhul peetakse krediidiasutust või investeerimisühingut direktiivi 2014/59 artikli 32 lõike 6 kohaselt maksejõuetuks või tõenäoliselt maksejõuetuks jäävaks

(EBA/GL/2015/07), saab likviidsuskriis siiski viia maksejõuetuse või tõenäoliselt maksejõuetuks jäämiseni üksnes siis, kui kriis ei ole ajutine. Viidates ühe teise panga olukorrale, väidab apellant, et likviidsuskriisi ei saa käsitada ajutisena, kui see on kestnud kauem kui viis kuud.

140 Esimese väite teises osas väidab apellant, et vaidlustatud kohtuotsuses on rikutud õigusnormi kriisilahendusnõukogu hoolsuskohustuse ja ELTL artikli 296 kohaldamisel, kuna Üldkohus kinnitas selle kohtuotsuse punktis 303, et asjaolud ja põhjendused, mille alusel EKP järeldas, et Banco Popular oli maksejõuetu, ei olnud asjakohased. Arvestades ulatuslikku kaalutlusruumi, mis kriisilahendusnõukogul on ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 18 lõike 1 esimese lõigu punkti b ja lõike 4 punkti c raames, on kriisilahendusnõukogu kohustatud põhjalikult ja erapooletult analüüsima kogu asjakohast teavet ning põhjendama oma otsust selle teabe alusel. Seega ei saa kriisilahendusnõukogu piirduda viitega EKP hinnangule Banco Populari maksejõuetuse või tõenäoliselt maksejõuetuks jäämise kohta.

141 Täpsemalt oleks Üldkohus pidanud vastupidi vaidlustatud kohtuotsuse punktis 315 otsustatule välja selgitama põhjused, miks ei saanud Banco Popularile erakorralist likviidsusabi anda ja kas tal ei oleks olnud võimalik saada täiendavat erakorralist likviidsusabi. Selleks oleks kriisilahendusnõukogu pidanud kokku panema lubatud erakorralise likviidsusabi summa, ära kasutatud summa, saadaoleva summa ja täiendava erakorralise likviidsusabi summa, mida oleks võinud taotleda. Sellega seoses kinnitab Üldkohtu põhjendus, et erakorralise likviidsusabi andmine ei kuulu kriisilahendusnõukogu pädevusse, seda, et kriisilahendusnõukogu ei järginud oma hoolsuskohustust.

142 Komisjon väidab, et esimene väide on vastuvõetamatu, kuna apellant piirdub esimeses kohtuastmes esitatud hagis esitatud väidete ja argumentide sõnasõnalise kordamise või taasesitamisega, selgitamata, kuidas Üldkohus õigusnormi rikkus. Kriisilahendusnõukogu sõnul väidab apellant esimest korda apellatsioonimenetluses, et likviidsuskattemäära järgimata jätmine ei ole kriisilahenduse põhjus, et EKP ei karistanud Banco Populari likviidsuskatte nõude täitmata jätmise eest ning et täiendava erakorralise likviidsusabi taotlus tõendab, et likviidsuskriis oli ajutine.

143 Igal juhul leiavad komisjon, kriisilahendusnõukogu, Hispaania Kuningriik ja Banco Santander, et esimene väide ei ole põhjendatud.

b) Euroopa Kohtu hinnang

1) Vastuvõetavus

144 Esimeses väites soovib apellant sisuliselt seada kahtluse alla põhjendused, millega Üldkohus lükkas tagasi tema esimeses kohtuastmes esitatud kaheksanda väite, et kriisilahendusnõukogu rikkus ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 18 lõike 1 punkte a ja b, hoolsuskohustust ja ELTL artiklist 296 tulenevat põhjendamiskohustust. Kuna see väide sisaldab täpseid viiteid vaidlustatud kohtuotsuse kritiseeritavatele punktidele ning argumente, millele see tugineb, ei saa seda vastavalt käesoleva kohtuotsuse punktis 106 meenutatud kohtupraktikale tervikuna vastuvõetamatuks tunnistada.

145 Mis puudutab täpsemalt esimese väite esimeses osas esitatud argumente, et EKP ei määranud Banco Popularile likviidsuskatte nõude täitmata jätmise eest karistust ning et paluti täiendavat erakorralist likviidsusabi, siis seavad need argumendid kahtluse alla vaidlustatud kohtuotsuse konkreetsed põhjendused. Neil asjaoludel väidab kriisilahendusnõukogu ekslikult, et tegemist on uute argumentidega, mis on apellatsioonimenetluses vastuvõetamatud.

146 Seega võib apellant esitada apellatsioonkaebuses väiteid, mis on tekkinud vaidlustatud kohtuotsuse pinnalt ja mille eesmärk on selle kohtuotsuse põhjendatust õiguslikult kritiseerida (25. jaanuari 2022. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* European Food jt, C-638/19 P, EU:C:2022:50, punkt 77 ja seal viidatud kohtupraktika).

2) Sisulised küsimused

147 Kõigepealt tuleb märkida, et kuigi apellant viitab oma esimeses väites ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 18 lõike 1 esimese lõigu punktide a ja b, hoolsuskohustuse ja ELTL artikli 296 kohase põhjendamiskohustuse rikkumisele, ei kritiseeri ta tõlgendust, mille Üldkohus andis ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 18 lõike 1 esimese lõigu punktidele a ja b, vaid ta vaidlustab sisuliselt ainult selle otsuse põhjendatuse, mille kohaselt kriisilahendusnõukogu on järginud oma hoolsuskohustust ja põhjendamiskohustust, kui ta otsustas, et ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 18 lõike 1 esimese lõigu punktides a ja b ette nähtud kriisilahenduse tingimuste täitmist on kontrollitud.

i) Esimese väite esimene osa

148 Apellant väidab, et vastupidi sellele, mida Üldkohus leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktides 292–302, rikkus kriisilahendusnõukogu oma hoolsuskohustust ja põhjendamiskohustust, kuna ta ei kogunud kõiki Banco Populari likviidsuskriisiga seotud faktilisi asjaolusid ega täpsustanud, miks seda kriisi ei saa pidada ajutiseks.

149 Tuleb tõdeda, et need argumendid põhinevad vaidlustatud kohtuotsuse ja vaidlusaluse kriisilahendusskeemi ilmselgelt vääral tõlgendusel.

150 Esiteks nähtub vaidlustatud kohtuotsuse punktidest 276–302, et Üldkohtu järelduste kohaselt tugines kriisilahendusnõukogu mitmele asjaolule, et järeldada, et likviidsusprobleemide tõttu ei suuda Banco Popular lähitulevikus enam oma võlgu või muid kohustusi tähtajaks tasuda ning oli seega tõenäoliselt maksejõuetuks jäämise olukorras ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 18 lõike 1 esimese lõigu punkti a ja lõike 4 esimese lõigu punkti c tähenduses.

151 Mis puudutab Banco Populari likviidsuspositsiooni muutust, siis märkis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 290 kõigepealt, et kriisilahendusnõukogu on EKP hinnangule viidates vaidlusaluse kriisilahendusskeemi põhjenduses 23 tuvastanud, et Banco Populari likviidsuspositsioon oli alates 2016. aasta oktoobrist märkimisväärselt halvenenud tingituna hoiuste väljavoolust kõigis kliendisegmentides. Üldkohus lisas, et samas põhjenduses järeldas kriisilahendusnõukogu sellest arengust, et Banco Popularil ei olnud piisavalt võimalusi oma likviidsuspositsiooni taastamiseks, et ta saaks oma kohustused tähtajaks täita. Seejärel võttis Üldkohus selle kohtuotsuse punktis 291 arvesse asjaolu, et vaidlusaluse kriisilahendusskeemi põhjenduses 24 loetles kriisilahendusnõukogu erinevad avalikud sündmused, mis tõid alates 2017. aasta veebruarist kaasa Banco Populari likviidsuspositsiooni kiire halvenemise ja hoiuste

väljavõtmise suurenemise. Lõpuks lisas ta kohtuotsuse punktis 292, et kriisilahendusnõukogu oli ka märkinud, et alates 12. maist 2017 ei täitnud see pank likviidsuskatte nõuet ega suutnud seda ikka veel täita asjakohase kriisilahendusskeemi vastuvõtmise kuupäeval.

152 Neil asjaoludel väidab apellant ekslikult, et ainus arvesse võetud kriteerium oli see, et 7. juunil 2017 ei olnud võimalik erakorralist likviidsusabi anda. Vastupidi, kuna sellist keeldumist on mainitud selle skeemi põhjenduses 26, võttis kriisilahendusnõukogu seda täiendavalt arvesse võrreldes käesoleva kohtuotsuse punktis 151 viidatud asjaoludega, mis on loetletud nimetatud kriisilahendusskeemi põhjendustes 23 ja 24.

153 Edasi nähtub nendest järeldustest, et vastupidi sellele, mida väidab apellant, ei leidnud kriisilahendusnõukogu ja Üldkohus, et likviidsuskatte nõude täitmata jätmine on iseenesest kriisilahenduse põhjus. Nimelt võeti seda järgimata jätmist arvesse koos muude asjaoludega, et järeldada, et Banco Popular oli likviidsusprobleemide tõttu tõenäoliselt maksejõuetuks jäämas ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 18 lõike 1 esimese lõigu punkti a ja lõike 4 esimese lõigu punkti c tähenduses, mida kinnitavad vaidlustatud kohtuotsuse punktides 294–299 esitatud kaalutlused.

154 Viimati nimetatud punktides täpsustas Üldkohus käesoleva kohtuotsuse punktis 151 viidatud erinevaid asjaolusid arvesse võttes, et kriisilahendusnõukogu järgis ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 5 lõike 2 kohaselt EBA 6. augusti 2015. aasta suuniseid erinevate asjaolude tõlgendamise kohta, mille puhul peetakse krediidiasutust või investeerimisühingut direktiivi 2014/59 artikli 32 lõike 6 kohaselt maksejõuetuks või tõenäoliselt maksejõuetuks jäävaks. Nende suuniste kohaselt on suutlikkus järgida minimaalseid likviidsusnõudeid aga vaid üks mitmest tegurist, mida sel eesmärgil tuleb arvesse võtta.

155 Lõpuks, võttes arvesse kõiki käesoleva kohtuotsuse punktis 151 viidatud asjaolusid, heidab apellant kriisilahendusnõukogule vääralt ette, et viimane ei täpsustanud, miks ei saa seda likviidsuskriisi pidada ajutiseks. Nimelt, nagu Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 302 õigesti märkis, tuleneb nendest asjaoludest, et Banco Populari likviidsusprobleeme ei saa pidada üksnes ajutisteks. Üldkohus leidis seal õigesti, et seda järeldust kinnitab asjaolu, mida võeti arvesse ka vaidlusaluse kriisilahendusskeemi põhjenduses 36, et see pank ise teatas kriisilahendusnõukogule 6. juuni 2017. aasta kirjas, et ta on likviidsusprobleemide tõttu maksejõuetu.

156 Seega tuleb asuda seisukohale, et esimese väite esimene osa ei ole põhjendatud.

ii) Esimese väite teine osa

157 Apellant väidab, et Üldkohus eiras vaidlustatud kohtuotsuse punktides 303 ja 315 ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 18 lõike 1 punktist b, hoolsuskohustusest ja ELTL artiklist 296 tulenevat kriisilahendusnõukogu kohustust analüüsida põhjalikult ja erapooletult kogu asjakohast teavet ning põhjendada oma otsust selle teabe alusel.

158 Mis puudutab vaidlustatud kohtuotsuse punkti 303, siis kuigi apellant toob õigesti esile Üldkohtu tähelepaneku, et asjaolud ja põhjendused, mille alusel EKP järeldas, et Banco Popular on maksejõuetu, ei olnud asjakohased, tuleb rõhutada, et selles põhjenduses vastas Üldkohus apellandi argumentidele, mille kohaselt ei olnud Banco Populari likviidsusprobleemid omistatavad sellele pangale, vaid olid muude sündmuste tulemus.

159 Vastates sellele argumendile otsustas Üldkohus sisuliselt, et vaidlusaluse kriisilahendusskeemi õiguspärasuse hindamisel ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 18 seisukohast ei ole Banco Populari maksejõuetuse põhjused asjakohased. Neil asjaoludel ei saa asuda seisukohale, et Üldkohus leidis selles punktis, et kriisilahendusnõukogu võis piirduda viitega EKP hinnangule Banco Populari maksejõuetuse või tõenäoliselt maksejõuetuks jäämise kohta, ilma et ta oleks üritanud ise selle kohta teavet saada. See on nii seda enam, et nagu nähtub esimese väite esimese osa analüüsist, tuvastas Üldkohus eelkõige vaidlustatud kohtuotsuse punktides 291 ja 302, et kriisilahendusnõukogu hinnang ei põhinenud mitte ainult sellel EKP hinnangul, vaid ka üldteada sündmustel ja Banco Populari 6. juuni 2017. aasta kirjal, milles teatati EKP-le, et ta on likviidsusprobleemide tõttu maksejõuetu.

160 Mis puudutab vaidlustatud kohtuotsuse punkti 315, siis on tõsi, et Üldkohus järeldas selles, et apellant ei saa kriisilahendusnõukogule ette heita, et viimane ei analüüsinud vaidlusaluses kriisilahendusskeemis, kas Banco Popularil oleks olnud võimalik saada täiendavat erakorralist likviidsusabi.

161 Sellele järeldusele jõudmiseks märkis Üldkohus siiski selle kohtuotsuse punktides 311 ja 313 esiteks, et vaidlusaluse kriisilahendusskeemi artikli 3 lõike 2 punkti d kohaselt oleks erakorraline likviidsusabi olnud Banco Populari likviidsuspositsiooni halvenemise kiirust arvestades ebapiisav, teiseks, et täiendav erakorraline likviidsusabi ei olnud enam mõeldav pärast seda, kui esimese erakorralise likviidsusabi saamisele järgnenud päeval järeldati, et see pank oli maksejõuetu, ning kolmandaks, et kriisilahendusnõukogul ei ole mingit rolli erakorralise likviidsusabi andmisel, mis kuulub liikmesriikide keskpankade pädevusse.

162 Seda arvestades võis Üldkohus õigusnormi rikkumata asuda seisukohale, et kriisilahendusnõukogu analüüsis õiguslikult piisavalt seda, kas Banco Popularil oli täiendava erakorralise likviidsusabi saamise võimalus.

163 Igal juhul ei saa kriisilahendusnõukogule ette heita, et ta jättis uurimata, miks Banco Popular täiendavat erakorralist likviidsusabi ei saanud. Nimelt seab ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 18 lõike 1 esimene lõik kriisilahendusskeemi vastuvõtmise tingimuseks esiteks selle, et asjaomane ettevõtja on maksejõuetu või tõenäoliselt maksejõuetuks jääv, teiseks, et ajastust ja muid asjakohaseid asjaolusid arvestades puudub põhjendatud väljavaade, et mõni ettevõtja suhtes võetav alternatiivne erasektoripoolne meede aitaks ettevõtja maksejõuetust mõistliku aja jooksul ära hoida, ning kolmandaks, et kriisilahenduse meede on avaliku huvi seisukohast vajalik. Seevastu ei viita see säte kuidagi maksejõuetuse ega alternatiivse meetme puudumise põhjustele.

164 Nende põhjuste arvessevõtmine oleks pealegi vastuolus ühtse kriisilahenduskorra määruse eesmärkidega, milleks on – nagu nähtub eelkõige selle määruse põhjendusest 58 – säilitada finantsstabiilsus, tagada oluliste finantsteenuste jätkamine ja kaitsta hoiustajaid. Eelkõige ei saa asjaomase panga maksejõuetuse põhjustanud asjaolud takistada kriisilahendusnõukogul võtta kriisilahenduse meedet, kuigi kõik selle määruse artikli 18 lõike 1 esimeses lõigus ette nähtud tingimused on täidetud, st asjaomane pank on maksejõuetu, ei ole alternatiivset lahendust ja eelkõige alustati tema suhtes kriisilahendust avalikes huvides.

165 Eeltoodud kaalutlusi arvestades ei ole esimese väite teine osa põhjendatud. Seega tuleb see väide põhjendamatuse tõttu tervikuna tagasi lükata.

3. Neljas väide

166 Neljanda väite kohaselt on rikutud harta artiklit 47, ELTL artiklit 296 ja tõendamiskoormist käsitlevaid eeskirju. Apellant väidab, et Üldkohus leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktides 330–353 vääralt, et vaidlusaluse kriisilahendusskeemi põhjendused ei olnud vastuolulised ega ebapiisavad. See väide jaguneb kaheks osaks.

a) Poolte argumendid

167 Neljanda väite esimeses osas väidab apellant, et vastupidi sellele, mida Üldkohus leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktides 341–344, on vaidlusaluse kriisilahendusskeemi põhjendused vastuolulised, kuna esiteks omistas kriisilahendusnõukogu allahindamise õiguse teostamisel Banco Popularile selle skeemi artikli 6 lõigetes 3 ja 4 vähem kui 8,2 miljardi euro suuruse negatiivse väärtuse ning teiseks leidis hinnangus 2 – mis on selle skeemi lahutamatu osa –, et pank oli maksevõimeline.

168 Selle väite teise osa kohaselt rikkus Üldkohus ELTL artiklit 296, kui ta leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktides 345–353, et vaidlusaluse kriisilahendusskeemi põhjendused 23 ja 24 ning põhjenduse 26 punkt c olid piisavad, et mõista Banco Populari likviidsuskriisi tõsidust. Apellant leiab siiski, et nendes põhjendustes esitatud teave on üldine ja seda võib kohaldada mis tahes likviidsuskriisi suhtes. Banco Populari likviidsuskriisi mõistmiseks oleks majanduseksperdil pidanud olema lisateavet ja eelkõige arvandmeid, mis kajastavad täpselt selle panga likviidsusolukorda 6. ja 7. juunil 2017. Lisaks ei nähtu vaidlusaluse kriisilahendusskeemi põhjendustest, miks Hispaania Pank täiendavat erakorralist likviidsusabi ei andnud.

169 Kriisilahendusnõukogu ja Banco Santander väidavad, et neljanda väite mõlemad osad on vastuvõetamatud, kuna apellant piirdub Üldkohtus esitatud väidete ja argumentide sõnasõnalise kordamise või taasesitamisega, ilma et ta tugineks õigusnormi rikkumisele vaidlustatud kohtuotsuses.

170 Igal juhul leiavad komisjon, kriisilahendusnõukogu, Hispaania Kuningriik ja Banco Santander, et neljas väide ei ole põhjendatud.

b) Euroopa Kohtu hinnang

171 Mis puudutab neljanda väite esimest osa, siis tuleb meenutada, et vaidlustatud kohtuotsuse punktides 342–344 on Üldkohus juba otsustanud, et Banco Populari maksevõime tuvastamine tema raamatupidamisliku väärtuse alusel ei ole vastuolus väiksema kui 8,2 miljardi euro suuruse negatiivse majandusliku väärtuse kindlakstegemisega. Apellant piirdub oma apellatsioonkaebuses aga sellega, et kordab oma argumenti põhjenduste vastuolulisuse kohta, selgitamata, miks Üldkohus eksis selle kohtuotsuse punktides 342–344, kui leidis, et Banco Populari raamatupidamislikku ja majanduslikku väärtust tuleb eristada.

172 Seega tuleb asuda seisukohale, et neljanda väite esimene osa, mis piirdub Üldkohtus juba esitatud argumentide kordamisega, on käesoleva kohtuotsuse punktis 105 meenutatud kohtupraktika kohaselt vastuvõetamatu.

173 Neljanda väite teise osa vastuvõetavuse kohta tuleb märkida, et apellant ei piirdu esimeses kohtuastmes esitatud argumentide kordamisega, kui ta kritiseerib Üldkohu hinnangut vaidlusaluse kriisilahendusskeemi põhjendustes 23 ja 24 ning põhjenduse 26 punktis c esitatud põhjenduskäigule, sest tema hinnangul olid vastupidi sellele, mida otsustas Üldkohus, vaidlusaluse kriisilahendusskeemi arvandmed, mis olid konfidentsiaalsuse kaalutlustel kustutatud, Banco Populari likviidsuskriisi analüüsimiseks ja mõistmiseks vajalikud.

174 Seega tuleb kriisilahendusnõukogu ja Banco Santanderi esitatud vastuvõetamatuse vastuväide neljanda väite teist osa puudutavas osas tagasi lükata.

175 Sisulisest aspektist nähtub vaidlusaluse kriisilahendusskeemi põhjendustest 23–25 ja põhjenduse 26 alapunktist c kõigepealt, et Banco Populari likviidsuspositsioon oli alates 2016. aasta oktoobrist märkimisväärselt halvenenud hoiuste väljavõtmise tõttu kõigis kliendisegmentides ning et sellel pangal ei olnud piisavalt võimalusi oma likviidsuspositsiooni taastamiseks, et suuta oma kohustused õigeaegselt täita; seejärel tuleb märkida, et tema likviidsuspositsiooni halvenemine viis selleni, et reitinguagentuurid alandasid üksteise järjel selle panga reitingut, ning lõpuks, et seda halvenemist arvestades järeldas EKP, et Banco Popular on maksejõuetu või jääb tõenäoliselt maksejõuetuks. Tuleb aga tõdeda, et nendest andmetest ilmneb selgelt ja ühemõtteliselt kriisilahendusnõukogu järgitud põhjenduskäik, mis tähendab, et seega on järgitud nõudeid, millele akti põhjendus peab vastama, kui tegemist on konfidentsiaalse teabega, võttes arvesse ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 88 lõike 1 teist lõiku, tõlgendatuna käesoleva kohtuotsuse punktides 117 ja 118 meenutatud kohtupraktikat silmas pidades.

176 Seega otsustas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 345–353, ilma et ta oleks rikkunud ELTL artiklit 296, et vaidlusaluse kriisilahendusskeemi põhjendustes 23–25 ja põhjenduse 26 punktis c esitatud andmed võimaldavad mõista Banco Populari likviidsuskriisi tõsidust hoiuste väljavõtmise tõttu, mille tulemusel järeldasid EKP ja kriisilahendusnõukogu, et ta on maksejõuetu või tõenäoliselt jääb maksejõuetuks, ilma et oleks vaja täpselt teada välja võetud summade suurust.

177 Väidetav vajadus olla teadlik nendest summadest ja muudest arvandmetest, millele apellant viitab, näib seda vähem vajalik, et asjasse puutuva skeemi põhjenduses 36 on täpsustatud, et EKP hinnanguga maksejõuetuse või tõenäoliselt maksejõuetuks jäämise kohta nõustus ka Banco Populari juhatus, millele apellant vastu ei vaidle.

178 Sellest järeldub, et neljanda väite teine osa on põhjendamatu.

179 Järelikult tuleb neljas väide jätta osaliselt vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata ja osaliselt põhjendamatuse tõttu rahuldamata.

4. Kuues väide

180 Kuuendas väites leiab apellant, et Üldkohus rikkus harta artiklit 47 ja EIÕK artiklit 6 ning võistlevuse põhimõtet, kui ta jättis vaidlustatud kohtuotsuse punktides 721–728 rahuldamata menetlustoimingute tegemise taotluse põhjusel, et need ei olnud asjakohased või et toimikus sisalduvad tõendid olid Üldkohtu otsuse tegemiseks piisavad. See väide koosneb kolmest osast.

a) Poolte argumendid

181 Kuuenda väite esimeses osas väidab apellant, et võistlevuse ja tõhusa kohtuliku kaitse põhimõtte järgimiseks oleks Üldkohus pidanud kohustama esitama vaidlusaluse kriisilahendusskeemi tervikteksti, hinnangud 1 ja 2, EKP hinnangu Banco Populari maksejõuetuse või tõenäoliselt maksejõuetuks jäämise kohta ning 2016. aasta kriisilahenduskava. Võistlevuse põhimõte nõuab nimelt, et menetlusosalised peavad saama tutvuda kõigi kohtule esitatud tõendite ja seisukohtadega, et mõjutada tema otsust ja nende üle vaielda. Kuigi Üldkohtul on tõendite asjakohasuse hindamisel kaalutlusruum, ei saa ta asuda seisukohale, et vaidlustatud akt ise kujutab endast tõendit, mis ei ole vaidluse lahendamisel asjakohane. Sellega seoses ei oma apellandi arvates taotletud dokumentide võimalik konfidentsiaalsus tähtsust, kuna Üldkohtu kodukorra artikli 103 lõike 3 alusel võetavad konfidentsiaalsuskohustused võimaldavad mängusolevad huvid omavahel kokku sobitada.

182 Mis puudutab selle väite teist osa, siis põhjendab apellant seda nii, et Üldkohus oleks pidanud nõustuma selle eksperdi tunnistajaks olemisega, kes allkirjastas majandusaruande, mille apellant esitas esimeses kohtuastmes esitatud hagi põhjendamiseks, kuna apellandi arvates oli see tõend vajalik selleks, et kontrollida ja mõista vaidlusaluses kriisilahendusskeemis ja hinnangus 1 ja hinnangus 2 sisalduvat tehnilist ja keerukat teavet, ning igal juhul selleks, et esitada tõhusad hagi väited.

183 Selle väite kolmandas osas väidab apellant, et Üldkohus oleks pidanud välja nõudma erinevaid dokumente, mis oleksid võimaldanud vaielda selle üle, kas likviidsuskriisi tõttu tuleb algatada kriisilahendus või kas oli muid proportsionaalsemaid meetmeid kui kriisilahendus, näiteks erakorraline likviidsusabi.

184 Komisjon ja Banco Santander väidavad, et kuues väide on vastuvõetamatu, kuna apellant piirdub esimeses kohtuastmes esitatud väidete ja argumentide sõnasõnalise kordamise või taasesitamisega, paludes samas Euroopa Kohtul asendada Üldkohtu poolt faktilistele asjaoludele ja tõenditele antud hinnang oma hinnanguga. Samuti hindab Üldkohus talle esitatud tõendusmaterjali tõenduslikku väärtust iseseisvalt faktiliste asjaolude hindamise raames, mida Euroopa Kohus apellatsioonimenetluses ei kontrolli, välja arvatud juhul, kui Üldkohtule esitatud tõendeid on moonutatud või kui toimiku dokumentidest ilmneb Üldkohtu järelduste sisuline ebatäpsus. Apellant väljendab aga lihtsalt oma mittenõustumist Üldkohtu hinnanguga, ilma et ta tugineks sellisele moonutamisele või sisulisele ebatäpsusele.

185 Igal juhul väidavad komisjon, kriisilahendusnõukogu, Hispaania Kuningriik ja Banco Santander, et apellandi argumendid ei ole põhjendatud.

b) Euroopa Kohtu hinnang

1) Vastuvõetavus

186 Mis puudutab komisjoni ja Banco Santanderi esitatud vastuvõetamatuse vastuväiteid, siis tuleb tõdeda, et kuuendas väites kritiseerib apellant seda, kuidas Üldkohus on vaidlustatud kohtuotsuse punktides 721–728 liidu õigust tõlgendanud ja kohaldanud. Vastavalt käesoleva kohtuotsuse punktis 106 meenutatud kohtupraktikale ei saa kuuendat väidet seega tervikuna vastuvõetamatuks tunnistada.

187 Samas meenutavad komisjon ja Banco Santander õigesti, et ainult Üldkohus otsustab, kas tema menetluses olevates kohtuasjades esitatud teavet tuleb täiendada. Sellele, kas talle esitatud tõendusmaterjalil on või ei ole tõenduslikku väärtust, annab Üldkohus üksi hinnangu, mis ei allu apellatsioonimenetluses Euroopa Kohtu kontrollile, välja arvatud juhul, kui Üldkohtule esitatud tõendeid on moonutatud või kohtutoimiku dokumentidest ilmneb Üldkohtu järelduste sisuline ebatäpsus (26. jaanuari 2017. aasta kohtuotsus Mamoli Robinetteria *vs.* komisjon, C-619/13 P, EU:C:2017:50, punkt 117).

188 Kuuenda väite teises ja kolmandas osas piirdub apellant aga argumendiga, et Üldkohus oleks pidanud määrama teatud menetlustoimingud, väitmata siiski, et Üldkohus on fakte sisuliselt ebatäpselt esitanud või tõendeid moonutanud.

189 Järelikult on kuuenda väite teine ja kolmas osa vastuvõetamatud.

2) Sisulised küsimused

190 Mis puudutab selle väite esimese osa sisu, siis osas, milles apellant tugineb EIÕK artikli 6 rikkumisele, tuleb meenutada, et kuigi – nagu kinnitab ELL artikli 6 lõige 3 – EIÕKga tunnustatud põhiõigused on liidu õiguse üldpõhimõtted ja kuigi harta artikli 52 lõikes 3 on sätestatud, et hartas sisalduvate selliste õiguste tähendus ja ulatus, mis vastavad EIÕKga tagatud õigustele, on samad, mis neile nimetatud konventsiooniga ette on nähtud, ei kujuta viimane endast liidu õiguskorda ametlikult integreeritud õigusakti, seni kuni liit ei ole selle konventsiooniga ühinenud. Seega tuleb liidu õigusaktide seaduslikkuse kontrollimisel lähtuda üksnes hartaga, eelkõige selle artikliga 47 tagatud põhiõigustest (vt selle kohta 15. veebruari 2016. aasta kohtuotsus N., C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, punktid 45 ja 46 ning seal viidatud kohtupraktika).

191 Mis puudutab võistlevuse põhimõtet, mis on osa harta artikliga 47 tagatud kaitseõigustest, siis tuleb tõdeda, et kuuenda väite esimene osa kattub esiteks viienda väite põhjendamiseks esitatud argumentidega, kuivõrd apellant leiab, et Üldkohus oleks pidanud välja nõudma vaidlusaluse kriisilahendusskeemi tervikteksti, hinnangud 1 ja 2, EKP hinnangu Banco Populari maksejõuetuse või tõenäoliselt maksejõuetuks jäämise kohta ning 2016. aasta kriisilahenduskava. Ent nagu on otsustatud käesoleva kohtuotsuse punktides 117 ja 118, ei saa nendes dokumentides sisalduvat konfidentsiaalset teavet arvestades selle argumendiga nõustuda.

192 Teiseks kattub võistlevuse põhimõtte rikkumist käsitlev argument sisuliselt argumentidega, et Üldkohus tugines õiguspärasuse kontrollimisel teabele apellandile edastamata jäetud dokumentides. Kuid nagu nähtub käesoleva kohtuotsuse punktist 135, on selline väide täiesti spekulatiivne ja tuleneb lisaks vaidlustatud kohtuotsuse punkti 278 ilmselgelt väärast tõlgendusest. Eeltoodut arvestades ei ole võistlevuse põhimõtte väidetavat rikkumist puudutav argument põhjendatud.

193 Sellest järeldub, et kuues väide tuleb osaliselt tulemusetuse ja osaliselt põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

C. Seitsmes väide, et on rikutud harta artikleid 17 ja 52 ning ELL artikli 5 lõiget 4

194 Seitsmendas väites leiab apellant, et Üldkohus rikkus harta artikleid 17 ja 52 ning ELL artikli 5 lõiget 4, kuna ta lükkas vaidlustatud kohtuotsuse punktides 150–219 tagasi ELTL artikli 277 alusel esitatud ühtse kriisilahenduskorra määruse artiklite 15 ja 22 õigusvastasuse vastuväite, mis puudutas ebaproportsionaalset sekkumist omandiõigusesse ja sobiva hüvitise puudumist. See väide koosneb viiest osast.

1. Poolte argumendid

195 Seitsmenda väite esimeses kuni kolmandas ja viiendas osas väidab apellant kõigepealt, et vaidlustatud kohtuotsuse punktis 171 ja järgmistes punktides tugines Üldkohus vääralt kohtupraktikale, mis tuleneb eelkõige 19. juuli 2016. aasta kohtuotsusest Kotnik jt (C-526/14, EU:C:2016:570), kui ta otsustas, et ühtse kriisilahenduskorra määruse artiklid 15 ja 22 ei kujuta endast ebaproportsionaalset sekkumist aktsionäride omandiõigusesse, samas kui see kohtupraktika puudutab panku, kellel on maksevõimeprobleemid või kahjum, mis võib kaasa tuua omavahendite puudujäägi, mille peavad katma eelkõige aktsionärid. Lisaks, vastupidi sellele, mida Üldkohus leidis eelkõige vaidlustatud kohtuotsuse punktides 171, 185 ja 204, ei kujuta kriisilahenduse meede endast alternatiivset lahendust maksevõimelise panga puhul, kuna sellise panga vara ületab tema kohustusi.

196 Seejärel leiab apellant, et ei ole põhjendatud, miks lükati vaidlustatud kohtuotsuse punktides 177–181 tagasi argument, et ühtse kriisilahenduskorra määruse artiklid 15 ja 22 ei võimalda arvesse võtta juhtumi asjasse puutuvaid asjaolusid ja eelkõige panga maksevõimet või seda, et ta täidab omavahendite suhtarvu puudutavad nõuded. Ühtse kriisilahenduskorra määruse artiklid 15, 21 ja 22 on sõnastatud nii laialt, et praktikas on võimalik kasutada allahindamise õigust ka siis, kui aktsiakapitali allahindamine ei lahenda likviidsusprobleeme, mis võivad esineda maksevõimelisel pangal, kellel ei ole omavahendite puudujäägi puudumisel kahjumit, mida aktsionärid peaksid katma.

197 Apellant kritiseerib ka vaidlustatud kohtuotsuse punkte 169 ja 175–189, kuna ühtse kriisilahenduskorra määruse artiklid 15 ja 22 ei näe ette erinevaid lahendusi esiteks maksejõuetutele pankadele ja teiseks maksevõimelistele likviidsusprobleemidega pankadele. Ükski nimetatud määruse artiklis 22 ette nähtud kriisilahenduse vahend ei ole mõeldud maksevõimelist panka mõjutava likviidsuskriisi lahendamiseks. Apellandi hinnangul on sellisele kriisile reageerimiseks olemas vähem sekkuvaid alternatiivseid lahendusi, nagu erakorraline likviidsusabi või võimalus leppida kokku väljamaksete ajutises peatamises.

198 Lõpuks leidis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 201 ja järgmistes punktides vääralt, et ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 20 lõikes 16 ja artikli 76 lõike 1 punktis e on ette nähtud piisav hüvitis, mis tagab aktsionäride omandiõiguse riive proportsionaalsuse, järgides, et neid ei kohelda ebasoodsamalt, kui neid oleks koheldud maksejõuetuse korral. Kuna nendes sätetes ette nähtud hüvitise arvutamine eeldab finantsinstitutsiooni maksejõuetust, isegi kui pank oleks maksevõimeline ja tal ei oleks kahjumit, ei võta need sätted arvesse vara sundvõõrandamise konkreetseid asjaolusid ja võimalike olukordade mitmekesisust, vastupidi sellele, mida nõuab Euroopa Inimõiguste Kohtu 21. mai 2002. aasta kohtuotsus Jokela *vs.* Soome (CE:ECHR:2002:0521JUD002885695, punkt 53) ja 25. märtsi 1999. aasta kohtuotsus Papachelas *vs.* Kreeka (CE:ECHR:1999:0325JUD003142396, punkt 53).

199 Selles kontekstis kritiseerib apellant ka vaidlustatud kohtuotsuse punkte 191 ja 211–219, kuna ühtse kriisilahenduskorra määrus ei taga tema arvates kõigi aktsionäride võrdset kohtlemist ega aktsionäride ja võlausaldajate õigust õiglasele hüvitisele. Määruse artikli 20 lõigetes 11 ja 12 ette nähtud hüvitis, mis lisandub sellele, mis on ette nähtud artikli 20 lõikes 16, ei ole kohaldatav kõigi kriisilahenduse vahendite puhul, vaid tekitab erineva kohtlemise sõltuvalt kohaldatavast kriisilahendusvahendist.

200 Samuti leiab ta, et Üldkohus rikkus proportsionaalsuse põhimõtet, kui ta leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktis 169, et allahindamisest tulenev omandiõiguse riive oli põhjendatud, kuna ühtse kriisilahenduskorra määruse artiklist 18 tulenevad kriisilahenduse tingimused olid täidetud.

201 Seitsmenda väite neljandas osas väidab apellant, et rikutud on harta artikli 52 lõikes 1 ja ELL artikli 5 lõikes 4 sätestatud proportsionaalsuse põhimõtet, kuna Üldkohus ei võtnud arvesse asjaolu, et ühtse kriisilahenduskorra määruse artiklid 15 ja 22 ei näe ette mehhanisme, mis võimaldaksid tagada kiirolukorras läbiviidava allahindamise õiguse kasutamise proportsionaalsuse. Sisuliselt väidab ta, et need sätted võimaldavad kiirolukorras kasutada seda õigust ilma panga varade ja kohustuste elementide hindamiseta. Kuid juhul, kui lõpliku järelhindamise käigus ilmneb hiljem, et panga varade netoväärtus ületab kohustuste oma, oli allahindamine lõppkokkuvõttes ülemäärane või isegi kasutu.

202 Kriisilahendusnõukogu ja Banco Santander väidavad, et seitsmes väide on vastuvõetamatu, kuna apellant piirdub Üldkohtus juba esitatud argumentide kordamisega ega too välja ühtegi õigusnormi rikkumist Üldkohtu poolt. Nõukogu väidab, et seitsmenda väite raames näib apellant püüdvat kahtluse alla seada mitte ainult ühtse kriisilahenduskorra määruse artiklite 15 ja 22 kehtivust, nagu ta seda tegi ka esimeses kohtuastmes, vaid ka selle määruse muude sätete, eelkõige selle artiklite 18, 20 ja 21 kehtivust, kuigi ta Üldkohtus nende artiklite õiguspärasust ei vaidlustanud.

203 Igal juhul leiavad komisjon, kriisilahendusnõukogu, Hispaania Kuningriik ja Banco Santander, et seitsmes väide ei ole põhjendatud.

2. Euroopa Kohtu hinnang

a) Vastuvõetavus

204 Mis puudutab kriisilahendusnõukogu ja Banco Santanderi esitatud vastuvõetamatuse vastuväidet, siis tuleb märkida, et seitsmendas väites leiab apellant, et Üldkohus lükkas vääralt tagasi tema ELTL artikli 277 alusel esitatud õigusvastasuse vastuväite selle kohta, et ühtse kriisilahenduskorra määruse artiklid 15 ja 22 rikuvad harta artikliga 17 tagatud omandiõigust, konkreetsemalt harta artikli 51 lõikes 1 ja ELL artikli 5 lõikes 4 sätestatud proportsionaalsuse põhimõtet, ning apellant täpsustab, milliseid vaidlustatud kohtuotsuse punkte ta kritiseerib ning millistele argumentidele ta tugineb. Seega ei saa seda väidet tervikuna vastuvõetamatuks tunnistada.

205 Mis puudutab nõukogu esitatud vastuvõetamatuse vastuväidet, siis kuigi apellant viitab ka ühtse kriisilahenduskorra määruse artiklitele 18, 20 ja 21, ei esita ta uusi argumente, mis seaksid kahtluse alla nende artiklite õiguspärasuse, vaid ta võtab neid arvesse selleks, et põhjendada oma argumenti selle määruse artiklite 15 ja 22 väidetava õigusvastasuse kohta, ning selle argumendi oli ta Üldkohtus juba esitanud.

206 Samas, nagu märkis kohtujurist sisuliselt oma ettepaneku punktis 105, on selle väite neljas osa vastuvõetamatu, kuna apellatsioonkaebuses ei ole Euroopa Kohtu kodukorra artikli 169 lõikes 2 sätestatud nõuet eirates täpselt välja toodud, milliseid vaidlustatud kohtuotsuse põhjenduse punkte kritiseeritakse. See täpsuse puudumine takistab aga Euroopa Kohtul teha õiguspärasuse kontrolli.

207 Lisaks, nagu kohtujurist oma ettepaneku samas punktis õigesti toonitas, on seitsmenda väite viies osa vastuvõetamatu osas, milles see puudutab kriisilahendusvahendi valikust tulenevat diskrimineerimist. Arvestades, nagu nähtub vaidlustatud kohtuotsuse punktist 190 ja sellele järgnevatest punktidest, et apellant ei tuginenud esimeses kohtuastmes mitte diskrimineerimisele erinevate kriisilahendusvahendite, vaid erinevate võlausaldajate kategooriate vahel, tuleb tuvastada, et tegemist on uue argumendiga. Seetõttu tuleb see apellatsiooniastmes vastuvõetamatuks tunnistada.

b) Sisulised küsimused

208 Seitsmendas väites leiab apellant, et Üldkohus lükkas vaidlustatud kohtuotsuse punktides 150–219 vääralt tagasi tema väite ühtse kriisilahenduskorra määruse artiklite 15 ja 22 õigusvastasuse kohta, mis tugines ebaproportsionaalsele sekkumisele aktsionäride omandiõigusse ja sobiva hüvitise puudumisele.

209 Nagu nähtub vaidlustatud kohtuotsusest, puudutas see õigusvastasuse vastuväide täpsemalt määruse artikli 15 lõike 1 punkti a, milles on sätestatud kriisilahenduse üldpõhimõte, et kahjumi katavad esimeses järjekorras kriisilahendusmenetluses oleva finantsinstitutsiooni aktsionärid, ning selle määruse artikli 22 lõiget 1.

210 Viimati nimetatud sättes on eelmises punktis viidatud põhimõtte kohaldamiseks ette nähtud, et kui kriisilahendusnõukogu otsustab rakendada kriisilahenduse vahendit ja see kriisilahenduse meede kahjustaks võlausaldajaid või põhjustaks nende nõuete konverteerimise, annab kriisilahendusnõukogu vahetult enne kriisilahenduse vahendi kohaldamist või koos sellega liikmesriikide kriisilahendusasutustele korralduse kasutada artikli 21 kohast asjaomaste kapitaliinstrumentide allahindamise ja konverteerimise õigust.

211 Mis puudutab harta artiklis 17 sätestatud omandiõigust, siis tuleb meenutada, et selle artikli lõike 1 kohaselt „[on igaühel] õigus vallata, kasutada, käsutada ja pärandada oma seaduslikul teel saadud omandit. Kelleltki ei tohi tema omandit ära võtta muidu kui üldistes huvides, seaduses ette nähtud juhtudel ja tingimustel ning õigeaegse ja õiglase hüvituse eest. Omandi kasutamist võib reguleerida seadusega niivõrd, kui see on vajalik üldistes huvides“.

212 Kapitaliinstrumendid, nagu aktsiad, kuuluvad harta artikli 17 lõike 1 kohaldamisalasse, kuna neil on varaline väärtus ja need annavad nende omanikule omandatud õigusliku seisundi, mis võimaldab neist tulenevaid õigusi sõltumatult teostada (vt selle kohta 5. mai 2022. aasta kohtuotsus BPC Lux 2 jt, C-83/20, EU:C:2022:346, punktid 40 ja 43).

213 Vastavalt harta artikli 52 lõikele 3 on hartas sisalduvate selliste õiguste tähendus ja ulatus, mis vastavad EIÕKga tagatud õigustele, samad, mis neile EIÕKga ette on nähtud. See säte ei takista siiski liidu õiguses ulatuslikuma kaitse kehtestamist. Sellest järeldub, et harta artikli 17 tõlgendamisel tuleb arvesse võtta Euroopa Inimõiguste Kohtu praktikat, mis peab minimaalseks kaitsetasemeks Pariisis 20. märtsil 1952 alla kirjutatud EIÕK esimese lisaprotokolli artiklis 1 ette

nähtud omandiõiguse kaitset (vt selle kohta 21. mai 2019. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* Ungari (kasutusvaldus põllumajandusmaale), C-235/17, EU:C:2019:432, punkt 72 ja seal viidatud kohtupraktika).

214 Nagu on Euroopa Inimõiguste Kohus seoses EIÕK lisaprotokolli nr 1 artikliga 1 järjekindlalt otsustanud, tuleb asuda seisukohale, et harta artikli 17 lõige 1 sisaldab kolme eri normi. Esimene, mis on väljendatud selle sätte esimeses lauses ja on üldist laadi, täpsustab omandiõiguse kaitse põhimõtet. Teine norm, mis sisaldub selle lõike teises lauses, käsitleb selle õiguse äravõtmist ja seab sellele teatavad tingimused. Mis puudutab kolmandat normi, mis on ette nähtud selle lõike kolmandas lauses, siis tunnustatakse selles riikide pädevust muu hulgas reguleerida omandi kasutamist avalikes huvides vajalikus ulatuses. See ei tähenda siiski, et need normid ei ole omavahel seotud. Teine ja kolmas norm käsitlevad omandiõiguse riive konkreetseid näiteid ning neid tuleb tõlgendada neist normidest esimeses sätestatud põhimõttest lähtudes (5. mai 2022. aasta kohtuotsus BPC Lux 2 jt, C-83/20, EU:C:2022:346, punkt 38).

215 Euroopa Kohtu ja Euroopa Inimõiguste Kohtu praktika kohaselt ei tule omandi äravõtmise tuvastamiseks mitte ainult analüüsida, kas on toimunud formaalne omandi äravõtmine või sundvõõrandamine, vaid ka uurida, kas vaidlusalune olukord on võrdsustatav faktilise sundvõõrandamisega (Euroopa Kohtu 5. mai 2022. aasta kohtuotsus BPC Lux 2 jt, C-83/20, EU:C:2022:346, punkt 44; EIK 28. juuli 1999. aasta otsus Immobiliare Saffi *vs.* Itaalia, CE:ECHR:1999:0728JUD002277493, punkt 46; EIK 29. märtsi 2010. aasta otsus Depalle *vs.* Prantsusmaa, CE:ECHR:2010:0329JUD003404402, punkt 78).

216 Käesolevas asjas seisneb ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 22 lõikes 1 koostoimes artikliga 21 ette nähtud kriisilahenduse meede kapitaliinstrumentide konverteerimises ja/või allahindamises, ilma et see eeldaks asjaomaste instrumentide formaalset võõrandamist või sundvõõrandamist. Eelkõige ei jäta see meede nende omanikke sunniviisiliselt, täielikult ja lõplikult ilma nendest õigusaktidest tulenevatest õigustest (vt analoogia alusel 21. mai 2019. aasta otsus komisjon *vs.* Ungari (põllumajandusmaa kasutusvaldus), C-235/17, EU:C:2019:432, punkt 81).

217 Mis puudutab küsimust, kas sellise meetme võtmine võib kaasa tuua *de facto* sundvõõrandamise, kui tegemist on kapitaliinstrumentide olulise või isegi täieliku allahindamisega, siis tuleb meenutada, et nagu nähtub ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 22 lõikest 2 koostoimes selle määruse artikli 18 lõike 6 punktiga b, eeldab konverteerimis- ja allahindamisõiguse teostamine, et täidetud on määruse artikli 18 lõike 1 esimese lõigu punktides a–c ette nähtud kriisilahendusskeemi kohaldamise tingimused: see tähendab esiteks, et ettevõtja on maksejõuetu või tõenäoliselt maksejõuetuks jääv, teiseks, et puudub põhjendatud väljavaade, et mõni muu erasektoripoolne või järelevalvemeede aitaks maksejõuetust mõistliku aja jooksul ära hoida, ja kolmandaks, et kriisilahenduse meetme võtmine on avaliku huvi seisukohast vajalik.

218 Nimetatud määruse artikli 18 lõigetest 5 ja 8 tuleneb, et kui eelmises punktis viidatud kaks esimest tingimust seoses maksejõuetuse või tõenäoliselt maksejõuetuks jäämisega ning alternatiivsete meetmete puudumisega on täidetud, tuleb asjaomane ettevõtja kohaldatava riigisisese õiguse kohaselt likvideerida, kui tema kriisilahendus ei ole avalikes huvides. Seega ilmneb, et kuigi sama määruse artikli 18 lõike 4 esimese lõigu punktis c on ette nähtud, et asjaomast ettevõtjat käsitatakse maksejõuetuna või tõenäoliselt maksejõuetuks jäävana, kui see ettevõtja ei suuda tähtajaks oma võlgu või muid kohustusi tasuda või ei suuda seda lähiajal, näeb ühtse

kriisilahenduskorra määrus kriisilahendusskeemi vastuvõtmise ette vaid erakorraliste likviidsuskriiside puhul, mis ohustavad selle ettevõtja enda olemasolu ja mille puhul ei ole muud lahendust kui kriisilahendus või likvideerimine tavalises maksejõuetusmenetluses.

219 Neil asjaoludel tuleb asuda seisukohale, et kapitaliinstrumentide väärtuse langus ei tulene mitte ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 22 lõike 1 kohase allahindamise ja konverteerimise õiguse kasutamisest, vaid asjasse puutuva krediidiasutuse maksejõuetusest või maksejõuetuse riskist (vt selle kohta 5. mai 2022. aasta kohtuotsus BPC Lux 2 jt, C-83/20, EU:C:2022:346, punkt 48).

220 Sellest järeldub, et ühtse kriisilahenduskorra määruse artiklite 18, 22 ja 24 alusel võetud kriisilahenduse meede ei kujuta endast mitte omandi äravõtmist harta artikli 17 lõike 1 teise lause tähenduses, mis nõuab eelkõige omandi äravõtmiseks üldise huvi olemasolu ja õiglase hüvitise õigeaegse maksmise tingimuse täitmist, vaid see on käsitatav vara kasutamise reguleerimisena harta artikli 17 lõike 1 kolmanda lause tähenduses (vt selle kohta 5. mai 2022. aasta kohtuotsus BPC Lux 2 jt, C-83/20, EU:C:2022:346, punktid 49 ja 50).

221 Nagu nähtub selle sätte sõnastusest, võib omandi kasutamist reguleerida seadusega niivõrd, kui see on vajalik üldistes huvides. Lisaks ei ole Euroopa Kohtu praktika kohaselt harta artikliga 17 tagatud õigus omandile absoluutne õigus ja selle teostamisele võidakse kehtestada piiranguid, mis on põhjendatavad liidu taotletavate üldise huvi eesmärkidega (20. septembri 2016. aasta kohtuotsus Ledra Advertising jt *vs.* komisjon ja EKP, C-8/15 P – C-10/15 P, EU:C:2016:701, punkt 69).

222 Vastavalt harta artikli 52 lõikele 1 tohib hartaga tunnustatud õiguste ja vabaduste teostamist piirata ainult seadusega ja nende olemust arvestades ning proportsionaalsuse põhimõtte kohaselt võib nende õiguste ja vabaduste piiranguid seada üksnes juhul, kui need on vajalikud ning vastavad tegelikult liidu tunnustatud üldist huvi pakkuvatele eesmärkidele või kui on vaja kaitsta teiste isikute õigusi ja vabadusi. ELL artikli 5 lõike 4 teine lõik paneb konkreetselt liidu institutsioonidele kohustuse järgida talle antud pädevuse teostamisel sama proportsionaalsuse põhimõtet.

223 Sellega seoses on Euroopa Kohus tunnustanud liidu seadusandja ulatuslikku kaalutlusõigust talle antud pädevuse teostamisel, kui tema tegevus eeldab poliitilisi, majanduslikke ja sotsiaalseid valikuid ning kui tal tuleb anda keerulisi arvamusi ja hinnanguid (30. jaanuari 2019. aasta kohtuotsus Planta Tabak, C-220/17, EU:C:2019:76, punkt 44 ja seal viidatud kohtupraktika, ning 6. juuni 2019. aasta kohtuotsus P. M. jt, C-264/18, EU:C:2019:472, punkt 26). Ent ühtse kriisilahenduskorra määrust vastu võttes tuli liidu seadusandjal selliseid valikuid teha, andes seejuures keerulisi arvamusi ja hinnanguid.

224 Vastuvõetavas ulatuses tuleb apellandi seitsmenda väite esimese kuni kolmanda ja viienda osa toetuseks esitatud argumente analüüsida neid kaalutlusi arvestades.

225 Selle väite põhjenduses leiab apellant, et ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 15 lõike 1 punkt a ja artikli 22 lõige 1 ei ole kooskõlas proportsionaalsuse põhimõttega, kuna need sätted ei võimalda arvesse võtta likviidsuskriisi kannatava panga ja maksejõuetu panga olukorra erinevusi. Täpsemalt väidab ta sisuliselt, et konverteerimis- ja allahindamise meede ei võimalda lahendada likviidsusprobleeme, et on olemas vähem piiravaid meetmeid ning et kui ei maksta sobivat hüvitist, ei ole see meede ka proportsionaalne.

226 Tuleb tõdeda, et see argument põhineb nende sätete ilmselgelt vääral tõlgendusel.

227 Mis puudutab konverteerimis- ja allahindamismeetme sobivust likviidsusprobleemide lahendamiseks, siis tuleneb selgelt määruse artikli 22 lõike 1 sõnastusest, et see meede näeb allahindamis- ja konverteerimisõiguse kasutamise ette üksnes juhuks, kui kriisilahendusnõukogu valitud kriisilahenduse vahend kahjustaks võlausaldajaid või põhjustaks nende nõuete konverteerimise. Sellest tuleneb, et Üldkohus otsustas vaidlustatud kohtuotsuse punktides 177–181 õigusnormi rikkumata, et see säte ei ole automaatselt igas olukorras kohaldatav, vaid et see võimaldab arvesse võtta iga juhtumi asjaolusid.

228 Eelkõige tuleneb selle määruse artikli 22 lõike 1 sõnastusest, et see näeb ette kapitaliinstrumentide allahindamise ja/või konverteerimise mitte asjasse puutuva ettevõtja likviidsusprobleemide lahendamiseks, vaid selleks, et vältida võimaluste piires seda, et kriisilahendusnõukogu valitud kriisilahenduse vahendi rakendamine kahjustaks selle ettevõtja võlausaldajaid või põhjustaks nende nõuete konverteerimise. Nagu Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 156 õigesti järeldas, ilma et apellant oleks seda järeldust kritiseerinud, kohaldatakse selles sättes ette nähtud allahindamise ja konverteerimisega nimetatud määruse artikli 15 lõike 1 punktis a sätestatud põhimõtet, et kahjumi katavad esimeses järjekorras aktsionärid.

229 Seda arvestades ei saa olla tulemuslik argument, et ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 22 lõikes 1 ette nähtud allahindamine ei võimalda lahendada maksevõimelise panga likviidsusprobleeme.

230 Mis puudutab selles kontekstis vaidlustatud kohtuotsuse punkte 169 ja 175–189, siis piisab, kui märkida, et nendes punktides ei analüüsinud Üldkohus ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 22 lõikes 2 osutatud kriisilahenduse vahendite proportsionaalsust, vaid selle määruse artikli 22 lõike 1 alusel allahindamise ja konverteerimise õiguse kasutamise proportsionaalsust. Seega ei ole tulemuslik etteheide, et need instrumendid ei ole maksujõulise panga likviidsusprobleemide lahendamiseks piisavad.

231 Kuivõrd apellant kritiseerib neid punkte 169 ja 175–189 ka põhjusel, et on olemas vähem sekkuvad alternatiivsed meetmed kui kriisilahendus, siis tuleb meenutada, et mis puudutab vajalikkuse kriteeriumi, siis tuleneb ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 22 lõikest 1 koostoimes selle määruse artikli 18 lõike 1 esimese lõigu punktiga b, et kriisilahendusskeemi vastuvõtmine ja seega allahindamise ja konverteerimise õiguse kasutamine eeldab, et puudub igasugune põhjendatud väljavaade, et muud erasektori meetmed või järelevalvemeetmed võiksid seda maksejõuetust mõistliku aja jooksul ära hoida. Kuna allahindamise õigust saab kasutada üksnes alternatiivsete meetmete puudumisel, ei saa selliste alternatiivsete meetmete väidetav olemasolu seada kahtluse alla allahindamise ja konverteerimise vajadust ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 22 lõike 1 alusel.

232 Mis puudutab allahindamis- või konverteerimismeetme proportsionaalsust, siis tuleb esiteks meenutada, et ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 7 lõike 2 kohaselt vastutab kriisilahendusnõukogu selliste kriisilahendusotsuste vastuvõtmise eest, mis puudutavad eelkõige finantseerimisasutusi ja konsolideerimisgruppe, keda peetakse liidu finantsstabiilsuse seisukohast oluliseks. Lisaks tuleneb selle määruse artikli 14 lõike 2 punktist b, milles on sätestatud kriisilahenduse eesmärgid, et kriisilahendusmeetme eesmärk on ka vältida olulist negatiivset mõju finantsstabiilsusele.

233 Teiseks tuleb arvesse võtta, et nagu on märgitud käesoleva kohtuotsuse punktis 218, et nimetatud määruse artikli 18 lõike 1 esimeses lõigus sätestatud kriisilahenduse tingimused näevad kriisilahendusskeemi vastuvõtmise ette vaid erakorraliste likviidsuskriiside puhul, mis ohustavad selle ettevõtja enda olemasolu, ja kui ei ole muud lahendust kui kriisilahendus või likvideerimine tavalises maksejõuetusmenetluses. Nii leidis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 171, 185 ja 204 õigesti, et kriisilahendus on tavalisele maksejõuetusmenetlusele alternatiivne lahendus.

234 Lisaks, kuigi ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 18 lõike 4 esimese lõigu punktides b ja c täpsustatud maksejõuetuse või tõenäoliselt maksejõuetuks jäämise olukorra põhjuseks võib olla nii asjaomase krediidiasutuse maksejõuetus kui ka likviidsuskriis, kujutab sellest tulenev maksejõuetus või tõenäoliselt maksejõuetuks jäämine endast sama riski finantsstabiilsusele.

235 Neil asjaoludel tugines Üldkohus analoogia alusel õigesti 19. juuli 2016. aasta kohtuotsusest Kotnik jt (C-526/14, EU:C:2016:570, punkt 74) tulenevale kohtupraktikale, kui ta otsustas, et põhjuseks, miks kohaldatakse ettevõtja puhul, kelle suhtes on võetud kriisilahenduse meede, ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 15 lõike 1 punktis a viidatud põhimõtet, et kahjumi katavad esimeses järjekorras aktsionärid, ning teostatakse sama määruse artikli 22 lõikes 1 sätestatud kapitaliinstrumentide allahindamise ja konverteerimise õigust, on asjaolu, et selle ettevõtja aktsionärid peavad kandma oma investeeringutega lahutamatult seotud riskid ja majanduslikud tagajärjed, mis on seotud maksejõuetu või tõenäoliselt maksejõuetuks jääva ettevõtja kriisilahendusega.

236 Seda hinnangut ei sea kahtluse alla apellandi argument, et maksevõimeline pank, kellel on likviidsusprobleemid, ei saa olla olukorras, kus tal on kahju, mida peavad kandma aktsionärid. Nimelt näeb ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 22 lõige 4 ette, et kriisilahenduse vahendeid rakendatakse selleks, et saavutada selle määruse artiklis 14 sätestatud eesmärgid kooskõlas määruse artiklis 15 sätestatud kriisilahenduse põhimõtetega, mille hulka ei kuulu asjaomase krediidiasutuse kahjumi katmine. Seega ei toimu ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 22 lõikes 1 ette nähtud kapitaliinstrumentide allahindamine ja/või konverteerimine, mis aitab kaasa samade eesmärkide saavutamisele, asjaomase ettevõtja kahju katmiseks, mistõttu selle kohaldamine ei eelda sellise kahju olemasolu.

237 Mis puudutab ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 20 lõikes 16 ja artikli 76 lõike 1 punktis e ette nähtud hüvitist, siis on käesoleva kohtuotsuse punktis 220 meenutatud, et selle määruse artikli 22 lõike 1 alusel kapitaliinstrumentide allahindamise ja konverteerimise õiguse kasutamine ei kujuta endast omandi äravõtmist, mistõttu ei sõltu see õiglase hüvitise õigeaegsest maksmisest, millele viidatakse harta artikli 17 lõike 1 teises lauses.

238 Samas võib asjaolu, et ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 20 lõige 16 ja artikli 76 lõike 1 punkt e näevad vajaduse korral ette aktsionäridele hüvitise maksmise, aidata kaasa selle määruse artikli 22 lõikes 1 ette nähtud kapitaliinstrumentide allahindamise ja/või konverteerimise proportsionaalsusele. Lisaks, arvestades käesoleva kohtuotsuse punktides 234–236 esitatud kaalutlusi, väidab apellant ekslikult, et maksevõimelise panga aktsionäre, kellel on likviidsusprobleemid, tuleb kohelda teisiti kui maksejõuetu panga aktsionäre. Seega tuleb vaidlustatud kohtuotsuse punkti 201 ja järgnevaid punkte puudutavad etteheited tagasi lükata.

239 Lisaks põhineb apellandi etteheide vaidlustatud kohtuotsuse punkti 169 suhtes selle punkti ilmselgelt vääral tõlgendusel. Nimelt piirdus Üldkohus selles õigesti märkusega, et ühtse kriisilahenduskorra määruse artiklite 15 ja 22 kohaldamine eeldab, et kriisilahenduse meetme vastuvõtmise tingimused on täidetud, ilma et ta oleks otsustanud, et allahindamisest tulenev omandiõiguse riive on põhjendatud, kui need tingimused on täidetud.

240 Sellest tuleneb, et seitsmenda väite esimene kuni kolmas ja viies osa ei ole põhjendatud.

241 Järelikult on seitsmes väide osaliselt vastuvõetamatu ja osaliselt põhjendamatu.

D. Teine väide, mille kohaselt on rikutud ühtse kriisilahenduskorra määruse artikleid 14 ja 20, direktiivi 2014/59 artiklit 39, hoolsuskohustust ja ELTL artiklit 296

242 Teises väites leiab apellant, et Üldkohus lükkas ühtse kriisilahenduskorra määruse artikleid 14 ja 20, direktiivi 2014/59 artiklit 39, hoolsuskohustust ja ELTL artiklit 296 rikkudes vaidlustatud kohtuotsuse punktides 520–569 tagasi tema argumendid, et Banco Populari müügiprotsessis esines rikkumisi ning see ei võimaldanud saada kõrgeimat hinda. See väide jaguneb neljaks osaks.

1. Poolte argumendid

243 Teise väite esimeses osas väidab apellant, et Üldkohus rikkus õigusnormi, kui ta otsustas vaidlustatud kohtuotsuse punktides 522 ja 568, et müügihinna maksimeerimine ei kuulu ühtse kriisilahenduskorra määruse artiklis 14 ette nähtud kriisilahenduse eesmärkide hulka, sest apellandi arvates tuleneb see eesmärk nimetatud artiklist 14 koostoimes direktiivi 2014/59 artikliga 39. Hinna maksimeerimise eesmärgi saavutamiseks on aga vaja järgida selle direktiivi artikli 39 lõikes 2 sätestatud konkurentsi, läbipaistvuse ja mittediskrimineerimise kriteeriume. Käesoleval juhul ei ole need nõuded siiski täidetud, kuna Banco Santanderi pakkumus, mis oli küll esitatud pärast tähtaja möödumist, võeti vastu, ilma et teisi potentsiaalseid omandajaid, eelkõige Banco Bilbao Vizcaya Argentariat, oleks teavitatud, et pärast ettenähtud tähtaega on neil võimalik oma pakkumus esitada.

244 Selle väite teises osas väidab apellant, et Üldkohus rikkus konkurentsi ja müügihinna maksimeerimise nõudeid, mis tulenevad ühtse kriisilahenduskorra määruse artiklist 14 koostoimes direktiivi 2014/59 artikli 39 lõikega 2, kui ta vaidlustatud kohtuotsuse punktides 544–551 kinnitas, et kriisilahendusnõukogu võis piirduda sellega, et ta kutsub müügiprotsessis osalema viis potentsiaalset omandajat, kes olid eraõigusliku müügiprotsessi käigus pakkumise esitamisest loobunud. Nimelt näitab selle protsessi ebaõnnestumine, et need potentsiaalsed omandajad ei olnud huvitatud Banco Populari omandamisest, mistõttu kriisilahendusnõukogu algatatud avaliku müügi protsess oli samuti määratud ebaõnnestumisele.

245 Selle väite kolmanda osa kohaselt on rikutud diskrimineerimiskeelu ja konkurentsi põhimõtteid. Apellandi sõnul rikkus Üldkohus neid põhimõtteid, kui ta leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktides 551 ja 552, et kriisilahendusnõukogu ei olnud kohustatud võtma ühendust teistes liikmesriikides asuvate krediidiasutustega. Ent asjaolu, et need asutused ei olnud näidanud üles huvi eraõiguslikus müügiprotsessis, ei saa õigustada nendega ühenduse võtmata jätmist, arvestades eraõigusliku müügiprotsessi ja kriisilahendusnõukogu algatatud müügiprotsessi tingimuste erinevusi, mis seisnesid eelkõige kapital võimalikus allahindamises. Lisaks suurendas Banco Populari müümine Hispaania ettevõtjale Hispaania majanduse kokkuvarisemise riski.

246 Teise väite neljandas osas väidab apellant, et Üldkohus rikkus kohustust maksimeerida müügihind ja vältida väärtuse tarbetut hävitamist, kui ta otsustas vaidlustatud kohtuotsuse punktides 561–566, et Banco Santanderi poolt pärast tähtaja möödumist esitatud pakkumuse vastuvõtmist võivad õigustada avaliku huviga seotud põhjused.

247 Banco Santander väidab, et teine väide on vastuvõetamatu, kuna apellant piirdub Üldkohtus esitatud väidete ja argumentide sõnasõnalise kordamise või taasesitamisega. Samadel põhjustel väidavad komisjon, kriisilahendusnõukogu ja Hispaania Kuningriik, et selle väite esimene kuni kolmas osa on osaliselt vastuvõetamatud.

248 Kriisilahendusnõukogu lisab kolmanda väiteosa kohta, et argumenti Hispaania majandusele väidetavalt avalduva riski suurenemise kohta ei esitatud esimeses kohtuastmes ja see on seega vastuvõetamatu. Tema arvates on selle väite neljas osa vastuvõetamatu, kuna apellant ei viita liidu õigusnormile, mida on väidetavalt rikutud.

249 Igal juhul leiavad komisjon, kriisilahendusnõukogu, Hispaania Kuningriik ja Banco Santander, et teine väide ei ole põhjendatud.

2. Euroopa Kohtu hinnang

a) Vastuvõetavus

250 Teises väites kritiseerib apellant sisuliselt kaalutlust, mille alusel Üldkohus lükkas tagasi tema argumendid müügiprotsessi käigus väidetavalt tehtud rikkumiste kohta. Kuna selle väite esimene, teine ja neljas osa sisaldavad täpseid andmeid vaidlustatud kohtuotsuse kritiseeritavate punktide kohta ja argumente, millele need tuginevad, ei saa neid vastavalt käesoleva kohtuotsuse punktis 106 meenutatud kohtupraktikale vastuvõetamatuks tunnistada.

251 Lisaks, kuna kõik need väiteosad puudutavad ühtse kriisilahenduskorra määruse artiklite 14 ja 20, direktiivi 2014/59 artikli 39, hoolsuskohustuse ja ELTL artikli 296 rikkumist, siis leiab kriisilahendusnõukogu ekslikult, et selle väite neljas osa on vastuvõetamatu, kuna apellant ei ole viidanud õigusnormile, mida on väidetavalt rikutud.

252 Mis puudutab aga teise väite kolmandat osa, siis tuleb meenutada, et vaidlustatud kohtuotsuse punktides 551 ja 552 lükkas Üldkohus tagasi argumendi teiste liikmesriikide krediidiasutuste väidetava diskrimineerimise kohta, kuna hagiavaldusest ei nähtunud, kuidas need krediidiasutused võisid olla huvitatud Banco Populari avalikust müügiprotsessist, kui nad ei olnud näidanud üles mingit huvi selle panga omandamise vastu eraõiguslikus müügiprotsessis. Kuigi apellant täpsustab oma apellatsioonkaebuses nüüd, milles selline huvi võib seisneda, ei väida ta siiski, et Üldkohus moonutas selles osas tema poolt esimeses astmes esitatud hagiavaldust. Seda enam ei tõenda ta sellise moonutuse esinemist. Seega on tema argumendid sellise huvi kohta vastavalt käesoleva kohtuotsuse punktis 109 meenutatud kohtupraktikale vastuvõetamatud.

253 Mis puudutab argumenti Hispaania majanduse stabiilsusele avaldatava riski väidetava suurenemise kohta, mis on esitatud sama väiteosa põhjendamiseks, siis väidab kriisilahendusnõukogu õigesti, et seda argumenti esimeses kohtuastmes ei esitatud ja see on seega vastuvõetamatu. Väljakujunenud kohtupraktika kohaselt ei ole vastavalt kodukorra artikli 170 lõike 1 teisele lausele apellatsioonkaebuses lubatud muuta Üldkohtu menetluses olnud hagi eset.

Ka nähtub väljakujunenud praktikast, et kui lubada poolel esitada esimest korda Euroopa Kohtus etteheide, mida ta ei ole Üldkohtus esitanud, tähendaks see, et tal lubataks Üldkohtus arutatud asjaga võrreldes laiendada vaidluse ulatust Euroopa Kohtus, kellel on apellatsioonimenetluses piiratud pädevus. Apellatsioonimenetluses piirdub Euroopa Kohtu pädevus seega Üldkohtu menetluses arutatud ja tema poolt väidetele ja argumentidele antud õigusliku hinnangu kontrollimisega (18. jaanuari 2024. aasta kohtuotsus Jenkinson *vs.* nõukogu jt, C-46/22 P, EU:C:2024:50, punkt 68 ja seal viidatud kohtupraktika).

254 Järelikult tuleb teise väite kolmas osa vastuvõetamatuse tõttu tagasi lükata.

b) Sisulised küsimused

255 Teine väide, mis puudutab vaidlustatud kohtuotsuse punkte 520–569, käsitleb ühtse kriisilahenduskorra määruse artiklite 14 ja 20, direktiivi 2014/59 artikli 39, hoolsuskohustuse ja ELTL artikli 296 rikkumist. Apellant väidab, et vastupidi sellele, mida Üldkohus nendes punktides leidis, esines kriisilahendusnõukogu läbi viidud Banco Populari müügiprotsessis rikkumisi, mis apellandi arvates ei võimaldanud saavutada kriisilahenduse eesmärki, nimelt maksimaalset müügihinda.

1) Teise väite esimene ja neljas osa

256 Teise väite esimeses ja neljandas osas, mida tuleb analüüsida koos, väidab apellant, et vaidlustatud kohtuotsuse punktis 522 on rikutud õigusnormi, kuna Üldkohus otsustas selles punktis, et müügihinna maksimeerimine ei ole kriisilahenduse eesmärk ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 14 tähenduses. Lisaks väidab ta, et vastupidi sellele, mida Üldkohus leidis selle kohtuotsuse punktides 561–566 ja 568, rikkus kriisilahendusnõukogu kohustust maksimeerida müügihinda ja vältida väärtuse tarbetut hävitamist, kui ta nõustus Banco Santanderi poolt pärast tähtaja möödumist esitatud pakkumisega.

257 Mis puudutab esimesena kriitikat vaidlustatud kohtuotsuse punkti 522 suhtes, siis tuleb meenutada, et ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 14 lõikes 1 on sätestatud, et tegutsedes artiklis 18 osutatud kriisilahendusmenetluse kohaselt, võtavad kriisilahendusnõukogu ja komisjon arvesse kriisilahenduse eesmärke ning valivad sellised kriisilahenduse vahendid ja õigused, mis nende arvates aitaksid konkreetsel juhul kõige paremini saavutada kriisilahenduse eesmärke.

258 Nimetatud määruse artikli 14 lõike 2 esimese lõigu kohaselt on selle artikli lõikes 1 osutatud kriisilahenduse eesmärk tagada kriitiliste funktsioonide jätkuvus, vältida olulist negatiivset mõju finantsstabiilsusele, kaitsta avaliku sektori vahendeid, minimeerides tuginemist erakorralisele avaliku sektori finantstoetusele, kaitsta direktiivi 2014/49 kohaldamisalasse kuuluvaid hoiustajaid ja direktiivi 97/9 kohaldamisalasse kuuluvaid investoreid ning kaitsta klientide rahalisi vahendeid ja klientide vara.

259 Järelikult ei kuulu müügihinna maksimeerimine ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 14 lõike 2 esimeses lõigus loetletud kriisilahenduse eesmärkide hulka, mida kinnitab ka selle lõike 2 teine lõik. Nimelt on kriisilahendusnõukogu ja komisjoni eesmärk selle teise lõigu kohaselt saavutada kriisilahenduse eesmärgid, millele on viidatud nimetatud lõike 2 esimeses lõigus, võimalikult väikeste kriisilahenduskuludega ja vältides väärtuse hävitamist, piirdudes ainult kriisilahenduse eesmärkide saavutamiseks vajalikuga.

260 Mis puudutab direktiivi 2014/59 artikli 39 lõike 2 esimese lõigu punkti f, mida kriisilahendusnõukogu peab ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 24 lõike 2 punkti d alusel müügitingimuste kindlaksmääramisel arvesse võtma, siis tuleb märkida, et nähes ette, et ettevõtte võõrandamise vahendi kohaldamise raames kavandatava müügi eesmärk on saavutada asjaomaste aktsiate või muude omandiõiguse instrumentide, vara, õiguste või kohustuste võimalikult kõrge võõrandamisehind, ei ole selle direktiivi artikli 39 lõikes 2 mitte sätestatud kriisilahenduse eesmärk, vaid üks põhimõtetest, mis konkreetselt reguleerivad ettevõtte võõrandamise vahendi kohaldamist.

261 Sellest järeldub, et Üldkohus leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktis 522 õigesti, et müügihinna maksimeerimine ei ole iseenesest kriisilahenduse eesmärk ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 14 tähenduses.

262 Mis puudutab teisena seda, et kriisilahendusnõukogu võttis Banco Santanderi pakkumuse vastu pärast käesoleva kohtuotsuse punktis 49 viidatud FROBi 6. juuni 2017. aasta kirjas määratud tähtaja möödumist, siis tuleb meenutada, et ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 24 lõike 3 kohaselt ei pea kriisilahendusnõukogu järgima turundamisnõudeid, kui ta järeldab, et kõnealuste nõuete järgimine seaks tõenäoliselt ohtu ühe või enama kriisilahenduse eesmärgi saavutamise. Seega tuleneb selle sätte sõnastusest endast, et kriisilahenduse eesmärkide saavutamise vajadus võib õigustada müüki puudutavate nõuete, sealhulgas pakkumuste esitamise tähtaja järgimata jätmist.

263 Eelkõige nähtub ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 24 lõikest 3 koostoimes selle määruse artikli 14 lõike 2 punktiga b, et kriisilahendusnõukogu võib otsustada mitte järgida müüki puudutavaid nõudeid, kui ta leiab, et kriisilahendusmenetluses oleva finantsinstitutsiooni ilmsest või tõenäolisest maksejõuetusest tuleneb oluline oht liikmesriikide finantsstabiilsusele, või kui see maksejõuetus või tõenäoline maksejõuetus suurendab sellist ohtu või kui kõnealuste nõuete järgimine kahjustaks tõenäoliselt asjasse puutuva ettevõtja ettevõtte võõrandamise vahendi tulemuslikkust sellise ohu leevendamisel, piirates selle instrumendi suutlikkust vältida ohtu või saavutada eesmärki vältida olulist negatiivset mõju finantsstabiilsusele.

264 Ent kuigi nende eesmärkide saavutamiseks on vaja, et müüki puudutavaid nõudeid ei järgita, ei saa asuda seisukohale, et see järgimine on ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 14 lõike 2 teises lõigus ette nähtud reegli kohaselt kohustuslik. Nagu on meenutatud käesoleva kohtuotsuse punktis 259, näeb see säte sõnaselgelt ette, et kriisilahendusnõukogu ja komisjon püüavad üksnes viia kriisilahenduse kulud miinimumini ja vältida väärtuse hävitamist, piirdudes ainult kriisilahenduse eesmärkide saavutamiseks vajalikuga.

265 Lisaks nähtub direktiivi 2014/59 artikli 39 lõike 2 esimese lõigu punkti f sõnastusest endast, et müügi eesmärk on saavutada võimalikult kõrge müügihind, mis tähendab, et kriisilahendusnõukogu ja komisjon peavad arvesse võtma ka muid müüki reguleerivaid kriteeriume, mis on sätestatud selle direktiivi artikli 39 lõikes 2, ja eelkõige vajadust viia kriisilahendus läbi kiirelt. Igal juhul peavad komisjon ja kriisilahendusnõukogu tagama, et müügihinna maksimeerimiseks kavandatud meetmed ei oleks vastuolus kriisilahenduse eesmärkidega, mis on loetletud selle direktiivi artikli 31 lõikes 2 täpselt samas sõnastuses, mida on kasutatud ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 14 lõikes 2.

266 Tuleb lisada, et kuna kriisilahendusnõukogu ja komisjon peavad kriisilahendusskeemi vastuvõtmisel tegema tehnilist laadi valikuid ja keerulisi prognoose ning andma keerulisi hinnanguid, siis peab neil olema teatav kaalutlusruum. Seda kaalutlusruumi arvestades ei tohi

kohtulik kontroll, mille liidu kohus peab läbi viima kriisilahendusskeemi põhjenduste põhjendatuse suhtes, viia selleni, et ta asendab kriisilahendusnõukogu ja komisjoni hinnangu enda omaga, vaid ta peab kontrollima, kas see otsus ei põhine sisuliselt ebatäpsetel asjaoludel ning kas selles ei ole tehtud ilmset hindamisviga või kuritarvitatud võimu (vt analoogia alusel 4. mai 2023. aasta kohtuotsus EKP *vs.* Crédit lyonnais, C-389/21 P, EU:C:2023:368, punkt 55 ja seal viidatud kohtupraktika).

267 Käesoleval juhul leidis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 561–566 esiteks, et käesoleva kohtuotsuse punktis 49 viidatud FROBi 6. juuni 2017. aasta kirjas, mis puudutas müügiprotsessi, oli kehtestatud menetluse ajakava, mis pidi võimaldama täita kõik formaalsused enne turgude avamist, eelkõige selleks, et vältida Banco Populari kriitiliste funktsioonide katkemist, teiseks, et FROB võttis Banco Santanderi pakkumuse vastu, kui oli kindlalt selge, et ükski teine müügiprotsessis osalema kutsutud asutustest pakkumust ei esita, ning kolmandaks, et kriisilahendusnõukogu oli vaidlusaluse kriisilahendusskeemi artikli 6 lõikes 6 leidnud, et neil asjaoludel oli mõistlik nõustuda ainsana pakkumuse esitanud krediidiasutuse tingimustega ning vältida seeläbi Banco Populari kontrollimatut maksejõuetust, mis oleks eelkõige võinud kahjustada selle kriitilisi funktsioone. Apellant ei väida oma apellatsioonkaebuses aga kusagil, et kriisilahendusnõukogu nendes järeldustes on tehtud ilmne hindamisviga.

268 Seda arvestades tuleb asuda seisukohale, et Üldkohus ei rikkunud õigusnormi, kui ta otsustas vaidlustatud kohtuotsuse punktides 561–566, et kriisilahendusnõukogu võis kooskõlas ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 24 lõikega 3 Banco Santanderi pakkumuse vastu võtta, isegi kui see esitati pärast müügiprotsessi kohta FROBi poolt 6. juuni 2017. aastal saadetud kirjas määratud tähtaja möödumist.

269 Lisaks, kuivõrd apellant väidab selles kontekstis, et teisi potentsiaalseid ostjaid ei teavitatud võimalusest esitada pakkumus pärast tähtaja möödumist, tuleb ka märkida, et vaidlustatud kohtuotsuse punktis 562 tõdes Üldkohus, et Banco Santanderi pakkumus võeti vastu alles siis, kui oli kindlalt selge, et ükski teine müügiprotsessis osalema kutsutud asutustest pakkumust ei esita. Apellant ei väida aga, et see järeldus on moonutatud. Seega tuleb asuda seisukohale, et argument, mis puudutab teistele potentsiaalsetele omandajatele teabe väidetavat edastamata jätmist, ei ole tulemuslik.

270 Järelikult ei ole teise väite esimene ja neljas osa põhjendatud.

2) Teise väite teine osa

271 Direktiivi 2014/59 artikli 39 lõike 2 esimese lõigu punkti b ja teise lõigu sõnastusest endast nähtub, et esimeses lõigus osutatud müügikriteeriumid ei keela kriisilahendusasutusel pöörduda konkreetselt teatavate potentsiaalsete omandajate poole, kui seejuures potentsiaalseid omandajaid põhjendamatult ei eelistata ega diskrimineerita.

272 Käesoleval juhul tuvastas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 545 ja 550, et kriisilahendusnõukogu tugines oma otsuses kutsuda kriisilahenduse raames Banco Populari avalikus müügiprotsessis osalema ainult viis juba selle ettevõtja eraõiguslikus müügiprotsessis osalenud krediidiasutust, objektiivsetele kriteeriumidele, milleks olid esiteks huvi, mida ettevõtjad, kellega ühendust võeti, olid juba väljendanud eraõigusliku müügiprotsessi käigus, teiseks kiire tegutsemise vajadus ja väga lühike aeg kriisilahendusnõukogu algatatud avaliku müügiprotsessi jaoks ning kolmandaks vajadus tagada avaliku müügiprotsessi konfidentsiaalsus.

273 Apellatsioonkaebuses vaidlustab apellant sisuliselt esimese kriteeriumi põhjendatuse, mis puudutab juba väljendatud huvi. Ta leiab, et kuna eraõiguslikku müügiprotsessi lõpule ei viidud, oli kriisilahendusnõukogu algatatud avaliku müügi protsess samuti määratud ebaõnnestumisele.

274 Teise väite kolmandas osas möönab apellant aga ise, et avaliku müügi protsessi erinevad ja soodsamad tingimused – eelkõige kriisilahendusnõukogu nõutud miinimumhind üks euro ja võimalus kapitali alla hinnata – tekitasid nende krediidiasutuste huvi, kes ei olnud eramüügiprotsessis endast teada andnud. Seda arvestades ei tõenda tema argumendid, et kriisilahendusnõukogu tegi ilmse hindamisvea, kui ta juba väljendatud huvi silmas pidades piirdus avaliku müügi protsessi kaasamisel krediidiasutustega, kes olid juba osalenud eraõiguslikus müügimenetluses.

275 Seega tuleb asuda seisukohale, et teise väite teine osa ei ole põhjendatud.

276 Sellest järeldub, et teine väide on osaliselt vastuvõetamatu ja osaliselt põhjendamatu.

E. Kolmas ja kaheksas väide, et rikutud on omandiõigust ja proportsionaalsuse põhimõtet

277 Kolmandas ja kaheksandas väites leiab apellant sisuliselt, et vaidlusalune kriisilahendusskeem rikub harta artiklis 17 sätestatud omandiõigust ja proportsionaalsuse põhimõtet.

1. Kolmas väide

278 Kolmandas väites leiab apellant, et Üldkohus rikkus ühtse kriisilahenduskorra määruse artiklit 14, harta artikleid 17 ja 47 ning hoolsuskohustust ja kaitseõigusi, kuna ta leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktides 669–697, et kriisilahendusnõukogu ei olnud kohustatud kontrollima ega märkima, kas väärtuse hävitamist oleks võinud vältida muude alternatiivsete meetmetega. See väide koosneb kolmest osast.

a) Poolte argumendid

279 Kolmanda väite esimeses osas väidab apellant, et Üldkohus rikkus ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 14 lõiget 2, arvestades harta artikleid 17 ja 52, kui ta kinnitas vaidlustatud kohtuotsuse punktides 674–678, et kriisilahendusnõukogu ei olnud kohustatud märkima, kas väärtuse hävitamist oleks olnud võimalik vältida muude lahendustega, ega hindama, kas aktsionäride omandiõiguse seisukohast oli kriisilahenduse meede proportsionaalne. Apellandi sõnul ei saa aga asuda seisukohale, et Banco Populari aktsionärid ei kandnud suuremat kahju kui see, mida nad oleksid kandnud maksejõuetusmenetluses, kuivõrd see pank oli kriisilahenduse ajal maksevõimeline.

280 Selle väite teises osas väidab ta, et Üldkohus leidis vääralt, et 2016. aasta kriisilahenduskava vead ei olnud 2017. aastal vastu võetud vaidlusaluse kriisilahendusskeemi õiguspärasuse hindamisel asjakohased. Apellandi sõnul ei võta see põhjendus arvesse asjaolu, et seda kriisilahenduse kava ei ole alates 2016. aastast ajakohastatud. Selle kava ajakohastamine oleks aga võimaldanud kriisilahendusnõukogul otsustada varade eraldamise kasuks.

281 Selle väite kolmandas osas leiab apellant, et vaidlustatud kohtuotsuse punktides 479–492 rikkus Üldkohus tema kaitseõigusi, kui ta leidis esiteks, et tema märkused ja tema esitatud eksperdiaruanne ei kinnita õiguslikult piisavalt tema argumenti, et välja pakutud alternatiivsed lahendused oleksid võimaldanud saavutada kriisilahenduse eesmärke, ning teiseks, et apellant esitas hilinenult, alles esimese kohtuastme repliigi staadiumis 2016. aasta kriisilahenduskava alusel argumendi, et kriisilahendusnõukogu oli Banco Populari kriisilahenduse halvasti ette valmistanud. Ta leiab aga, et vaidlusaluse kriisilahendusskeemi konfidentsiaalsus takistas tal neid argumente või tõendeid esitada või neid varem esitada.

282 Banco Santander väidab, et kolmanda väite esimene osa on vastuvõetamatu, kuna apellatsioonkaebuses üksnes korratakse sõna-sõnalt Üldkohtus juba esitatud argumente. Samal põhjusel leiab ta sama moodi nagu komisjon, et selle väite teine osa on vastuvõetamatu, samas kui kriisilahendusnõukogu väidab sellega seoses, et argument 2016. aasta kriisilahenduskava võimaliku ajakohastamise kohta esitati esimest korda apellatsioonkaebuses. Mis puudutab selle väite kolmandat osa, siis väidavad kriisilahendusnõukogu ja Banco Santander, et apellatsioonkaebuses ei ole apellant viidanud ühelegi õigusnormi rikkumisele ega täpsustanud, milliseid vaidlustatud kohtuotsuse osasid ja punkte ta kritiseerib.

283 Igal juhul leiavad komisjon, kriisilahendusnõukogu, Hispaania Kuningriik ja Banco Santander, et kolmas väide ei ole põhjendatud.

b) Euroopa Kohtu hinnang

1) Vastuvõetavus

284 Mis puudutab kolmanda väite esimest osa, siis tuleb märkida, et selles väiteosas väidab apellant sisuliselt, et vaidlusaluse kriisilahendusskeemiga rikuti ebaproportsionaalselt tema omandiõigust, ning ta toob välja vaidlustatud kohtuotsuse kritiseeritavad punktid ja esitab argumendid, millele ta tugineb. Vastavalt käesoleva kohtuotsuse punktis 106 meenutatud kohtupraktikale ei saa esimest väiteosa tervikuna vastuvõetamatuks tunnistada.

285 Mis puudutab selle väite teist osa, siis leiab kriisilahendusnõukogu õigesti, et argument, et 2016. aasta kriisilahenduskava ajakohastamine oleks võimaldanud tal otsustada varade eraldamise kasuks, on vastuvõetamatu, kuna see argument esitati esimest korda alles apellatsioonkaebuses. Nimelt nähtub vaidlustatud kohtuotsuse punktist 688, et apellant viitas Üldkohtus vigadele selle kriisilahenduse kava koostamisel, samas kui nüüd seab ta kahtluse alla selle kava hilisema ajakohastamata jätmise. Apellant ei väida aga, et Üldkohus tema esimeses astmes esitatud hagiavaldust selles osas moonutas.

286 Mis puudutab selle väite kolmandat osa, siis nähtub apellatsioonkaebusest sisuliselt, et see väiteosa käsitleb apellandi kaitseõiguste rikkumist Üldkohtu poolt ja et see puudutab vaidlustatud kohtuotsuse punkte 479–492 nii küsimuses, et tema argumendid, millega seati kahtluse alla asjasse puutuva skeemi mittenõuetekohane koostamine, olid esitatud hilinemisega, kui ka küsimuses, mis on seotud apellandi esitatud erinevate eksperdiaruannete arvesse võtmisega. Sellest tuleneb, et selles väiteosas täpsustab apellant, milliseid vaidlustatud kohtuotsuse punkte ta kritiseerib ja millistele argumentidele ta oma etteheidetes tugineb.

287 Seega tuleb asuda seisukohale, et kolmanda väite esimene ja kolmas osa on vastuvõetavad. Selle väite teine osa tuleb tunnistada vastuvõetamatuks.

2) Sisulised küsimused

288 Kolmanda väite esimese osa kohaselt on rikutud ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 14 lõiget 2, arvestades harta artikleid 17 ja 52. Apellant väidab, et Üldkohus leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktides 674–678 vääralt, et kriisilahendusnõukogu ei olnud kohustatud kontrollima, kas kriisilahenduse meede järgib proportsionaalsuse põhimõtet aktsionäride omandiõiguse seisukohast, ja eelkõige seda, kas muud lahendused oleksid võimaldanud vältida väärtuse hävitamist.

289 Tuleb tõdeda, et need argumendid lähtuvad vaidlustatud kohtuotsuse ilmselgelt ekslikust tõlgendusest.

290 Esiteks, väites, et Üldkohus otsustas, et kriisilahendusnõukogu ei olnud kohustatud kontrollima, kas kriisilahenduse meede järgib proportsionaalsuse põhimõtet seoses aktsionäride omandiõigusega, tugineb apellant vaidlustatud kohtuotsuse punkti 674 eraldiseisvale ja seega väärale tõlgendusele. Nimelt toonitas Üldkohus selle kohtuotsuse punktis 673, et väärtuse hävitamisena ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 14 lõike 2 teise lõigu tähenduses ei peeta silmas üksnes aktsionäride ja ettevõtja kapitaliinstrumentide omanike, vaid ka hoiustajate, töötajate ja teiste võlausaldajate varalisi huve.

291 Seda silmas pidades soovis Üldkohus sisuliselt rõhutada nimetatud punktis 674, et kriisilahenduse meetme proportsionaalsuse analüüsimisel ei tule arvesse võtta üksnes aktsionäride huve, vaid ka muid huve, mida kinnitab Üldkohtu järgnev analüüs. Nii märkis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 675, et kriisilahendusnõukogu tuvastas vaidlusaluse kriisilahendusskeemi artikli 5 lõikes 2, et ettevõtte võõrandamise vahend on sobiv, vajalik ja proportsionaalne meede kriisilahenduse eesmärkide saavutamiseks. Täpsemalt rõhutas Üldkohus selle kohtuotsuse punktis 678 eelkõige asjaolu, et selle skeemi artikli 4 lõikes 6 esitatud hinnangu kohaselt tasakaalustavad kriisilahenduse meetme vastuvõtmisega kaasnevaid negatiivseid tagajärgi ja kulusid, eelkõige aktsionäridele ja allutatud võlausaldajatele tekkivat kahju, sellest tulenevad eelised ehk Banco Populari kriitiliste funktsioonide säilimine, väiksem negatiivne mõju majandusele ja finantsstabiilsusele ning teistele võlausaldajatele tekkida võiva kahju vältimine.

292 Vastuseks apellandi argumendile, et Üldkohus leidis ekslikult, et Banco Populari aktsionäridele ei tekkinud kriisilahenduses suuremat kahju kui neil oleks tekkinud maksejõuetusmenetluses, piisab, kui märkida, et vaidlustatud kohtuotsuse punktis 678 piirdus Üldkohus vaidlusaluse kriisilahendusskeemi artikli 4 lõigete 5 ja 6 sisu kokkuvõttega, et vastata, nagu nähtub vaidlustatud kohtuotsuse järgmisest punktist, apellandi argumendile, et kriisilahendusnõukogu ei võtnud selles skeemis arvesse väärtuse hävitamist, mille ettevõtte võõrandamise vahend Banco Populari aktsionäridele tema arvates võis kaasa tuua.

293 Teiseks, vastupidi sellele, mida väidab apellant, ei otsustanud Üldkohus, et kriisilahendusnõukogu võis jätta kontrollimata, kas muud lahendused oleksid võimaldanud väärtuse hävitamist vältida. Vastupidi, Üldkohus tuvastas vaidlustatud kohtuotsuse punktides 675–677, et kriisilahendusnõukogu on vaidlusaluse kriisilahendusskeemi artikli 5 lõikes 3 selgitanud, et muud ühtse kriisilahenduskorra määruses ette nähtud kriisilahendusvahendid ei olnud sobivad ega võimaldanud saavutada kriisilahenduse eesmärke samas ulatuses kui ettevõtte võõrandamise vahend ning et seetõttu on kriisilahendusnõukogu põhjendanud, et viimati nimetatud vahend oli nende eesmärkide saavutamiseks vajalik.

294 Selles kontekstis ei sea selles punktis 677 esitatud järeldus kuidagi kahtluse alla proportsionaalsuse nõuet, mille kohaselt juhul, kui on võimalik valida mitme sobiva meetme vahel, tuleb valida kõige vähem piirav meede (vt selle nõude kohta 9. novembri 2023. aasta kohtuotsus Altice Group Lux *vs.* komisjon, C-746/21 P, EU:C:2023:836, punkt 69 ja seal viidatud kohtupraktika). Nimelt leidis Üldkohus ainult küsimuses, kas kriisilahendusnõukogu on põhjendanud, miks ettevõtte võõrandamise vahend oli kriisilahenduse eesmärkide saavutamiseks vajalik, et kriisilahendusnõukogu ei pidanud märkima, kas väärtuse hävitamist oleks olnud võimalik vältida muude lahendustega.

295 Sellest järeldub, et kolmanda väite esimene osa on põhjendamata.

296 Kolmanda väite kolmandas osas väidab apellant, et vaidlustatud kohtuotsuse punktides 479–492 rikkus Üldkohus tema kaitseõigusi. Ta väidab sisuliselt, et vaidlusaluse kriisilahendusskeemi konfidentsiaalsus takistas tal üksikasjalikumalt põhjendada oma argumente kriisilahendusele alternatiivsete lahenduste olemasolu kohta ja väita enne repliigi esitamist esimeses kohtuastmes, tuginedes puudustele 2016. aasta kriisilahenduskavas, et kriisilahendusnõukogu oleks saanud kriisilahenduse paremini ette valmistada.

297 Esiteks tuleneb aga vaidlustatud kohtuotsuse punktidest 345–353, et apellant ei tõendanud, et kriisilahendusnõukogu veebisaidil avaldatud vaidlusaluse kriisilahendusskeemi ning hinnangu 2 versioonid, millega tal oli võimalik tutvuda, olid ebapiisavalt põhjendatud. Teiseks tuvastas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 400, et apellant ei ole täpsustanud, mil määral olid selle skeemi ja hinnangu 2 mittekonfidentsiaalsetest versioonidest kustutatud majandusandmed vajalikud, et seda skeemi mõista ja kasutada oma õigust tõhusale kohtulikule kaitsele.

298 Lisaks on käesoleva kohtuotsuse punktides 131–134 tuvastatud, et Üldkohus ei rikkunud ELTL artiklit 296 ja harta artiklit 47, kui ta vaidlustatud kohtuotsuse punktis 723 viidatud 9. juuni 2021 määruses otsustas, et vaidlusaluse kriisilahendusskeemi terviktekst ei ole hagi lahendamisel asjakohane.

299 Neil asjaoludel tuleb asuda seisukohale, et apellant ei ole õiguslikult piisavalt tõendanud, et mis puudutab alternatiivsete lahenduste olemasolu ja Banco Populari kriisilahenduse ettevalmistamist 2016. aasta kriisilahenduskavaga, siis takistas vaidlusaluse kriisilahendusskeemi konfidentsiaalsus tal tõhusalt kaitsta oma õigusi liidu kohtus.

300 Sellest järeldub, et kolmanda väite esimene osa on põhjendamata.

301 Sellest järeldub, et kolmas väide on osaliselt vastuvõetamatu ja osaliselt põhjendamatu.

2. Kaheksas väide

302 Kaheksandas väites leiab apellant, et Üldkohus rikkus harta artikleid 17 ja 52 ning ELL artikli 5 lõiget 4, kui ta otsustas vaidlustatud kohtuotsuse punktides 463–492, et vaidlusalune kriisilahendusskeem ei riku omandiõigust. See väide koosneb kolmest osast.

a) Poolte argumendid

303 Kaheksanda väite esimeses osas väidab apellant, et vaidlustatud kohtuotsuse punktides 467–469 leidis Üldkohus vääralt, et vaidlusalune kriisilahendusskeem ei toonud kaasa ebaproportsionaalset sekkumist Banco Populari aktsionäride omandiõigusesse, kuna kriisilahenduse ainus alternatiiv oli maksejõuetusmenetlus. Selles kontekstis tugines Üldkohus samuti vääralt oma enda kohtupraktikale, mis tuleneb eelkõige 13. juuli 2018. aasta kohtuotsusest K. Chrysostomides & Co. jt *vs.* nõukogu jt (T-680/13, EU:T:2018:486), mille kohaselt peavad aktsionärid kandma esimesena kahjumi, mis võib kaasa tuua omakapitali puudujäägi. Viidates aga oma argumentidele, mille ta esitas seitsmenda väite raames ja mis on kokku võetud käesoleva kohtuotsuse punktis 195, leiab apellant siiski, et see kohtupraktika ei ole kohaldatav pankade suhtes, mis on nagu Banco Popular kriisilahenduse hetkel maksevõimelised. Lisaks, vastupidi sellele, mida kinnitab vaidlustatud kohtuotsus, ei loo ühtse kriisilahenduskorra määrus maksejõuetuse eeldust.

304 Selle väite teises osas väidab apellant, et Üldkohus rikkus õigusnormi, kui ta otsustas vaidlustatud kohtuotsuse punktides 466, 467 ja 481, et vaidlusalune kriisilahendusskeem vastab harta artikli 52 lõikest 1 tulenevatele nõuetele. Täpsemalt heidab ta Üldkohtule ette, et viimane piirdus kinnitusega, et ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 18 lõike 4 esimese lõigu punkti c tingimused olid täidetud, ilma et oleks seejuures kontrollinud, kas kriisilahendusnõukogu teostas oma allahindamise õigust seaduses sätestatud tingimustel ja mitte meelevaldselt, ega eelkõige kontrollinud, kas seda õigust teostati pärast panga varade ja kohustuste väärtuse hindamist, mida nõuavad ühtse kriisilahenduskorra määruse artikli 20 lõike 5 punkt c ja artikli 21 lõige 8.

305 Apellandi arvates tuginevad vaidlusaluse kriisilahendusskeemi artikli 6 lõiked 3 ja 4 ekslikult hinnangule 2. Nimelt on hindamisaruandes sõnaselgelt rõhutatud, et aruande eesmärk ei ole kindlaks teha, kas kriisilahenduse või allahindamise meetme võtmise tingimused on täidetud, ning seega välistati selle kasutamine allahindamise õiguse teostamisel. Seega oli meelevaldne tugineda ikkagi hinnangule 2, et Banco Populari aktsiakapital alla hinnata. Lisaks leiti hinnangus 2 vastuoluliselt ja meelevaldselt, et Banco Populari väärtus oli väiksem kui 8,2 miljardit eurot, samas kui see pank oli maksevõimeline.

306 Kaheksanda väite kolmandas osas heidab apellant Üldkohtule ette, et viimane rikkus harta artikleid 17 ja 52 ning ELL artikli 5 lõiget 4, kui ta leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktides 474–476, et omandiõiguse instrumentide väärtuse allahindamise oli toimunud kooskõlas proportsionaalsuse põhimõttega. Tema omandiõiguse riivet ei saa aga pidada proportsionaalseks, kuna puudus sobiv hüvitis, võttes arvesse Banco Populari maksevõimet kriisilahenduse ajal.

307 Kriisilahendusnõukogu väidab, et kaheksanda väite esimene osa on vastuvõetamatu, kuna tema arvates ei tõenda apellant õigusnormi rikkumist Üldkohtu poolt seoses omandiõiguse väidetava rikkumisega. Kriisilahendusnõukogu ja Banco Santander väidavad, et selle väite teine osa on vastuvõetamatu, kuna selles esitatakse apellatsioonimenetluse staadiumis uusi faktilisi asjaolusid ja argumente, viitamata ühelegi vaidlustatud kohtuotsuse konkreetsele põhjendusele. Samadel põhjustel väidab kriisilahendusnõukogu, et selle väite kolmas osa on vastuvõetamatu.

308 Igal juhul leiavad komisjon, kriisilahendusnõukogu, Hispaania Kuningriik ja Banco Santander, et kaheksas väide ei ole põhjendatud.

b) Euroopa Kohtu hinnang

309 Mis puudutab kaheksanda väite vastuvõetavust ja täpsemalt selle esimest osa, siis heidab apellant Üldkohtule eelkõige ette seisukohta, et ühtse kriisilahenduskorra määrus loob maksejõuetuse eelduse. Nagu kohtujurist oma ettepaneku punktis 115 toonitas, ei ole apellatsioonkaebuses siiski välja toodud vaidlustatud kohtuotsuse põhjenduse punkte, milles Üldkohus sellise järelduse tegi, mistõttu on rikutud kodukorra artikli 169 lõike 2 nõudeid. Sellest järeldub, et selle väite esimene osa on osaliselt põhjendamata.

310 Lisaks, nagu kohtujurist oma ettepaneku punktis 117 õigesti märkis, põhinevad selle väite teine ja kolmas osa argumentidel, mis esitati esimest korda alles apellatsioonimenetluses, sest apellant viitas alles nüüd väidetavatele puudustele hindamises ja sobiva hüvitise puudumisele. Seega tuleb need kaks väiteosa tagasi lükata.

311 Kaheksanda väite esimese osa põhjendatuse osas tuleb märkida, et apellant kritiseerib vaidlustatud kohtuotsuse punkte 467–469 ja tugineb selles osas sisuliselt samadele argumentidele, mille ta esitas oma seitsmenda väite raames ja mis on kokkuvõtlikult esitatud käesoleva kohtuotsuse punktis 195. Seega tuleb samadel põhjustel, mis on esitatud käesoleva kohtuotsuse punktides 233–235, otsustada, et need argumendid ei ole põhjendatud.

312 Sellest järeldub, et kaheksas väide on osaliselt vastuvõetamatu ja osaliselt põhjendamatu.

313 Kõiki eespool toodud kaalutlusi arvesse võttes tuleb apellatsioonkaebus jätta rahuldamata.

VI. Kohtukulud

314 Kodukorra artikli 184 lõikes 2 on ette nähtud, et kui apellatsioonkaebus on põhjendamatu, siis otsustab Euroopa Kohus kohtukulude jaotuse.

315 Vastavalt kodukorra artikli 138 lõikele 1, mida kodukorra artikli 184 lõike 1 alusel kohaldatakse apellatsioonkaebuste lahendamisel, on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud.

316 Kuna käesolevas asjas on apellant kohtuvaidluse kaotanud, tuleb jätta tema kohtukulud tema enda kanda ning komisjoni, kriisilahendusnõukogu ja Banco Santanderi nõudmisel mõista temalt välja komisjoni, kriisilahendusnõukogu ja Banco Santanderi kohtukulud.

317 Kodukorra artikli 140 lõikest 1, mida kodukorra artikli 184 lõike 1 alusel kohaldatakse apellatsioonkaebuste suhtes, tuleneb, et menetlusse astunud liikmesriigid ja institutsioonid kannavad ise oma kohtukulud.

318 Järelikult kannavad Hispaania Kuningriik, parlament ja nõukogu ise oma kohtukulud.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (esimene koda) otsustab:

1. Jätta apellatsioonkaebus rahuldamata.

2. Jätta Aeris Invest Sàrli kohtukulud tema enda kanda ning mõista temalt välja Euroopa Komisjoni, Ühtse Kriisilahendusnõukogu (SRB) ja Banco Santander SA kohtukulud.

3. Jätta Hispaania Kuningriigi, Euroopa Parlamendi ja Euroopa Liidu Nõukogu kohtukulud nende endi kanda.

Allkirjad